CatalunyA

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya · 8a. època · Setembre 2014 · núm. 164 · 0,50 euros www.cgtcatalunya.cat

terra

però terra i llibertat

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

El Règim cada vegada més en crisi

De les grans mentides..."ara no són brots verds, sinó autèntiques arrels de creixement, gràcies a les nostres polítiques d'austeritat i retallades...-.Rajoy dixit-", a la realitat vergonyant.

A l'agost vam tornar a la gran paradoxa: creix l'ocupació en termes interanuals (unes 300.000 persones més donades d'alta o afiliades a la Seguretat Social a l'estat espanyol) i, alhora, l'atur augmenta en 8.070 persones a l'agost i es perden gairebé 100.000 afiliacions al sistema de Seguretat Social.

El que creix són les contractacions realitzades a temps parcial, d'aprenentatge, de formació i temporals de tot tipus, alhora que creixen els contractes dels "falsos autònoms". El contracte indefinit i a jornada completa solament representa el 6,43% dels 10.621.080 contractes realitzats en els 8 mesos del 2014.Més de 361.000 persones entre els 16 als 64 anys s'han sortit de la població activa, via immigració o simplement "passen del mercat de treball formal". I el més preocupant, s'han perdut 54,7 milions d'hores de treball a la setmana, l'equivalent a gairebé 1,5 milions de llocs de treball, com a conseqüència que les ocupacions realitzades són a temps parcial i cada vegada de menys hores.En el mercat de treball, els salaris entren en devaluació generalitzada, a través de les inaplicaciones dels convenis col·lectius i de que els preus dels nous contractes realitzats es troben per sota fins i tot del salari mínim interprofessional.Tots aquests elements tenen conseqüències molt greus sobre la Seguretat Social i sobre les pensions, tant en la major restricció del dret a l'accés a la jubilació-pensió, com en la quantia de les pensions.

La descapitalització (robatori i espoli de la Caixa Pública) de la Seguretat Social (a pesar de l'increment de les afiliacions) ens col·loca a les portes d'una altra gran contrarreforma, on la majoria social anirem a la "pensió de beneficència".

Les tarifes planes (100 euros mes), les exempcions als empresaris (fins al 100% en molts supòsits de contractacions), la tarifa plana dels autònoms, de 50 euros, els salaris cada vegada més baixos, amb la conseqüent disminució d'ingressos massius a la Caixa Comuna, està duent al Govern, primer a dilapidar el Fons de Reserva, al no fer transferències dels PGE a la Seguretat Social i pagar pagues extres dels pensionistes amb el Fons de Reserva, segon a regalar als Empresaris per dues vies, una les Mútues empresarials i l'altra les reduccions i exempcions, fins a la xifra de gairebé 7.000 milions d'euros, la qual cosa ens col·loca davant una Seguretat Social cada vegada amb "més dèficit i sense solució de continuïtat", fins a arribar a que la immensa majoria dels pensionistes presents i futurs, com a màxim, percebem la "pensió mínima o de beneficència".

Per a més "desgràcies", canviaven el criteri sobre les jubilacions anticipades per als que van ser acomiadats abans del 1 d'abril del 2013, se'ls prohibeix jubilar-se als 61 anys i, pretenen que com poc ho facin als 63 o més... No se sap d'on havien de treure diners per a viure (menjar, casa, etc.) aquesta població potencialment afectada d'entre 100.000 a 200.000 persones durant almenys 2 anys, i alhora treure diners per a pagar el conveni especial amb la seguretat social almenys 2 anys (uns 24.000 euros per a ser més exactes) però, davant la pressió social, han hagut de fer marxa enrere amb urgència.

En el règim també hi estan els Sindicats institucionals, que com solució a aquesta "merda de realitat precària, antidemocràtica, injusta..." reclamen tornar al "diàleg social amb el Govern per a negociar un Pla d'Ocupació, que...els desocupats amb càrregues familiars, almenys tinguin un subsidi de 430 euros que els garanteixi...un tros de pa i calefacció...". Sona a altres temps del "mateix règim".

El règim està en crisi. La majoria social ha fet ruptura amb tot el règim. Ara es tracta de lluitar encara més i millor, per a canviar el model social, productiu i polític: la democràcia o és directa o no és democràcia. La participació o és autogestió o tornarem al mateix.

"La memòria viva no va néixer per a ancora. Té, més aviat, vocació de catapulta"

Eduardo Galeano, escriptor i activista

IDREN

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

Tàrrega
Ardèvol 12 bis, 2n, 25300, Tàrrega

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura R. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, Agustin Guillamón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars.

Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Web revista: www.revistacatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Tema del mes

Petita Guia d'Autodefensa Laboral per a Precàries

Secretaries de Formació, Jurídica, Salut Laboral i Comunicació de la CGT de Catalunya
Il·lustracions: Roser Pineda

El perquè d'aquesta petita guia d'autodefensa laboral

Aquest document ha estat confegit amb la intenció de ser una eina útil per a l'organització de base i per a la lluita dels treballadors i les treballadores, destinat especialment a aquelles que prestem els nostres serveis laborals en condicions més precàries, és a dir, en realitat, a aquelles persones que actualment constituïm la majoria de la classe treballadora al nostre país. Amb aquesta petita guia volem que pugueu tenir a mà alguns recursos que us permetin orientar-vos a l'hora de defensar els vostres drets i el de les vostres companyes de feina.Òbviament aquestes pàgines no us solucionaran tots els problemes amb els quals haureu de bregar a la feina,però sí que us aportaran una mica de llum en aspectes que potser desconeixeu, i que us poden ser d'utilitat a l'hora de fer front a les arbitrarietats de l'empresa. Ras i curt: L'objectiu és que tingueu algunes pautes clares per a no anar venuts davant l'empresari. Nosaltres molt sovint cometem l'error de no conèixer prou bé els nostres drets, ni els límits on podem situar la ratlla que els nostres caps no poden traspassar. Ells, en canvi, se les saben totes, fan un ús extensiu quan els convé del xantatge emocional i del maltracte psicològic i, a més, tenen sempre a l'abast de la mà l'arma definitiva: El recurs a l'acomiadament o a la no renovació del contracte (allò de "si no t'agrada, ja saps on tens la porta"). Volem que aquestes pàgines us puguin servir per a equilibrar aquesta situació, tot fent-vos conscients que hi ha vies segures per a plantar cara, més de les que potser us imagineu, i que hom pot, si les aprofita, doblegar la voluntat de l'empresari

Si bé és cert que les reformes laborals que s'han anat aprovant durant les últimes dècades han anat configurant un marc de relacions laborals cada cop més desregulat i amb una legislació que ens ofereix cada cop menys garanties, és important estar assabentada d'algunes de les

armes que encara ens ofereix la legalitat per a plantar cara al poder dels patrons. És per això que aquesta guia posa l'èmfasi, en alguns dels seus apartats, en explicar elements de caràcter jurídic que és important conèixer (què són els convenis col·lectius, la Inspecció de Treball, quins tipus d'acomiadament hi ha, etc)Però no ens enganyem. Més enllà de les garanties, cada cop més minses, que ens ofereix la legislació, defensar els nostres drets a la feina és, bàsicament, una qüestió d'actitud. I en relació a aquest particular, cal tenir sempre en compte un seguit de punts:

- **La feina forma part de la vida**. No s'hi val dissociar mentalment el temps que passem al curro del temps que passem a fora, com si una cosa i altra no tinguessin res a veure. Aquest és un mecanisme psicològic que convé evitar. Molt sovint ens trobem companyes precàries amb una gran activitat militant fora de la feina (per exemple, en moviments socials, assemblees de barri, etc) però que tenen, en canvi, un comportament absolutament submís dins d'aquesta, i només cerquen"-no complicar-se la vida" durant la seva jornada laboral. Hem de tenir clar, però, que la feina és també un camp de batalla, tant o més important que qualsevol altre, ja que té una influència molt directa sobre la majoria dels aspectes de la nostra vida quotidiana.Canviar la societat en la qual vivim també implica canviar les relacions laborals (que determinen els nostres horaris, els nostres ingressos, es nostres possibilitats d'oci i consum…) No podem ser actius al barri, al centre social, a l'ateneu, a les lluites al carrer, i desactivar-nos un cop creuem la porta del centre de treball. Això és una anomalia, i és contraproduent per a nosaltres i per a les companyes amb qui compartim espai a la feina.
- **A la feina no s'hi val a fer l´orni**.De fet, això és que li interessa a l'empresari, que totes les treballadores vagin a la seva, i ningú no es preocupi pel que li passa a les altres. Cal relacionar-se amb els companys, parlar-hi (i no només de futbol, ni de si el cafè de la màquina és bo o dolent) prendre-hi confiança. La majoria de les empreses tendeixen a crear múltiples barreres psicològiques en la ment de les seves treballadores, barreres que cal trencar. Cal interessar-se per les condicions de treball d'aquelles que curren amb nosaltres, per la feina que fan, si estan a gust o no, si tenen els mateixos problemes que tu o en tenen uns altres, si a la seva nòmina els consta una altra categoria laboral diferent a la teva, malgrat que feu la mateixa feina… Només teixint vincles de solidaritat mútua, de comunicació horitzontal entre vosaltres, trencant les línies de jerarquia que us imposarà l'empresa, és com podreu articular respostes de caràcter COL·LECTIU. I la solució al teu problema (que més sovint del que penses serà un problema compartit amb molta altra gent) passa la immensa majoria de vegades per això, per donar-hi una resposta col·lectiva, entre totes, no pas per buscar-se la vida individualment.
- **Cal mirar més enllà de la teva màquina o del monitor del teu ordinador**. L'organització del treball en moltes empreses ens atomitza, ens aïlla i fa que tinguem una visió parcial de com funciona tot plegat. Això ens fa més febles. És bo adquirir una visió global, que no es limiti exclusivament a les tasques que tens assignades. Fixa't bé com funciona l'empresa, en conjunt, quina és la seva estructura, els noms dels responsables…Interessa't per com s'organitza el treball, el teu i el dels companys, quins departaments hi ha, quins torns, quines línies jeràrquiques…I si pots, fes-te esquemes de tot plegat, et podran ser molt útils. El coneixement és poder, l'empresari ho sap prou bé. Hem de tenir-ho també nosaltres en compte i evitar viure en la inòpia i en la ignorància de tot allò que ens envolta en el nostre entorn laboral.
- **L'empresari no és el nostre amic,ni tampoc ho són els nostres caps directes, encara que puguem tenir "bon rotllo"** amb ells a nivell personal. Hem de tenir clar que els interessos de l'empresa no són els nostres, i no ser ingenus pel que fa aquest particular. Potser el teu cap és un paio simpàtic, potser sou del mateix equip de futbol, potser us agrada el mateix tipus de música.Però no t'equivoquis, si te la pot fotre te la fotrà, si ha de triar entre la seva conveniència (o la de l'empresa) i la teva (o la de la gent que treballa amb tu) no ho dubtarà ni un sol moment. I no et deixis menjar l'olla amb coses com ara "el que és bo per a l'empresa és bo per a les treballadores"perquè no és cert. No et deixis enganyar i sigues murri, molt murri, perquè ells se les saben totes, i nosaltres hem d'actuar en conseqüència.

"Només juntes podem garantir que els acomiadaments i l'atac als nostres drets laborals no quedin sense resposta"

M'han fet un contracte temporal, com sé si és correcte?

La gran majoria dels contractes temporals que es fan són en frau de llei, i poden ser convertits en contractes indefinits. Mitjançant l'acció individual i/o col·lectiva es poden transformar els treballadors temporals en indefinits, i fins i tot es pot denunciar el contracte temporal il·legal una vegada acomiadat.

Segons dades de la Inspecció de Treball, prop del 95% dels contractes temporals que se signen a l'Estat espanyol són en frau de llei, és a dir, no haurien de ser temporals sinó indefinits. Sembla increïble, i la realitat ho desmenteix cada dia, però la llei determina que el contracte "normal" és (hauria de ser) l'indefinit, i només en casos molt concrets l'empresa pot fer ús dels contractes temporals. Això és el que diu la llei, però aquesta es veu desmentida per

Petita Guia d'Autodefensa Laboral per a Precàries

la pràctica diària de les empreses. En teoria, el contractes temporals només es poden realitzar si tenen una causa justificada, més concretament, alguna de les següents:

- **Hi ha d'haver una obra o servei delimitat**, i en cap cas aquest pot tenir a veure amb les tasques habituals de

l'empresa, ni poden ser tasques sense identitat diferenciada de la que realitzen els treballadors fixes de la mateixa.

- **Hi ha d'haver una "circumstància de la producció"** que s'ha definit com una situació excepcional, ocasional i transitòria en la qual l'empresa necessita treballadors per a un termini curt de temps. I el contracte ha de determinar clarament quina és aquesta circumstància que ha motivat la temporalitat.

- **Has d'estar substituint un altre treballador o treballadora** (que estigui en situació de baixa, maternitat, etc) En aquest cas el contracte ha de determinar el nom del treballador o treballadora substituïda, el lloc de treball i les causes de la substitució.

La realitat, però, és que les empreses fan un abús il·legal, en la immensa majoria dels casos, dels contractes temporals, simplement per a evitar els contractes indefinits. És més que comú que els contractes temporals ni tan sols intentin dissimular la seva il·legalitat, afirmant que l'obra i servei és la campanya de nadal (en un contracte a l'agost)o que la circumstància de la producció és la feina pròpia de l'empresa. Estem davant d'una estafa legal a gran escala, que només es manté gràcies a la nostra pròpia passivitat, la de la majoria de les treballadores, davant d'aquesta. Per tant, la immensa majoria de treballadores i treballadors temporals haurien de ser indefinits,i si lluitem, n aquest cas la legalitat ens empara. Per a posar en evidència aquesta estafa legal, posa't en contacte amb la CGT per tal de denunciar els contractes temporals realitzats en frau de llei a la Inspecció de Treball o als Jutjats, però és millor, per a evitar-te represàlies, que primer hagis creat una Secció Sindical a l'empresa, com expliquem més endavant. La denúncia la pot portar a terme individualment cada treballadora o treballador (mentre està treballant o bé un cop acomiadada),o es pot fer també de forma col·lectiva, a través de la Secció Sindical.

>>> Consells Pràctics

- Conserva totes les proves que demostrin que estàs fent feines diferents de les que consten al contracte temporal: fotos, albarans…tot allò que passi per les teves mans i que et pugui servir com a prova davant d'un jutge.
- Una vegada creada la Secció Sindical, demaneu a l'empresa tots els contractes, i reclameu que els temporals il·legals passin a ser indefinits. Advertiu-los que si no ho fan anireu a la Inspecció de Treball o bé emprendreu accions legals contra l'empresa per aquest motiu.

Treballo en negre, sense cap contracte. Puc protestar?

El fet de treballar sense cap contracte escrit,i sense alta a la Seguretat Social per part de l'empresari, no fa desaparèixer cap dret laboral. Tens possibilitats de denunciar-ho i guanyar.

A pesar d'existir només un "contracte verbal",tenim tots els drets laborals intactes, amb l'únic inconvenient que l'empleat o empleada ha de "provar" (demostrar) l'existència de la relació laboral, a més de quin és el període de prestació de serveis i quantes hores treballa al dia o a la setmana. Per tant, primerament,

és molt més fàcil denunciar aquesta situació mentre s'està treballant, que no pas fer-ho una vegada has estat acomiadat o acomiada. Si estàs treballant en negre posa't en contacte amb la CGT, per a denunciar aquest fet a la Inspecció de Treball i interposar les accions legals corresponents. No hi ha prova més bona de la relació laboral "en negre" que fer que l'Inspector de Treball es personi al teu lloc de treball i et trobi treballant sense contracte ni alta a la Seguretat Social.

Els beneficis del fet que es reconegui legalment la teva relació laboral "en negre" són molts: pots augmentar el salari, reclamar els salaris pagats incorrectament d'un any d'endarreriment, cotitzar a l'atur per tot el període treballat i fins i tot mantenir-te en el lloc de treball, doncs qualsevol acomiadament o sanció a un treballador per haver reclamat els seus drets és nul, amb dret a retornar al lloc de treball, si vols. Si ja has estat acomiadat, recorda que tens només 20 dies des de la extinció de la relació laboral per a demandar el cap o l'empresa. Hauràs d'anar a judici, on podràs reclamar els salaris inferiors al correcte del darrer any, la indemnització corresponent i l'atur.

La forma de provar una relació laboral verbal és per qualsevol mitjà que faci tenir el convenciment al jutge que has treballat per a aquella empresa o persona. Les formes més comunes són les gravacions de converses amb el cap (aquestes són LEGALS sempre i quan la persona que les gravi —és a dir, TU— participi directament de la conversa) fotos, albarans, missatges SMS, o qualsevol altre mitjà que se t'acudeixi. Sigues murri! És important recordar que s'ha de provar tant la relació laboral, com també l'antiguitat a la feina i l'horari concret de la jornada laboral, i per tant les proves han de demostrar tots aquests fets. Com més mitjans de prova puguis reunir, millor.

>>> Consells pràctics

- És molt més fàcil denunciar-ho mentre s'està treballant que quan ja t'han acomiadat. No esperis que et facin fora de la feina per a activar-te.
- Guarda fotos, missatges SMS o qualsevol document que demostri la relació laboral, així com també el temps que portes treballant a l'empresa.
- Grava les converses amb el teu cap o amb l'empresari sense que ell ho sàpiga, sobretot aquelles on et digui els horaris d'entrada i sortida de la feina, o les dates en què et dóna les vacances. Pots fer-ho discretament amb un smartphone, per exemple,

sense que ningú no se n'adoni.
- Truca per telèfon el teu cap i grava la conversa conduint aquesta a parlar sobre el temps que portes treballant sense contracte. Procura que no sospiti que l'estàs enregistrant.
- Si l'empresa et dóna el salari en mà dins d'un sobre, ingressa'l el mateix dia en el teu compte corrent a través del caixer més proper a la feina, posant com a concepte "salari".

Treballo més hores i fent una feina diferent de la que consta en el meu contracte. Ho puc denunciar?

Molt sovint la realitat laboral que vivim no és fidel a allò que disposa el nostre contracte.El teu contracte diu que treballes 10 hores setmanals i en realitat en fas el doble?Portes la comptabilitat de l'empresa però a la teva nòmina diu que ets ajudant de cambrer? Doncs contra aquesta actuació empresarial també pots actuar.

En aquestes ocasions pots reclamar judicialment perquè en el teu contracte figuri la classificació professional que et correspon d'acord amb les funcions que realment desenvolupes, si és que des d'un principi has fet funcions diferents a les que figuren al contracte. Per tant, no perdis ni un segon i ves al sindicat a informar-te, perquè pots reclamar-Pensa que també pots reclamar les diferències salarials entre la classificació que figura al teu contracte i la que realment correspon a la feina que fas.

Pel que fa a les hores que treballes de més: Si diàriament realitzes més hores de les que fixa el contracte i cada dia són les mateixes, pots reclamar judicialment per a que es reconegui la teva jornada de treball real. Ara bé, si la qüestió és que sovint treballes més hores durant la setmana de les que toquen, aquestes s'han de considerar hores extres, i pots reclamar el seu pagament per via judicial.

>>> Consells pràctics

- Busca testimonis. Procura que sigui gent de confiança, disposada,si calgués, a declarar a favor teu davant d'un jutge. Mira de no perdre el contacte amb els companys que ja no treballin a l'empresa, potser et podran fer un cop de mà més endavant.
- En el cas que puguis fer-ho, fitxa a l'inici i al final de la jornada, o cerca maneres per a que quedi un registre de les hores que entres a la feina i surts d'aquesta.
- Guarda correus electrònics on el cap o l'empresari t'encomani les tasques a realitzar.
- Grava les converses amb el teu cap sense que ell ho sàpiga, sobretot aquelles referents a la jornada i a les tasques a fer. Pots fer-ho discretament amb un smartphone, per exemple, sense que ningú no se n'adoni.

Treballo sense papers. Tinc drets laborals?

No tens papers, però no deixes de ser un treballador amb drets! No ets un esclau!

Malgrat estiguis en una situació administrativa irregular i treballis sense papers (permís de residència i treball),com a treballador tens els mateixos drets laborals que qualsevol treballador amb papers. En tot

Petita Guia d'Autodefensa Laboral per a Precàries

cas, si l'empresari t'ocupa i no tens papers, qui podrà ser sancionat serà ell i no tu. El més normal és que l'empresari s'aprofiti de la teva situació de vulnerabilitat i t'amenaci d'anar a la policia si intentes reclamar els teus drets. És important que denunciïs la teva situació a la Inspecció de Treball mentre duri la relació laboral i que reclamis judicialment el reconeixement d'aquesta. Si un cop has denunciat l'empresari t'acomiada, l'acomiadament podrà ser declarat nul.

Pensa que val més que reclamis el reconeixement de la relació laboral mentre encara estiguis treballant, si proves de fer-ho un cop acomiadat, serà molt més difícil demostrar-la.

>>> Consells pràctics

- Busca testimonis. Procura que sigui gent de confiança.
- Guarda correus electrònics del teu cap o empresari amb els quals puguis demostrar l'existència de la relació laboral.
- Grava les converses amb el teu cap sense que ell ho sàpiga, sobretot aquelles on quedi clar que estàs treballant per a ell i que vols que et faci un contracte i et doni d'alta a la Seguretat Social. Pots fer-ho discretament amb un smartphone, per exemple, sense que ningú no se n'adoni.
- Denuncia davant la Inspecció de Treball la teva situació.

Què és un conveni col·lectiu? Quin se m'aplica?

Un conveni col·lectiu és un acord escrit entre els representants dels empresaris (la patronal) i els representants dels treballadors. El conveni regula qüestions relatives a les condicions de treball i ocupació, i aquelles altres matèries que puguin afectar les parts que el signen. És el marc legal que regula les nostres relacions amb l'empresa, en el qual s'estableixen els nostres drets i obligacions com a treballadores i treballadors.

Normalment al conveni hi trobarem aspectes tan importants com la retribució (el salari base, les pagues extraordinàries, els complements salarials),les categories professionals, la regulació de les vacances i els permisos, les classes de contractes a realitzar, la regulació de les sancions aplicables als treballadors, etc. El teu contracte no podrà ser mai més perjudicial per a tu que el conveni que se t'hagi d'aplicar. En cap cas se't poden imposar, mitjançant contracte, unes condicions laborals inferiors a les que estableixi el conveni al qual estigui acollida l'empresa. En el teu contracte de treball haurà de figurar sempre el conveni aplicable a la relació laboral, però COMPTE perquè no sempre l'empresa posa el conveni correcte, i normalment, quan no ho fa, no és precisament per a augmentar els teus drets!

El conveni que se t'aplicarà en cas que l'empresa on treballis en tingui un de propi, serà el conveni d'empresa. I en cas que l'empresa no en tingui, serà el conveni del sector o subsector que reguli la matèria (per exemple, el conveni del Metall, o el de Químiques, Oficines i Despatxos, Hostaleria, etc,…) De la mateixa manera, el conveni pot circumscriure's a una àrea geogràfica determinada, és a dir, pot ser d'àmbit local, provincial, interprovincial, autonòmic o estatal. Si l'empresa té un conveni propi, aquest conveni d'empresa serà prioritari respecte la resta de convenis d'àmbit superior que regulin sobre la mateixa matèria, això vol dir que sempre s'aplicarà el conveni d'empresa per davant de la resta. Aquest a més, ha de comptar amb més drets que els que s'estableixen als convenis d'àmbit superior.

Fixa't que el concepte és fàcil: Els teus drets mínims estan establerts en una llei anomenada "Estatut dels Treballadors" (la pots trobar fàcilment googlejant per Internet) i cap conveni o contracte pot tenir condicions pitjors que les que s'estableixen en aquesta. Els convenis de sector milloren les condicions de l'Estatut dels Treballadors. Finalment poden haver-hi convenis locals o d'empresa que millorin encara més els convenis de sector.

Sempre és bo tenir el conveni a mà per saber què hi diu i tenir clar si l'empresa t'està vulnerant drets que tens reconeguts en aquest. Pensa que un conveni col·lectiu té rang de llei, o sigui que l'empresa està legalment obligada a complir tot el que s'estableix en el conveni que se t'aplica. Si no saps com trobar el teu conveni, passa't pel local de la CGT més proper al teu domicili i demana als companys si te'n poden fer una còpia. També pots mirar de trobar-lo amb aquest cercador: http://bit.ly/1kXfyLK

M'han acomiadat, què puc fer?

Sobretot, NO SIGNIS ABSOLUTAMENT RES sense parlar abans amb el sindicat! Si no estàs d'acord amb l'acomiadament i amb la documentació que et posen al davant, però et veus obligada a signar-la, fes-ho constar en qualsevol paper que signis, tot posant, per exemple, "NO CONFORME" al costat de la teva signatura. Posa també la data, per a que consti quin dia ho has signat.

Fer-ho així et serà molt útil després a l'hora de reclamar. No fer-ho així et pot suposar veure't al carrer amb una mà al darrere i una altra al davant, i sense possibilitats de reclamar res a l'empresa que t'ha fotut fora. Recorda també que tens 20 dies hàbils per a reclamar judicialment en cas d'acomiadament. No t'adormis o et quedaràs sense res.

Cal tenir en compte que les darreres reformes laborals han rebaixat considerablement les indemnitzacions per acomiadament. Per tant, en el nou context jurídic hem d'apostar encara més per reclamar els acomiadaments com a nuls. Si aconsegueixes que un jutge declari nul el teu acomiadament, això et donarà dret al reingrés a l'empresa, a més dels salaris de tramitació (és a dir,-tot el que hauries percebut durant el període de temps transcorregut entre l'acomiadament i la sentència judicial).

Us fem un petit resum de cadascun dels tipus d'acomiadament amb els quals us podeu trobar:

- **Sanció:** Es dóna quan l'empresari aplica la màxima sanció al treballador o treballadora, per un suposat"incompliment greu i culpable",que normalment pot ser la desobediència a un superior, les ofenses o les faltes repetides, entre moltes altres contemplades a la llei. Aquest acomiadament dóna dret a l'atur, però no a CAP INDEMNITZACIÓ, fet pel qual és recomanable posar-te en contacte amb la CGT per a impugnar-lo abans no hagin passat 20 dies laborables.
- **Objectiu:** És aquell que dóna dret a l'empresari a acomiadar-te amb el mínim legal d'indemnització, 20 dies per any treballat, amb un topall màxim d'una anualitat. Les causes contemplades per la llei poden ser diverses, com la necessitat "d'amortitzar" el teu lloc de treball o la "ineptitud sobrevinguda",entre d'altres. Novament és recomanable posar-te en contacte amb la CGT per a impugnar-lo abans de dies 20 laborables
- **Improcedent**: És quan t'acomiaden sense cap raó legal, indemnitzant-se amb el màxim legal, que actualment és de 33 dies per any treballat.
- **Nul:** És quan t'acomiaden vulnerant algun dels teus drets fonamentals, o per causes de discriminació prohibides a la llei. Serien exemples d'aquest tipus els acomiadaments realitzats per motius discriminatoris: Pel color de la teva pell, per raó de gènere o ideologia política o per realitzar activitat sindical, etc

També serà nul l'acomiadament en aquells casos en què estiguis embarassada, o quan el teu contracte de treball estigui en suspens per maternitat, risc durant l'embaràs,adopció o acolliment, paternitat o malalties causades per l'embaràs o també en els casos que hagis demanat un permís, ja sigui per lactància de fill menor de nou mesos,per naixement de fill prematur o per càrregues familiars degudes a la guarda legal de menors de 12 anys o discapacitats, o per interessar una excedència per cura de fills. També és nul l'acomiadament de treballadores víctimes de violència de gènere per l'exercici dels drets de reducció o reordenació del seu temps de treball, de mobilitat geogràfica, de canvi de centre de treball o de suspensió de la relació laboral. Si t'acomiaden per qualsevol d'aquests motius i l'acomiadament és declarat nul per un jutge, l'empresa t'haurà de readmetre forçosament al teu lloc de treball, amb els salaris deixats de percebre des de la data d'efectes de l'acomiadament.

Petita Guia d'Autodefensa Laboral per a Precàries

Vull organitzar-me per defensar-me a la feina. Què haig de fer?

Si vols defensar els teus drets laborals, el primer que has de fer és trobar uns companys de confiança, i parlar-ho amb ells. Trencar la barrera psicològica que ens han imposat en les nostres ments és del tot

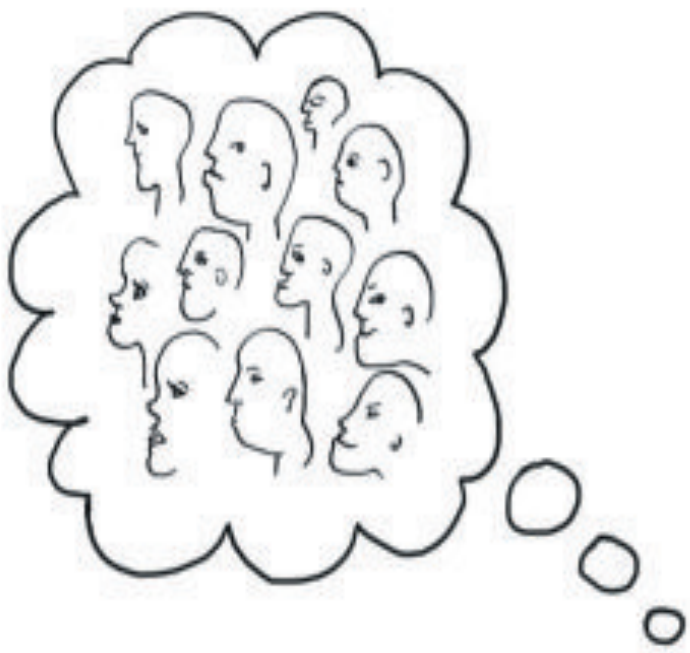

imprescindible per a poder donar els primers passos en la nostra autodefensa com a treballadores. Posa't en contacte amb la CGT, informa't.
En el cas que no hi hagi cap Secció Sindical a la teva empresa, constituïu-ne una i comuniqueu a l'empresari que ho heu fet. Fins que no ho comuniquis a l'empresari ves amb molt de compte amb qui parles. Un cop li hagis notificat de manera formal estaràs protegit legalment davant de qualsevol discriminació o acomiadament que tingui a veure amb la teva activitat sindical, és a dir, amb qualsevol activitat que tingui a veure amb la defensa dels teus drets laborals i els de les teves companyes. A més, si es dóna el cas, tindràs el suport de la nostra organització. I ens pots ben creure, a la CGT si ens toquen a una, ens toquen a TOTES.
Abans de crear la Secció Sindical, i sobretot abans de comunicar aquest fet a l'empresa, has de guardar una estricta clandestinitat per tal d'evitar qualsevol possible represàlia. Només heu de parlar de la possibilitat d'organitzar-vos entre persones que siguin de total confiança, i fer-ho sempre fora del centre de treball (les parets tenen orelles, i a la feina sempre hi ha xivatos i llepa-culs de l'empresa ja ho saps) Si el teu cap arriba a sospitar o a assabentar-se que estàs organitzant una Secció Sindical de la CGT, no series el primer (ni desgraciadament l'últim) en ser acomiadat, i si aneu a petar davant d'un jutge l'empresa sempre al·legarà que no tenia cap coneixement de cap activitat sindical per part teva (de ben segur que la seva capacitat de fer-se els suecs et sorprendrà), sinó que t'ha acomiadat per altres motius. Per tant, durant aquesta fase, és important ser molt i molts discrets.
Un cop ho hàgiu parlat un seguit de companys de feina de total confiança, aneu al local de la CGT del municipi on es trobi l'empresa, o al més proper al vostre domicili, allà us assessoraran del procediment legal que haureu de fer per a constituir formalment una Secció Sindical i per a comunicar-ho a l'empresa un cop aquesta estigui constituïda. Tots els tràmits administratius per a la constitució i el registre de la Secció es fan a Relacions Laborals de la Generalitat, i es poden tirar endavant sense que l'empresa en tingui cap coneixement. Per tant, si feu les coses ben fetes, podreu muntar una Secció Sindical sense que el vostre cap tingui ni idea que ho esteu fent. No patiu, ja s'ho trobarà quan s'ho hagi de trobar.
Així, es pot fer tot el procés de tal manera que l'empresari només se n'assabenti que té organitzada una Secció Sindical de la CGT a l'empresa quan l'hi comuniqueu, i sereu vosaltres els qui decidiu quan us convé "sortir de l'armari".En qualsevol cas, és important que sapigueu que un cop comunicada a l'empresa la creació de la Secció Sindical, a partir d'aquell moment qualsevol discriminació o acomiadament que patiu les persones que figureu a la documentació registrada a la Generalitat com a representants de la mateixa pot interpretar-se com un atac al dret de sindicació,i per tant seria legalment nul, amb dret a retornar a l'empresa en les mateixes condicions, i fins i tot amb una indemnització per danys i perjudicis. Val la pena, doncs, fer el pas, i guanyar aquesta cobertura legal. Penseu que el dret a la llibertat sindical està reconegut a la legislació vigent com un dret fonamental i, per tant,està especialment protegit.
Quan hàgiu comunicat formalment a l'empresari l'existència de la Secció Sindical, les persones que vulgueu ser visibles davant d'ell en la lluita pels drets laborals a l'empresa haureu de constar expressament en les comunicacions escrites que feu amb aquesta, i si pot ser, fins i tot amb un càrrec (Secretari de Comunicació,-de Salut Laboral, de Finances etc… de la Secció Sindical).En cas d'acomiadament, com més clar quedi que l'empresa coneixia la teva activitat sindical, i més fàcilment es pugui documentar més clar li serà al jutge determinar si ha existit discriminació contra la teva persona per realitzar-la. En resum, en aquesta fase no només és bo donar la cara, sinó que també es bo que quedi constància documental que l'estàs donant.
Les darreres reformes laborals han anat minvant les indemnitzacions per acomiadament (a més d'eliminar els anomenats"salaris de tramitació",és a dir, aquells que es generaven des que hom és acomiadat fins que es dictava sentència en un judici).És per això que, si et fan fora, et resultarà molt més profitós una declaració per part d'un jutge d'acomiadament nul (per discriminació sindical, amb salaris de tramitació i dret de retorn a l'empresa) que no pas un acomiadament improcedent (amb 33 dies de salari per any treballat).
En el cas que la teva empresa tingui menys de 50 treballadors o treballadores i que ja existeixi una Secció Sindical d'algun sindicat que no us generi confiança, o que es limiti a ser "la veu de l'amo" (sobretot és la situació de moltes empreses familiars petites), busca igualment companyes amb qui poder parlar i establir aquesta relació. La precarietat fa que moltes companyes no vulguin parlar, o que la por les faci callar i adoptar una posició de "no ficar-se en problemes". Buscar el lloc on poder compartir els vostres problemes de feina i les vostres experiències us farà estar més unides. Contacteu amb la CGT o apropeu-vos a qualsevol federació local d'aquesta. Allà podreu parlar, participar en xerrades, estar informades, conèixer els vostres drets o fins i tot fer de l'espai de la federació el vostre lloc de reunió per a fer assemblees de treballadores de la vostra empresa.
Tingues en compte que els patrons d'empreses petites amb Seccions Sindicals dels sindicats institucionals (ja saps, aquests que surten sempre a la tele, i que sembla que són els únics "sindicats" que existeixen, encara que no fotin ni brot per a defensar les treballadores) solen jugar amb aquestes estratègies,accentuant la por i la sensació de vulnerabilitat de les treballadores precàries.Però això no vol dir que no et puguis defensar. Pots parlar,et pots queixar, pots establir relacions amb companyes que et facin sentir empoderada, et pots reunir fora de la feina,pots trobar suport en la CGT o, si vols, en altres sindicats combatius. Tot i que, com és natural, nosaltres et recomanem el nostre.

"Els problemes d'un són els problemes de totes i només actuant col·lectivament podrem fer-nos valdre"

>>> Consells pràctics

- Abans d'haver constituït legalment la Secció Sindical, ves molt amb compte amb qui parles. Només persones de màxima confiança han de saber que us esteu organitzant,i és millor que ho parleu sempre fora del centre de treball.
- Acudiu al local de la CGT del municipi on es troba l'empresa, o al més proper al vostre domicili. Allà us assessoraran en tots els casos, i tindreu un espai per a reunir-vos.Us explicaran els tràmits que cal fer i us donaran suport en el cas que vulgueu constituir una Secció Sindical (els quals són més senzills del que t'imagines) Si no tens clar on estan els locals de la CGT, fes un cop d'ull a aquest directori: http://cgtcatalunya.cat/spip.php?rubrique159
- Un cop la Secció estigui formalment constituïda i registrada, notifiqueu per escrit aquest fet a l'empresari el més aviat possible (si pot ser mitjançant correu certificat o burofax, millor).A partir d'aquest escrit gaudiràs de protecció legal davant de qualsevol discriminació o acomiadament per la teva tasca sindical. Abans d'aquesta notificació no tens cap protecció legal i si et fan fora l'empresari sempre al·legarà que no sabia que estaves fent feina sindical.
- Fer-se visible davant l'empresari és bo. Si vols defensar els teus drets laborals, el fet que el teu nom aparegui en escrits, actes de reunions o de comissions, com a delegat sindical o membre de la Secció Sindical de la CGT, serà la teva principal prova en cas que es produeixi qualsevol discriminació o acomiadament motivat per la teva tasca sindical.
- Qualsevol persona que porti a terme activitat pública sindical ha de constar en els escrits a l'empresa com a membre de la Secció (si pot ser amb un càrrec), per tal d'evitar que l'empresa pugui argumentar desconeixement.

Conclusions: Només organitzats (també a la feina) podrem plantar cara a la precarietat

Per moltes motos que us vulguin vendre,heu de tenir clar que des dels inicis del capitalisme, i ja fa força anys d'això, només hi ha dues coses que han demostrat la seva eficàcia a l'hora de fer valer

Petita Guia d'Autodefensa Laboral per a Precàries

els drets de les treballadores davant dels patrons. Aquestes són el suport mutu i l'acció directa.
El suport mutu no és altra cosa que la solidaritat activa entre nosaltres, les treballadores i els treballadors ; mentre l'acció directa és l'actuació concertada i sense intermediaris per a defensar els nostres interessos, sigui mitjançant les concentracions, les manifestacions, el boicot, el sabotatge actiu o passiu, la vaga, les aturades parcials, i un llarg etcètera d'altres formes de mobilització a petita o gran escala…(Els repertoris d'acció vinculats a la lluita laboral són més amplis i variats del que potser mai no heu imaginat!).
El món del treball ha canviat molt en les últimes dècades, en tots els aspectes, però, malgrat la precarització intensa a la qual estem sotmesos, això que hem dit continua essent tan cert com ho era als anys 80 del segle XX, o als anys 80 del segle XIX. I l'única clau de la qual disposem, ara, abans i sempre, per a activar el suport mutu i l'acció directa és l'organització. Ens hem d'(auto)organitzar a la feina, per molt que les condicions de precarietat que patim ens ho posin difícil. I ho hem de fer nosaltres mateixes (no esperar que vingui a fer-ho cap "professional del sindicalisme"), amb la gent que és com nosaltres i que té els nostres mateixos problemes, per a aconseguir imposar els nostres interessos,front l'empresa i, si cal, front qui es posi per davant. La legalitat ens proporciona algunes escletxes (cada cop més petites) a l'hora de defensar els nostres drets, però l'única garantia certa i segura que tenim per a aquesta defensa és, com ho ha estat sempre, la nostra força col·lectiva i organitzada. L'única eina realment útil per a plantar cara és organitzar-se i lluitar.
Només juntes podem garantir que els acomiadaments i l'atac als nostres drets laborals no quedin sense resposta. Si avui declares i respons pel teu company, demà ell ho farà per tu, i aquesta serà l'única manera de garantir els teus drets laborals, perquè si no hi ha unitat entre la gent de la nostra classe, amb la regulació laboral actual, l'empresari cada cop ho tindrà més fàcil, encara, per a fer la seva. Si ell no veu cap mena de cohesió entre nosaltres es veurà amb la potestat de fer i desfer a voluntat, perquè la llei li deixa un marge molt ampli per fer-ho. És únicament i exclusivament a les nostres mans evitar-ho, i per a evitar-ho hem de ser vius, estar juntes i tenir clar que els problemes d'un són els problemes de totes, que només actuant col·lectivament podrem fer-nos valdre.

La precarietat a l'agenda (i no només de l'estiu)

Ermengol Gassiot,
Secretari General CGT Catalunya

Jo mai a la vida he sigut gaire susceptible de patir un ERO. I no perquè no sigui un treballador. De fet porto treballant des de l'any 1991, excepte durant 11 mesos i mig en què vaig estar aturat. Ni tampoc perquè hi hagi una legislació que dificulti els acomiadaments col·lectius. Tots sabem que els darrers governs han anat introduint mesures legals que faciliten els acomiadaments a les empreses: escurçant-ne la tramitació, incrementant les causes que permeten fer-ne, abaratint-los, etc.
Cap d'aquests motius ho explica. Al contrari, si mai he sigut seriosament una potencial víctima d'un ERO és perquè al llarg de la meva vida he treballat amb contractes de durada limitada, o amb beques, o sense cap mena de contracte o, com ara, en situació interina. I el meu cas no és únic, en absolut. Sóc un més dels milions de persones que al nostre país tenim una feina tant precària que no cal ni que ens facin un ERO per a poder-nos fer fora de la feina.Aquest estiu assistirem a una nova escenificació per part del governs estatals i autonòmics de que l'atur està disminuint. I utilitzaran aquest "descens" per a justificar les bondats d'unes polítiques econòmiques que, a grans trets, els principals partits polítics del Règim del 78 comparteixen o, com a mínim, han deixat passar sense fer massa soroll. Alguna esmena parlamentària i poca cosa més en el millor dels casos.
El que ens diran amb una boca molt més petita és que, com ja fa massa anys que dura, la majoria dels nous contractes que se celebren són molt precaris. Alguns de durada molt limitada en el temps, tot i que tothom sabem que una gran part dels contractes d'obra i servei són molt susceptibles de ser fraudulents. I això sent molt benèvols amb els empresaris. Com tampoc no ens explicaran gaire que alguns milers de contractes més ho són de temps parcial. D'unes poques hores al dia o, fins i tot, a la setmana. Encara que si ens ho expliquessin, tampoc ens estranyaria massa ja que, quants de nosaltres no coneixem gent que amb un contracte per hores està fent una jornada complerta? Jo mateix, sense anar més lluny, en diversos moments de la meva vida...
Davant de tot això, des del sindicalisme no podem restar de braços creuats. Hem de tenir molt clar que la lluita contra l'atur no és el nostre únic objectiu ni el principal. La CGT fa molt temps que argumentem que més enllà de les dades de l'EPA cal veure quin tipus de contractes es fan. De fet, la mateixa EPA reconeix que a Catalunya durant el darrer any el nombre d'"ocupats" amb contractes a temps parcial ha crescut un 7%, mentre que amb contractes a jornada complerta amb prou feines ho ha fet el 2%.
Però també és urgent i necessari fer molt més i saber adequar les nostres pràctiques sindicals a la realitat precària de milions de treballadors. Dels que no tenim quasi ni el dret a tenir un ERO perquè simplement n'hi ha prou a seure i a esperar que el nostre contracte finalitzi. I que en molts casos topem amb serioses dificultats per a poder participar dels comitès d'empresa, ja sigui perquè estem subcontractats per ETTs o perquè el nostre contracte no dura prou com per poder aspirar a arribar a unes eleccions sindicals ni, molt menys, esgotar el que dura una legislatura.
Si volem deixar de ser una nota en un llibre d'història, i seguir sent eines per a la construcció del nostre futur col·lectiu, els sindicats hem de pensar com responem a aquesta realitat. I fer-ho deixant de banda discursos voluntaristes o grandiloqüents. Hem de pensar com redefinim els espais de conflicte entre el treball i el capital. I actuar en conseqüència. Vull pensar que CGT des de fa un temps estem en aquest camí i que en els propers mesos en veurem els fruits. Mentre, us recomano la lectura d'una petita eina que hem editat des de la CGT de Catalunya, la Petita Guia d'Autodefensa Laboral per a Precàries.

Treball - Economia

L'atur i la pastanaga

Ermengol Gassiot,
Secretari General de CGT Catalunya

Qui hem passat mesos o anys a l'atur sabem perfectament de què parlem. Les expectatives frustrades d'una feina. L'angoixa de no arribar a finals de mes o de veure uns estalvis minvar sense cap esperança de cobrar per res. L'anar patint com el cotxe, la casa o la roba es degraden sense poder-los renovar. El sentiment de no tenir res a fer o de començar un dia pensant com l'ocuparàs, bàsicament per distreure el cap i mirar que no pensi tant. L'atur, com a mort social, és una autèntica arma de destrucció massiva contra els treballadors.

Ja fa varis mesos que el govern pregona que l'atur baixa. Possiblement la darrera Enquesta de Població Activa sigui la primera que mostra una certa creació de llocs de treball. A les anteriors la davallada de l'atur era producte, en certa mesura, pel fet que milers de joves passaven a ser "ni, ni", ni treballadors, ni aturats. Simplement exclosos de les estadístiques o forçats a cercar feina a l'estranger. Com els seus avis.

Ara, suposadament, hauríem d'estar contents ja que potser s'han creat uns pocs milers de llocs de treball. Si considerem que les penúries de la classe treballadora provenen d'un atur motivat per una crisi, en gran part anònima quan als seus responsables, difícilment podem desprendre'ns d'un sentiment una mica optimista. Per primer cop en anys, ha augmentat el nombre de persones que treballen. Encara que sigui una xifra irrisòria per eixugar el drama de l'atur que patim, segons l'EPA del segon trimestre a Catalunya hi ha quasi 100 mil persones més treballant.

No obstant, sabem perfectament que la "plena ocupació" que pregonaven els defensors del diàleg social uns anys endarrere és un miratge. En primer lloc perquè el desenvolupament capitalista de l'Estat Espanyol, des de fa molt temps, sempre s'ha edificat sobre taxes d'atur molt elevades, per sobre de la mitjana de la UE. En segon lloc, perquè la solució tampoc passa per treballar a "qualsevol preu", i mai millor dit. Segons el mateix Banc d'Espanya els sous van baixar al conjunt de l'Estat més del 2% l'any 2012 (casualment hi ha molt poques estadístiques públiques sobre l'evolució dels salaris) i prop d'un 3,6% si es considera la pèrdua d'una paga extra que hem patit els treballadors públics. I això sense tenir present que es tracta de promitjos que amaguen el constant increment de l'abisme salarial entre directius i treballadors de base. A més, mentre els sous han baixat clarament, les jornades laborals s'han incrementat. Al conjunt segons les dades de l'INE de l'Estat l'any 2013 es van fer més de 5,8 milions d'hores extres declarades, de les quals quasi el 60% van ser no pagades. Un 28,6% més que l'any anterior. En canvi, les hores extra pagades només van pujar un 6,8%.

Els sindicats no podem acceptar, de cap manera, que la reducció de l'atur es faci mitjançant llocs de treball amb salaris molt baixos, sovint de poc més de 600 € al mes. Tampoc podem tolerar, de cap manera, les condicions de molts d'aquests

nous llocs de treball, amb jornades molt mòbils. La situació actual suposa un fort augment del nivell d'explotació que patim el conjunt dels treballadors, i en especial els que tornen a tenir feina després de patir l'atur. De fet, sembla de manual. Es provoca un atur desbocat, es condemna a milers de persones a patir-lo i, després, poc a poc, es permet que una part dels aturats torni a trobar feina. I pel camí ens hem tornat molt més dòcils i passem a acceptar condicions que abans hauríem rebutjat.

Centrar el problema en l'atur i la pobresa oblidant que darrera hi ha el model capitalista de producció ens aboca a aquest joc. I la CGT no està disposada a jugar-lo.

Per què no signar un ERO?

Secció sindical estatal CGT Atento

Amb motiu de l'ERO presentat per l'empresa Atento, CGT hem estat explicant la importància de no validar amb la signatura sindical els ERO que presenten les empreses.

El fet que s'arribi a un acord en la negociació d'un ERO és molt rellevant a l'hora de saber quines possibilitats hi ha per a poder combatre judicialment la nul·litat o la improcedència dels acomiadaments. És cert que l'empresari/a no necessita l'acord per a fer els acomiadaments, des de la reforma laboral de 2012 pot fer-los sense ell i sense demanar autorització al Ministeri d'Ocupació, però, per no és el mateix que els realitzi amb o sense acord.

Els acords en els acomiadaments col·lectius impliquen que, qui els signa, reconeix que existeixen les causes que l'empresari/a estableix com motius de l'acomiadament. El fet que una majoria de la representació dels treballadors/es comparteixi el motiu que es planteja en l'ERO fa que els jutges, tant els que resolen les demandes individuals, com els que resolen les col·lectives, considerin, a priori que gent que està informada de la situació de l'empresa i que, a més, representa als/les treballadors/es, creu que hi ha motius per als acomiadaments. Això redueix les possibilitats de que els acomiadaments siguin nuls o improcedents.

A més, si els/les representants dels/les treballadores reconeixen que hi ha causes per a un ERO, reconeixen, igualment, que existeixen causes per a altres mesures menys importants (ERTO, baixades de salaris, canvis d'horari, etc.) i els col·loca en una posició pitjor de cara a futures negociacions.

Per això, per a signar un ERO no és només important analitzar les condicions amb les quals s'aniran els acomiadats (més o menys dies), si no que, qui ho signi ha d'estar segur que existeixen les causes que es plantegen i s'han complert els requisits legals, perquè, si això no és així, està reduint les possibilitats de millorar les indemnitzacions o recuperar el seu treball dels acomiadats i posar en perill les condicions dels treballadors i les treballadores que es queden en l'empresa.

Si s'analitzen els acomiadaments col·lectius que s'han donat en els últims temps es pot veure com la signatura d'un ERO és rellevant. Per ordre tenim el nom de l'empresa / Resultat de la negociació / Estava en pèrdues? / Sentència:

GSS LINE: Sense acord. Sí. Nul.
Telemadrid: Sense acord. Sí. Improcedent.
Canal 9: Sense acord. Sí. Nul.
Tragsa: Sense acord. Sí. NulL.
Coca-cola: Sense acord. No. Nul.
Roca: Sense acord. No. Nul.
Tenneco: Sense acord. Sí. Nul.
Air Europa: Sense acord. Sí. Nul.
Teletech: Amb acord. No. Procedent.
SITEL: Amb acord. No. Procedent.
Paradores Nacionales: Amb acord. Sí. Procedent.
Roca: Amb acord. No. Procedent.
GSS LINE: Amb acord. Sí. Procedent.
Panrico: Amb acord. Sí. Improcedent.
Ericsson: Amb acord. No. Procedent.

Com es pot veure en aquest exemple sense acord és molt més probable que s'aconsegueixin resolucions molt favorables per als/les treballadors/es quan no s'arribi a acord, encara que l'empresa en qüestió estigui en pèrdues. Hi ha vegades, fins i tot, que dos en una mateixa empresa, un darrere d'un altre, són considerats o no legals, en funció de si existeix un acord o no.

Així doncs, per a signar un ERO cal estar molt segurs, perquè es juga amb els llocs de treball, tant de la gent que se'n va com de la que es queda.

Des de la CGT diem que els llocs de treball no es venen sinó que es defensen.

Més poder per a les mútues

El seu negoci a costa de la nostra salut

Secretariat Permanent CGT Catalunya

Des de la CGT de Catalunya fem pública la nostra radical i absoluta oposició a les darreres mesures que inclou el "Plan integral de medidas de reforma de las Mutuas y de la gestión de la Incapacidad Temporal" fet públic pel govern espanyol el passat 18 de juliol.

Denunciem públicament que l'objectiu d'aquesta nova bateria de mesures legals és única i exclusivament reduir les baixes mèdiques i els períodes de les Incapacitats Temporals dels i les treballadores, privatitzant el servei mèdic, en detriment de la nostra salut i les més elementals mesures de prevenció de riscos laborals.

Les anomenades Mútues d'Accidents de Treball, associacions patronals suposadament "sense cap ànim de lucre" (però esquitxades per múltiples casos de corrupció), inicialment només tenien competències en les baixes i invalideses per Accident de Treball. Però des de 1994, diferents governs estatals han legislat per estendre les seves possibilitats d'acció, permetent que "controlessin" cada vegada més àmbits de les baixes per Malaltia Comuna, sota l'argument de la seva "efectivitat" en donar altes mèdiques, segons demostren (i denuncien) les estadístiques. Els i les treballadores semblem guarir-nos "miraculosament", en aplicació dels criteris economicistes de les Mútues, molt més estrictes que els metges de la Seguretat Social, i més que els ja restrictius criteris dels tribunals mèdics (ICAMS a Catalunya).

El resultat és que avui en dia més de la meitat de treballadors i treballadores estem assegurats en Mútues patronals per a les contingències comunes, i les dràstiques mesures aprovades pel govern espanyol el passat 18 de juliol accentuen l'ampliació de les seves possibilitats d'acció en els següents aspectes:

1- Possibilita el control de la situació mèdica i poder fer propostes d'altes mèdiques per Malaltia Comuna des del primer dia. La nova llei permet a les Mútues inspeccionar la situació mèdica i realitzar propostes d'alta des del primer dia, amb obligació de resposta per part de la Seguretat Social. Aquesta competència accentua les possibilitats de control i inspecció de les Mútues en contingències comunes, amb l'objectiu declarat de reduir els períodes que necessitem els i les treballadores per recuperar-nos d'una malaltia.

2 - Es creen taules de durada estandaritzada de cada malaltia, segons edat i professió. Aquest nou mecanisme busca intentar pressionar els metges per donar altes mèdiques automàtiques.

3 - S'amplia la potestat de les Mútues de declarar justificades o no les no assistències a les revisions mèdiques, augmentant així les possibilitats d'alta mèdica incentivada per part d'aquestes entitats privades.

La ministra Báñez, seguint les contínues i insaciables reclamacions de la patronal, declara públicament que el seu objectiu amb aquestes mesures és reduir els diners destinats a les Incapacitats Temporals (uns 300 milions anuals), reduint el temps mitjà de les baixes mèdiques. Per tant, es vol retallar novament en una matèria tan sensible socialment com la salut laboral.

Des de la CGT de Catalunya hem de denunciar un altre cop que s'està legislant contra els interessos d'una gran majoria de treballadores i treballadores, i en benefici d'una petita minoria capitalista. Però a més a més, en aquest cas, amb l'agreujant de que es posa en perill la nostra integritat física, fent retornar a persones als seus llocs de treball quan encara no estan en les condicions de salut adequades.

Aquestes mesures s'aproven quan, en contra les declaracions de les autoritats i la patronal, les estadístiques indiquen que els últims set anys (des de l'inici de la crisi capitalista) les baixes mèdiques s'han vist reduïdes i escurçades, sota la pressió i la coacció diària de l'atur, els acomiadaments, la temporalitat i la precarietat laboral. En els darrers anys cada cop més treballadors i treballadores han hagut de posar en risc la seva integritat física treballant en condicions de salut no adequades, sota l'amenaça de perdre el seu lloc de treball.

A més a més, la prestació de serveis realitzada sense una total recuperació mèdica és causant (entre altres factors) de l'augment dels riscos laborals i de múltiples accidents de treball, en un context en el que en els primers 5 mesos del 2014 hi ha hagut un augment del 7,3% dels morts en accidents laborals, malgrat haver-hi menys treballadors i treballadores en actiu.

Aquest intent de reduir per reial Decret les baixes, aprofundeix encara més en la dramàtica situació laboral actual, privatitzant la sanitat pública i vinculant als interessos empresarials la gestió de la salut laboral. És, per tant, una greu agressió als drets dels i les treballadores.

Des de la CGT de Catalunya apostem per una sanitat pública i de qualitat, al servei dels i les treballadores, i denunciem un altre cop l'actuació de les Mútues, al servei únicament dels vergonyosos beneficis de la patronal, i a costa de la integritat física i de benestar psicosocial de la classe treballadora.

O els seus beneficis o la nostra Salut!

CGT davant l'EPA del segon trimestre de 2014

Secretariat Permanent del Comitè Confederal CGT

"Qui més sofreixen: aturats i aturades de llarga durada, llars sense cap ingrés, llars amb tots els seus membres en atur, joves amb taxes d'atur insuportables i condemnats bé a l'emigració, bé al contracte indigne…, segueixen sense present i sense futur…"

5.622.900 persones, segons les seves xifres, es troben a l'atur a juny de 2014, ni més ni menys que 25 de cada 100 treballadors/es actius/ves, és a dir el 24,47% de la població activa, la qual se situa en 22.975.900.

Des de novembre 2011 que el PP "va prendre el govern", hi ha 622.000 persones aturades més a juny 2014. La seva Reforma Laboral del febrer 2012 ha destruït milió i mig de llocs de treball i en l'últim any (de juny 2013 a juny 2014), si bé sembla cert que l'atur ha baixat en 355.000 persones, no significa que això sigui com a conseqüència que totes elles hagin trobat ocupació, no, solament han trobat ocupació 192.000 persones i, la resta fins a aquestes 355.000, és a dir 163.000 persones o bé s'han esborrat de la població activa o bé han emigrat.

L'ocupació creada, no deixa cap esperança a les persones que han ocupat llocs de cambrers, reponedors, paletes, és a dir són ocupacions en el sector serveis (378.700), construcció (36.900), indústria (56.700) i no ocupacions en l'Agricultura, aquí s'han perdut 69.800 llocs de treball.

De les ocupacions creades, els contractes temporals sumen 207.800 i els indefinits 180.200, ara bé, en la seva immensa majoria són ocupacions precàries 100%, és a dir amb jornades a temps parcial, amb salaris de supervivència i gairebé gratuïts (tarifa plana de Seguretat Social del tot a 100€ i subvencionats a l'empresari, per a després acomiadar-los i contractar a altres).

La desigualtat i la injustícia social, no solament es consolida sinó que s'incrementa a causa de les noves ocupacions sense drets i amb salaris escombraries d'una banda i, per una altra, 1.834.000 llars tenen a tots els seus membres actius/ves en atur; el nombre de llars (famílies) sense cap tipus d'ingrés, és a dir desnonades laboral i socialment, són 740.000 (s'ha produït un augment de 15.000 famílies en l'últim any) i els Serveis Públics segueixen un grau de deterioració proporcional al robatori i a l'espoli del públic que aquest govern (i l'anterior) vénen realitzant des del 2008: s'han perdut mig milió d'ocupacions en el sector públic des del començament d'aquesta estafa.

Montoro, el PP, els Mercats i la Troica ja han posat damunt de la taula el seu Programa d'Estabilitat 2014-2017, on els treballadors i treballadores del sector públic tornen a quedar-se sense increments salarials, sense convenis, sense reposició d'ocupacions i sense altres drets socials.

Es retalla i es retalla encara més en tot el públic. És insuportable, a més d'un "genocidi econòmic i social" que polítics i poderosos estan realitzant des de la més absoluta de les impunitats.

La EPA s'utilitza com un parany per a la desinformació sobre la tràgica realitat social, suposant un insult a la intel·ligència de la majoria. Els nivells d'atur són totalment inacceptables, les retallades socials segueixen creixent i el drama humà que es viu en l'estat espanyol cada vegada és més generalitzat.

El Tribunal Constitucional avala el nucli dur de la reforma laboral

Per a la CGT suposa un aval a la injustícia social i un atac a l'estat social i de dret

Redacció

El Tribunal Constitucional considera que s'ajusta a la Constitució el contracte d'emprenedors, amb un any d'acomiadament gratis, i els canvis en la negociació col·lectiva, fet que suposa ratificar la pèrdua de poder de la negociació col·lectiva enfront del poder unilateral de l'empresari i dóna via lliure a l'acomiadament sense causa i a la rotació i falta d'estabilitat en els llocs de treball.

La sentència del Tribunal Constitucional contradiu l'exposat per la OIT, que va declarar que la reforma laboral vulnerava alguns aspectes dels convenis que Espanya havia signat amb l'organització.

El Tribunal Constitucional, el president del qual és l'ideòleg d'alguns canvis en la negociació col·lectiva que va introduir la nova norma, avala un altre paquet de la reforma laboral: si al febrer ja es va pronunciar favorablement sobre la rebaixa de la indemnització per acomiadament, la limitació del cobrament dels salaris de tramitació i la procedència de tramitar la norma com decret llei, el tribunal avala ara la creació del contracte d'emprenedors (amb un any de prova) i alguns canvis en la negociació col·lectiva. El recompte ha estat de nou vots a favor i tres en contra, amb un vot particular al que s'adheriran aquests tres magistrats.

El Constitucional es pronuncia així sobre un recurs interposat pel govern de Navarra. D'aquesta forma, aprova el contracte d'emprenedors, de la constitucionalitat dels quals van dubtar sindicats i experts a l'oferir un any de prova i, per tant, d'acomiadament gratis. No obstant això, el Tribunal ha descartat que el nou contracte vulneri el dret al treball i rebutja que existeixi una falta de causalitat en l'acomiadament que sigui inconstitucional. Avala també dos canvis en la negociació col·lectiva, que facilitava la possibilitat de inaplicar els convenis col·lectius i la prioritat dels convenis d'empresa sobre qualsevol altre.

El seu president, Francisco Pérez de los Cobos, és ideòleg de bona part dels canvis que el Govern va portar a terme en la negociació col·lectiva. En aquest cas, ha donat el recolzament a una part de la norma que permetia a les empreses inaplicar convenis amb molta més facilitat, donant més poder a un òrgan administratiu (la Comissió Consultiva Nacional de Convenis Col·lectius) per a decidir referent a això. Precisament, els sindicats veien aquest punt com clarament anticonstitucional, ja que contravenia l'autonomia per a negociar que els concedeix la Constitució.

D'altra banda, amb aquesta sentència el Tribunal contradiu a l'Organització Internacional del Treball (OIT), que ha subratllat que la reforma laboral aprovada pel govern de Rajoy vulnera els drets de llibertat sindical i negociació col·lectiva que contemplen els convenis de l'organització ratificats per Espanya.

El Constitucional encara ha de pronunciar-se sobre un altre recurs, l'interposat pel grup socialista que, no obstant això, incloïa assumptes ja resolts, com el dels salaris de tramitació o el del període de prova del contracte d'emprenedors, tots ja protegits.

La fórmula que ha utilitzat el Constitucional per a examinar els recursos sobre la reforma és inusual: en lloc d'acumular-los tots, ha anat resolent primer els recursos parcials, el que el porta a adoptar una posició parcel·lada sobre el contingut global de la reforma, una fórmula que segurament condicionarà els seus pronunciaments posteriors sobre els recursos de caràcter general. A banda del fet que la presència com a president de Francisco Pérez de los Cobos -lligat tant al PP com a la norma sobre la qual s'ha pronunciat- deslegitima per complet el pronunciament del Tribunal Constitucional.

Comunicat del Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Els 9 Magistrats del TC, amb el seu president Pérez de los Cobos (ex-militant del PP) al capdavant, que han avalat la Reforma Laboral del PP del 2012, entre ells dos magistrats del denominat "sector progressista" (Juan Antonio Xiol i Encarnación Roca), es fan responsables de la BARBÀRIE i de l'ELIMINACIÓ DE DRETS FONAMENTALS DE LA CLASSE TREBALLADORA.

Solament avalen el benefici privat i la taxa de guany d'uns pocs (els capitalistes, els seus directius i les seves gerències): acomiadament lliure, sense causa ni indemnització; desaparició del poder legislatiu (per tant es carreguen fins i tot la seva democràcia representativa) i el govern a governar per "decretazo"; es carreguen els salaris de tramitació a pesar que la persona treballadora hagi estat acomiadada de manera il·lícita; avalen la discriminació i el tracte diferent en les quantitats indemnizatòries per acomiadaments injusts, depenent de la data de l'acomiadament; anul·len un dret fonamental com és el de la Negociació Col·lectiva, carregant-se l'autonomia de les parts (tornem al sistema franquista de relacions laborals autoritàries: laudes d'obligat compliment).

La seguretat jurídica que suposadament hagués d'existir per a totes les parts (el treball i el capital, s'escora solament en un sentit, la llibertat "absoluta per al capital i els seus representants" i "privatitza l'interès general", convertint el treball i a treballadors i treballadores en simples mercaderies "d'usar i llençar", en funció de l'interès particular i privat d'una absoluta minoria, la classe empresarial.

Aquests 9 Magistrats i Magistrades, amb excepció de qui han emès vots particulars en contra d'aquestes sentències (la vicepresidenta Adela Asúa, Fernando Valdés i Luis Ortega van votar en contra), siguin per a sempre maleïts/des per dictar sentències tan injustes com aquestes: es carreguen l'interès general i només garanteixen el particular dels poderosos.

JA NO HI HA REGLES DE JOC.... ara TOCA LLUITAR MÉS I MILLOR... i tota la societat, on es troba de debò la majoria.

Hem de reaccionar, desobeir i plantar-los cara de manera global, doncs si no hem après del passat, que va ser molt dolorós, no reaccionar i aprendre del present, simplement, seria un suïcidi col·lectiu.

El fetitxe de la competitivitat

Benjamí Bastida

Deia José María Valverde que existeixen paraules, com Democràcia, Justícia, Llibertat, que neixen a l'esquerra i moren a la dreta. Des de fa uns anys, creix i ocupa territoris mentals una paraula nascuda a la dreta a la qual l'esquerra hauria d'exterminar per salut i benestar de la majoria. Em refereixo a la famosa "Competitivitat".
Indubtablement per al capital, per als que tenen el capital i el poder en el sistema socioeconòmic actual, el concepte de competitivitat, dotat d'un significat intencionadament positiu, constitueix el pretext perfecte per imposar unes regles de joc.
Cal destacar que aquest paradigma de la competitivitat va més enllà de la lliçó moral d'Adam Smith que venia a dir que, buscant cada un el seu propi benefici, una mà invisible conduïa aquest esforç egoista cap al benefici social. Aquí, al nou paradigma de la competitivitat, no n'hi ha prou amb buscar el benefici propi sinó que cal competir amb la resta d'agents individuals a la recerca de la victòria. El benefici de cadascú es produeix a costa de l'aniquilació de la resta de contrincants.

La difusió del concepte de competitivitat presenta trets de campanya publicitària: en primer lloc, per una certa connotació positiva: és un concepte derivat de la competició esportiva, descriu un joc net on guanya el millor sense entrar en qüestions ètiques o polítiques, és neutral. Però el nucli del missatge consisteix en la proclamació dels avantatges de la competitivitat: els consumidors resultaran beneficiats, el seu benefici serà cada vegada més gran perquè les empreses lluiten per ser millor que les adversàries, per oferir preus més baixos, més varietat de producte, de qualitat suposadament superior... Un món ideal que està arribant gràcies a la competitivitat.
És clar que, en aquest progrés cap a la competitiva societat del futur, moltes empreses moren en la lluita. "No importa, els passa per no haver estat competitives", diuen els promotors de la competitivitat. "Quedaran en peu només i precisament les que han encertat en la seva estratègia i han assumit els esforços necessaris, amb la qual cosa guanyem tots."
Fins aquí la descripció en termes tecnoeconòmics. Però la competitivitat com a concepte econòmic està emparentada amb els conceptes de mercat, mercaderia, etc. tots ells amb funcions que ja Marx, en la seva anàlisi del sistema capitalista, va qualificar de "conceptes fetitxes". Es a dir, el concepte neutral, tècnic, de competitivitat, amaga les relacions socials establertes o les que es pretenen establir.
Almenys són dos els tipus de relació social emmascarades en el concepte. En primer lloc s'encobreixen precisament els conflictes intercapitalistes i la dinàmica d'aquests conflictes. Naturalment, la paraula competitivitat no pot emmascarar la lluita, però pretén conferir un caràcter esportiu, de joc net, a les estratègies del tot val, on allò decisiu no és ser competent sinó competitiu a qualsevol preu, encara que la competitivitat procedeixi del treball infantil o de treballs forçats.
Els esforços per amplificar i difondre gairebé agressivament el paradigma de la competitivitat esdevenen en el moment de la crisi més accentuada del capital: la competitivitat esdevé, en efecte, en concepte clau quan sembla esgotada l'era de la globalització. Ser competitiu és l'objectiu gairebé exclusiu de països, de regions, d'empreses, siguin multinacionals o pimes. A més, gradualment, s'assimila, s'interioritza i es transforma en un valor prioritari. Fins i tot a nivell individual es tracta de ser competitiu.
El segon tipus de relació social oculta pel fetitxisme de la competitivitat es refereix a la relació entre capital i treball. La competitivitat com a objectiu empresarial ineludible emmascara l'assalt del capital mundial en el seu conjunt i de cadascuna de les seves fraccions per enderrocar les petites, però importants, conquestes dels treballadors i de les classes populars en períodes anteriors de la lluita de classes. És l'estratègia actual per recuperar i augmentar la taxa de plusvàlua, d'explotació: ser competitiu consisteix en rebaixar els costos salarials i deteriorar les condicions de treball fins a un nivell més profund que els adversaris.
La competitivitat apareix també com a requisit i condició de subsistència dels països. Aquesta versió fetitxista emmascara els processos de despossessió, privatització i mercantilització per part del capital dels serveis públics essencials: salut, educació, habitatge, pensions, subministraments generals. Fins i tot, drets fonamentals de la democràcia són sacrificats a l'altar del "fetitxe de la competitivitat".

** Benjamín Bastida és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Article publicat al setmanari Directa.*

Bellvitge: veïns/es, pacients i treballadors/es units contra la destrucció de la sanitat pública

Secció Sindical CGT Bellvitge

Des del passat mes de juny s'ha portat a terme a l'hospital de Bellvitge durant l'estiu una lluita per evitar el tancament de plantes. Pacients i treballadors/es de l'hospital, amb el recolzament actiu de molts veïns/es del centre sanitari han estat evitant, amb la seva presència, que la direcció de l'hospital pugués tancar més plantes de les que ja havia clausurat. La lluita, que s'ha centrat en el manteniment de dues plantes, ha comptat amb la implicació dels diferents sindicats que conformen la Junta de personal de l'hospital, amb una destacada i activa participació de la secció sindical de la CGT.

Un gran hospital amenaçat

Bellvitge és un hospital terciari. Es tracta d'un centre on es deriven els casos complexes, que te teràpia intensiva especialitzada, cirurgia complexa i altres especialitats poc habituals. Dóna servei a una població de més de 1,5 milions de persones, de part del Barcelonès, el Baix Llobregat, l'Alt Penedès i el Garraf. Durant la Setmana Santa, la direcció del centre va tancar dues plantes amb l'excusa de fer-hi obres de remodelació i de pintura a data de juliol s´havia fet cap tipus d´obres en general.
A inicis d'estiu la mateixa direcció va anunciar la seva intenció de tancar diverses plantes més, fet que suposaria perdre 203 llits. La resistència activa dels treballadors/es, pacients i veïns/es ho va impedir en part. No obstant es van perdre més de 100 llits respecte abans de Setmana Santa i l'hospital tenia operatius poc més del 50% dels llits que tenia a finals de l'any 2007, i cal recordar que el 2007 hi havien 850 llits aproximadament i l'any 2012 quedarien 650 llits,. Una de les plantes que es va perdre és una UCI complerta, que suposa la pèrdua del 25% de llits per malalts crítics fet que ha minvat considerablement les capacitats del centre.

Junt al tancament de plantes, la sanitat privada

La situació a l'hospital de Bellvitge té un altre element que indigna als resistents als tancaments. En paral·lel a la clausura de plantes i de llits, s'han estat derivant pacients a centres sanitaris privats. Des de la Junta de personal xifren en prop de 1500 els pacients traspassats a centres com el Sagrat Cor (IDSalut), a l'Hospital Moisès Broggi a Esplugues de Llobregat (CSI) i l´Hospital de Sant Boi (Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu).
Curiosament aquests hospitals són propietat del grup IDCSalut, una gran companyia sanitària privada afavorida especialment per la política de retallades a la sanitat pública promoguda per Boi Ruíz.
De fet, entre els anys 2010 i 2012 aquest grup va veure incrementats en un 100% l'import dels convenis signats amb la Generalitat (veure aquest document, font: "Registre de convenis i contractes en l'àmbit de l'assistència sanitària pública". Departament de Salut, Generalitat de Catalunya).

Des de CGT Bellvitge denunciem aquest gran espoli que estem patint el conjunt de la població entre d'altres aspectes, amb drets tant essencials per a la vida com ho és el de la salut. És inadmissible que la sanitat sigui concebuda com un negoci i és també inadmissible que es vulgui compensar la baixada en la facturació de la sanitat privada amb la destrucció de la sanitat pública. És per això que hem estat animant a estendre la lluita exemplar de l'Hospital de Bellvitge arreu de Catalunya.
Des de CGT Bellvitge creiem que els darrers esdeveniments amb els usuaris, professionals de la sanitat i pacients han decidit desobeir la tirania de la gestió dels responsables polítics que estant desenvolupant la destrucció de la sanitat pública.

Mentides estadístiques

Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió (ICEA) de Barcelona

Les estadístiques oficials difereixen del dia a dia de la realitat social que estem vivint, però a més i d'una forma més empírica, si s'analitzen certs indicadors econòmics, amb l'evolució del PIB, de nou la realitat, ara ja d'una manera més exhaustiva, torna a reflectir els cants de sirena d'una suposada recuperació econòmica.

En aquest sentit és un clàssic retardar la comptabilització de despesa pública, guardant factures en el calaix. En l'últim trimestre del 2013 es va comptabilitzar la despesa pública a futur sense comptar les ajudes publiques a la banca, la qual cosa desajusta el dèficit públic de forma important, un 7'4%, amb el que serien vuit mil milions d'euros en factures relacionades amb compres de béns i serveis de l'Administració –mercaderies, aprovisionaments, subministraments o deterioració de valor de magatzem - i remuneració a treballadores del sector public, a pesar de la congelació de salaris i l'eliminació de pagues extres.

D'altra banda es barregen criteris de comptabilització del dèficit públic,

interpretant segons sigui el cas imputació a caixa o import.

Més recentment també s'ha modificat el mètode de còmput del PIB, imposat per Europa (SEC 2010), i que suavitza de forma anormalment elevada les variacions del mateix. Això és s'introduïxen les despeses militars, es comptabilitza l'I+D com formació bruta de capital, es comptabilitzen els productes enviats a l'estranger per a ser processats, s'introdueixen al PIB l'import dels plans de pensions i primes d'assegurances, i més recentment les activitats il·legals (drogues, prostitució, etc...) la qual cosa alleuja les xifres de dèficit, i impulsa el PIB en un 4'5%.

Segons alguns economistes les xifres espanyoles vénen sent falsejades des del 2007. Una de les més importants és la que fa referència al PIB en la qual comparant els anys 2007 i 2012, els PIB coincideixen a pesar de la situació. Algunes dades desmenteixen les dades oficials del govern i mostren que el PIB està inflat. El consum energètic, indicador fortament relacionat amb el PIB, entre 2007 i 2012 va ser un 30% més baix, el consum de ciment a dia d'avui se situa entorn al -12,5%, el consum al detall cau com a conseqüència de l'enfonsament dels salaris arribant ja a la deflació per endeutament, que consisteix en una baixada de preus com a conseqüència dels deutes de les famílies. Al mateix temps els crèdits en general han descendit si tenim en compte a empreses i llars, en més d'un 5% durant el 2013 a l'espera de l'evolució del 2014.

La justificació oficial a aquests arguments per part del govern se centra en que el nivell de productivitat dels treballadores espanyols són baixos, però si s'agafen els indicadors sintètics de construcció, indústria i serveis i es comparen amb els indicadors sectorials del mateix del 2007 al 2012, el desacoblament entre la Comptabilitat Nacional i les sèries de variables conjunturals és tremend.

Si un dels mantres de la reforma laboral es basava en la devaluació interna per a potenciar la capacitat exportadora, la realitat de les xifres mostra que entre gener i abril de 2014 les exportacions estan pràcticament estancades i han registrat la pitjor dada des de 2009 durant la crisi, havent augmentat les importacions i com a conseqüència inflant el dèficit comercial.

Quant a l'ocupació, més del mateix. No són suficients les xifres d'atur registrat si no es contrasten amb les de l'afiliació a la Tresoreria de la Seguretat Social, i la EPA. Però a més, la informació, perquè sigui real, ha d'ajustar-se encara més al tipus de contracte, temporal a mitja jornada, i la massiva fugida d'immigrants europeus i extracomunitaris que ronda ja el mig milió de persones, i que han empetitit la població activa espanyola.

En resum, subocupació i emigració en un panorama de "recuperació econòmica", no encaixen bé.

I al final de tot el trajecte la recaptació fiscal que a pesar dels elevats impostos no ha aconseguit remuntar el vol tal com s'esperava, en una economia estancada. D'aquí que l'actual reforma fiscal que es presenta com una baixada de tipus d'IRPF a les classes més baixes no sigui més que una altra fal·làcia, que amaga una baixada de tipus a les empreses més potents, que segueixen defraudant mitjançant artilugis fiscals com les SICAV o societats pantalla com les ETVE... (El 72% del frau fiscal prové de grans empreses i fortunes).

El motiu d'aquesta reforma en gran mesura ve marcada per l'agenda electoralista del 2015, en la qual s'espera una altra caiguda important del PP, que ja va caure de forma important en les eleccions europees. El gran art de la hipnosis en els morros de la gent, posa en dubte les mesures econòmiques neoclàssiques mitjançant les quals tenen segrestada a gran part de la població i que han demostrat un clar fracàs del capitalisme al que li costa créixer.

La Privatització d'AENA és un robatori i un frau

Secció Sindical CGT AENA

Des de la CGT volem cridar l'atenció del que suposarà la sortida a borsa del 49 % de la Societat Mercantil AENA SA (abans AENA Aeroports SA), i que avui és al 100% de l'Entitat Pública Empresarial ENAIRE (abans AENA).

L'alienació del 49 % d'AENA a empreses privades suposarà posar de debò en perill unes infraestructures vitals per al principal motor de desenvolupament econòmic d'aquest país, el turisme. Pels aeroports han passat 3 de cada 4 turistes i l'estat espanyol és el tercer país com destinació turística del món.

No hi ha cap argument i de pes que justifiqui tal despropòsit. L'única raó que esgrimeix el govern del PP, és que es donarà una projecció internacional i de futur a l'Entitat. Quan això és una fal·làcia, doncs AENA ja participa en la gestió i operació de 24 aeroports en 6 països.

A més AENA segueix sent el major operador d'aeroports del món i qui mou més milions de passatgers. Tot això sense cap tipus d'inversió privada i sense costar un sol cèntim a les arques de l'Estat.

Ara els beneficis d'AENA repercuteixen en millors infraestructures, seguretat, qualitat i en ingressos per a l'estat. El que ara proposa el govern suposarà que de cada euro que aconsegueixi AENA, 49 cèntims es repartiran entre els accionistes. Dóna el mateix que les infraestructures segueixin amb majoria estatal, com diuen els interessats en aquest robatori, quan en cas de pèrdues es pretén que sigui l'Estat, via impostos, qui es faci càrrec de les mateixes.

El fet de permetre l'entrada de capital privat en una Entitat Pública no és una panacea, ningú es creu que el capital privat vagi a renunciar a la seva inversió i als seus dividends, exigirà el seu capital de tornada i això repercutirà no solament en la gestió de l'Entitat, sinó també en la qualitat i seguretat de les operacions i servei.

Per altra banda el valor pel qual s'ha taxat AENA és ridícul. La taxació que va realitzar el PSOE en la seva anterior legislatura va ser de 30.000 milions, pràcticament el doble. Tot fa pensar que és un regal

a les grans corporacions econòmiques, no hi ha més que veure el ebitda de 1.600 milions el 2013, que ha declarat AENA.

La privatització d'AENA és simplement una operació financera ("un pilotasso"), dirigida a les grans fortunes d'aquest país. L'ideal de tot neoliberal, gestor o polític de baix perfil: agafar una empresa pública amb beneficis i projecció de futur, i privatitzar-la.

AENA s'ha forjat a si mateixa i gràcies als seus treballadors i treballadores, no té 24 anys de vida, va heretar unes infraestructures i les ha reformat sense que això costés un cèntim als ciutadans, ha cohesionat el territori, genera milers de llocs de treball i és pilar fonamental del major motor de l'economia, el turisme.

Treballa en xarxa, i tota és una, al marge de competències internes, això l'hi ha donat força per a suportar governs de dos colors, amb diferents tipus de gestió; una tremenda crisi; inversions en infraestructures desproporcionades; èpoques daurades (per a alguns), i amb tot això i més, ha sobreviscut.

Des de CGT volem cridar l'atenció de les conseqüències d'aquesta privatització i demanar a la ciutadania que actuï per a evitar que el govern segueixi endavant amb la privatització de la gestió d'unes infraestructures vitals per a l'economia del país i motor de desenvolupament econòmic i territorial, on han de prevaler la qualitat i seguretat, en comptes dels beneficis econòmics.

La impune repressió de l'Estat no ens farà callar

Concentracions a les Delegacions de Govern el 30 de setembre

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

En defensa dels drets i llibertats de les persones, el 30 de setembre la CGT, juntament amb altres col·lectius, ens concentrarem a les Delegacions de Govern de tot l'estat espanyol. Amb els nostres ideals de democràcia directa, llibertat i justícia social, amb la nostra dignitat, sense por, no ens faran callar.

El poder, el sistema, l'Estat, amb tot el seu aparell, amb tots els cossos i forces de la seva seguretat, amb totes les eines legals de la seva justícia, està incrementant de forma molt significativa la repressió directa contra les persones, organitzacions i moviments, que estem exercint de forma pacífica els nostres drets i llibertats com són el dret a la vaga, a la manifestació, a la llibertat d'expressió...

Col·lectius i persones que no estem disposades a callar, a romandre de braços plegats, veient com ens acomiaden, ens roben, com ens estafen, ens desnonen, ens privatitzen els serveis públics i socials, ens deixen en la indigencia, retallen els nostres drets laborals, socials i les llibertats.

Estem davant una escalada de la repressió arbitrària, injustificada, indiscriminada, aleatòria, generalitzada en tots els racons de l'Estat Espanyol. És una repressió institucional que s'exerceix des de l'absoluta impunitat, que busca la provocació, que recorre a les velles tècniques de policies encaputxats, infiltrats entre les i els manifestants, que té com objectiu bàsic estendre por entre la població, la criminalització de la protesta, de la dissidència, de la discrepància, de l'activisme social i sindical.

El govern espanyol, a més de reprimir, està alterant l'ordre jurídic per a disposar de artilugis legals que li permetin exercir la repressió amb total impunitat

Estem davant un règim, un govern que, a més de reprimir, està alterant l'ordre jurídic per a disposar de artilugis legals que li permetin exercir la repressió amb total impunitat. Està adequant, aprovant i reformant lleis pròpies d'un Estat totalitari que es considera amo de les vides i drets de la població. Així interpretem la Llei de Taxes Judicials, el projecte de reforma del Codi Penal, la nova Llei de Seguretat Ciutadana (llei mordassa), Llei de Seguretat Privada, etc.

La gravetat de la repressió actual que exerceix el Govern del nostre país, no està passant desapercebuda per a la resta d'Europa, per a les Nacions Unides ni per a organitzacions com Amnistia Internacional, qui en un recent informe d'abril 2014 titulat "Espanya: El dret a la protesta, amenaçat!" diu: "les autoritats estan asfixiant les protestes pacífiques. Les multes, els maltractaments, l'ús excessiu de la força i la impunitat policial davant els abusos estan afectant el dret a la llibertat d'expressió i reunió".

Efectivament, són diversos milers les persones que estan sent identificades, reprimides, repressaliades, castigades, processades, encausades, multades, vexades, empresonades, extorquides, maltractades, ... des que va començar la resposta sindical i social a la crisi. Són diversos milers de persones les que es troben en aquesta situació des que es va convocar la vaga general del 29 de setembre de 2010, fins a les recents Marxes de la Dignitat del passat 22 de març de 2014. La policia, exercint l'ús generalitzat de la força, sempre de forma desproporcionada, no només detenen persones, sinó que retenen i registren autobusos sense justificació, amb el propòsit d'impedir la seva assistència a les manifestacions, procedeix a identificacions i multes de persones pacífiques abans i durant les manifestacions, fins i tot persones alienes a la manifestació.

A manera d'exemple, el 2014, les peticions de penes que demana la fiscalia, suposen més de cent quaranta anys de presó en els més de quaranta processos penals oberts contra manifestants i vaguistes, sense comprovar la seva implicació i culpabilitat.

Volem recordar els casos més recents i sagnants de persones repressaliades impunement i amb això mostrar el nostre suport i solidaritat amb aquestes milers de persones que estan sofrint la repressió, tenir-les sempre presents i continuar amb el nostre compromís de seguir lluitant fins a aconseguir el seu alliberament absolut, i això sense oblidar anteriors casos emblemàtics de repressió com el de la companya Laura de Barcelona o Alfon de Vallecas a Madrid.

Per exemple, Carmen i Carlos del Granada, condemnats a tres anys i un dia i a entrar de forma imminent en la presó per participar en un piquet informatiu del 15M durant la Vaga General del 29 de Març de 2012, amb l'acusació d'atemptar contra els drets de les i els treballadors. El fiscal va demanar en el judici una "sentència eexemplaritzant, perquè a ningú se li ocorri fer res de semblant".

Un altre exemple, en el qual estan implicats tots els moviments, que ha transcendit a tota Europa, és el cas de Miguel i Isma, que han romàs diversos mesos a la presó preventiva després de la seva participació en les Marxes de la Dignitat del passat 22 de Març de 2014.

Un cas sagnant, la petició de 8 anys de presó, per fer vaga el 29M de 2012, per a Roger i Mercader, dos veïns, activistes, participants en el piquet informatiu del comitè de vaga de l'assemblea de Sant Andreu, imputats impunement, acusats d'impedir el dret al treball i per resistència a l'autoritat.

El cas Expert, després de deu anys de procés, en les comarques del Garraf/AltPenedès i del Baix Penedès, en el qual 6 persones estan imputades, els companys Duque i Soler juntament amb 4 extreballadors de l'empresa Expert Polymere de L'Arboç, després d'una desproporcionada càrrega policial durant el conflicte en l'any 2004 pel tancament de l'esmentada fàbrica i l'acomiadament de tota la plantilla, a qui se'ls demana entre tres i cinc anys de presó per a cadascuna.

El règim, un estat en decadència, enfonsant-se, corromput, desacreditat, injust, elitista, allunyat de la realitat, desautoritzat per la majoria de la població, està recorrent a la violència, a la repressió, a l'enjudiciament polític, per a sotmetre'ns, per a fer-nos sentir súbdits, per a defensar-se del poble que demanda drets. La policia reprimeix en els carrers i la fiscalia recondueix la repressió als tribunals en una simbiosi pròpia dels estats totalitaris.

Des de CGT tenim clar que no ho aconseguiran. Som milions qui estem defensant la democràcia directa, la justícia social, milions amatents a exercir el suport mutu per a resistir i avançar. No descansarem fins a aconseguir l'absolució i alliberament de la totalitat de les i els imputats i empresonats.

Notícies sindicals

Concentracions el 30 de juny en tendes Movistar contra la pressió i la repressió

La CGT, farta d'acomiadaments i de repressió en les empreses del sector de les Telecomunicacions i en la seva lluita contra les males condicions laborals, va convocar concentracions el 30 de juny davant les tendes Movistar de diverses ciutats (Alacant, Santander, Sevilla, Múrcia, Tarragona, Tenerife, València, Saragossa,...).
L'injust acomiadament de dos companys d'Atenció al Client de Telefònica d'Espanya SAU a Saragossa, és un dels motius d'aquestes protestes i senyal que la Direcció vol culpar a les treballadores i els treballadors de la seva pròpia i pèssima gestió i, fins i tot, de la disminució d'ingressos causada per la crisi-estafa.
Però no es tracta solament dels acomiadaments, ja que les condicions laborals que es viuen cada dia són pitjors: augment de pressió i de repressió laboral, treball sota amenaces i un control obsessiu han deteriorat el clima laboral tant com perquè molta gent acudeixi malalta al treball o sigui acomiadada.
CGT seguirà lluitant contra la precarietat i l'abús en el sector de les Telecomunicacions.

Concentració de treballadors d'INGESAN a l'Ajuntament de Sabadell el 4 de juliol

El 4 de juliol, les treballadores de INGESAN es van concentrar davant l'Ajuntament de Sabadell amb el suport de la Federació Local de CGT Sabadell i persones d'altres col·lectius de la ciutat. La concentració va ser convocada després que el comitè d'empresa trenques negociacions amb la direcció de INGESAN, empresa concessionària de la neteja d'edificis públics de Sabadell com ara col·legis o poliesportius.
Aquesta decisió es va prendre davant la negativa de l'empresa a no negociar res que no fossin rebaixes de contracte, els seus incompliments del plec de condicions i el fet de no cobrir les baixes adequadament, a més de la rotació continua

de treballadores entre diferents centres de treball sense comunicar-ho amb suficient antelació i sense cap tipus de criteri.
Des de la secció sindical de CGT es demana:
- El manteniment dels tipus de contracte actuals i que no es converteixin en fixos discontinus.
- El cobriment adequat de les baixes de les treballadores.
- El compliment del plec de condicions acordat per l'empresa.
- El dret a gaudir d'un contracte i d'unes condicions laborals dignes per a les dones que netegen els edificis públics de la nostra ciutat.

L'Audiència Nacional declara injustificada l'última modificació substancial de les condicions de treball a l'FNAC

Nou revés judicial per a l'FNAC a partir d"una sentència de l'Audiència Nacional per una demanda on també es va personar CGT. L'Audiència Nacional declara injustificada l'última modificació substancial de les condicions de treball i condemna a l'empresa a recuperar als treballadors afectats a les seves anteriors condicions de treball.
L'Audiència Nacional no considera acreditada la previsió de pèrdues presentada per FNAC per imposar el passat mes d'abril, una nova modificació (o retallada) substancial de les condicions de treball als seus empleats. Les previsions de pèrdues són titllades per l'Audiència Nacional com incompletes, imprecises, mancades de càlculs específics i poc rigorosos, de manera que les considera legalment inadmissibles. A més, remarca que les mateixes contradiuen sense cap rigor les previsions macroeconòmiques sobre evolució del consum privat elaborades pel Govern.
Els magistrats consideren que la intenció última de FNAC és la d'imposar una mesura "redistributiva" que millori el resultat de l'empresa a base de "empitjorar" les condicions dels seus treballadors.

Valeo Climatització presenta un ERTO fins a finals del 2015

El 27 de juny Valeo Climatització de Martorelles va presentar un ERTO de suspensió de contractes per a tota la plantilla de 50 dies de mitjana per treballador fins al 31 de desembre de 2015.
CGT, després de revisar i valorar les causes productives i organitzatives presentades per l'empresa, va constatar que aquestes no existien. Les productives no concorren, ja que és el propi Grup multinacional Valeo el que distribueix la producció entre les diferents plantes que té a l'estat espanyol, com a la resta del món, donant-se la paradoxa que hi ha algunes plantes de Valeo a Espanya, on s'estan contractant fins a 150 treballadors, mentre que a la de Martorelles, s'al·lega un sobredimensionament induït, una estratègia que s'utilitza reiteradament any rere any per la companyia. Les causes organitzatives no concorren ja que no s'han canviat els mètodes ni procediments de treball.
Davant aquesta situació i l'incompliment d'un Pla Industrial, que ja va costar retallades en condicions laborals a la plantilla, el Comitè d'Empresa va decidir convocar una setmana de vaga, que s'aniria prorrogant els dimecres de cada setmana, però les treballadores de Valeo Climatització van ratificar finalment el pre-acord aconseguit en la Inspecció de Treball i es va desconvocar la vaga.
Pla de futur i indemnitzacions de més de 55 dies en cas d'incompliment, potser no és tot el bo que podria ser perquè ens hem de menjar l'ERTO, el que vol dir que no hem aconseguit que portin producció que impedeixi que anem a l'atur (s'ha pactat un màxim de 40 dies).
L'acord indemnitzatori s'allarga fins a desembre de 2018 i hi ha un compromís de fabricar els productes que es fan per als clients que estan prop de Martorelles, Seat / Grup VW i Nissan, així com altres que l'empresa consideri. En cas d'incomplir aquest punt, l'acord indemnitzatori aniria fins 2019.
El motiu pel qual CGT no va signar l'acord, és perquè es s'ha unit a la signatura del ERTO, i signar suposa acceptar les seves causes i aquestes per a la CGT no existeixen.

Èxit de les vagues a RENFE i ADIF del 31 de juliol i 1 d'agost

Contra la segregació de les empreses ferroviàries, contra la destrucció de llocs de treball i pel manteniment de les condicions laborals, CGT i SF van convocar vagues a RENFE i ADIF el 31 de juliol i 1 d'agost. A Barcelona es va fer una concentració a les 12h del migdia al vestíbul de Sants-Estació.
Les jornades de vaga van tenir un absolut èxit malgrat els abusius serveis mínims decretats per el Ministeri de Foment i de la vergonyant i descarada inhibició de CCOO-UGT-SEMAF.
S'està complint tot el que des de CGT vam avisar que passaria en el ferrocarril quan vam decidir donar continuïtat a les mobilitzacions de la tardor passada convocant aquestes, com preàmbul de les que tindran lloc en els propers mesos si no es reverteix la situació.
S'ha vingut produint una successió d'acords entre els sindicats majoritaris i el Ministeri (Segregacions; Licitacions; liberalització, Externalitzacions; Acomiadaments col·lectius (ERO); privatitzacions; Falsos Acords de garantia-nul·la; falta d'integració del personal de l'extinta FEVE; etc.) que està provocant pèrdua d'ocupació, disminució de la seguretat per als trens, usuaris i treballadors i el desmantellament del Servei Ferroviari de caràcter Públic i Social que defensem per la importància que té per al desenvolupament dels ciutadans, dels diferents territoris de l'estat i per poder exercir el dret constitucional a la lliure mobilitat.
CGT té clar el seu posicionament, que porta defensant des de l'aprovació de la Llei del sector ferroviari, el que significa una incondicional defensa de l'ocupació i la seva estabilitat, la reunificació de les empreses ferroviàries i l'aposta per un ferrocarril públic i social que garanteixi sense matisos la seguretat en la circulació. Sense assegurar totes aquestes qüestions les mobilitzacions continuaran.

2a Marxa per l'educació pública a Catalunya

L'Assemblea Groga, integrada per representants de guarderies, associacions de pares, professors de secundària, mestres, universitaris, interins i estudiants, va convocar la 2a Marxa per l'educació pública a Catalunya #EducacióEnMarxa2, que va tenir lloc del 23 al 30 d'agost des de Girona a Barcelona.
En aquesta edició, s'ha apostat per impulsar la iniciativa legislativa popular per crear una nova llei del sistema educatiu de Catalunya. Un model alternatiu a l'actual sistema d'educació que han plasmat en una iniciativa legislativa popular que s'articula a partir de dues grans propostes: cal eliminar tots els concerts i garantir el dret a una educació de qualitat per a tots des de l'escola bressol fins a la universitat. L'Assemblea Groga considera que tant la LOMCE com la LEC s'han fet al dictat dels grans lobbys empresarials i del Fons monetari internacional i que la política educativa del senyor Wert i la senyora Rigau no deixen de ser dues cares de la mateixa moneda.
Un cop acabada la marxa, que va comptar amb diversos actes al llarg del recorregut i una manifestació final a Barcelona, el 20 de setembre l'Assemblea Groga farà una trobada a Barcelona per decidir l'agenda de reivindicacions per al curs 2014-2015.

La Generalitat de Catalunya suprimia 80 trens diaris a Rodalies durant el mes d'agost

Des del passat 4 d'agost i fins al 5 de setembre, la Generalitat de Catalunya va decidir suprimir al voltant de 80 circulacions diàries de Rodalies,

concretament en les línies R2 Nord, R3 i R4. Aquesta decisió la van intentar justificar amb el descens de viatgers en el període estival.
En realitat la Generalitat i el Grup Renfe intentaven amagar el problema real: falta de maquinistes per realitzar el servei. L'escassetat de maquinistes es coneix des de principis d'any. Renfe, pràcticament ha esgotat els recursos que flexibilitat que li dóna el conveni col·lectiu, en lloc de planificar bé el servei i contractar nou personal per tenir-lo format a temps i evitar aquestes situacions
Aquesta situació ve donada per una pèssima política empresarial, encaminada a la liberalització i privatització del servei ferroviari, sempre negociada i avalada pels sindicats afins al règim (Semaf, UGT i CCOO) que recentment han signat signant Acomiadaments Col·lectius en el ferrocarril sense garantir taxes de reposició.

Vaga parcial indefinida a Valoriza de Vilanova i la Geltrú per un conveni digne

Els treballadors/es de Valoriza, empresa de Neteja Viària i Platges de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, estan portant a terme una vaga parcial indefinida en lluita per un conveni digne. Després de sis mesos de negociació per intentar arribar a acords per a la signatura d'un nou conveni digne per als treballadors, ens hem trobat que les pretensions de l'empresa són de fer més retallades.
Des del comitè d'empresa amb majoria de CGT, farts que els treballadors paguin una crisi que no han creat i de la manipulació política i empresarial, amb els suport dels 83 treballadors de la plantilla, van acordar una vaga parcial indefinida per defensar els drets laborals i el dels ciutadans que paguen els seus impostos per tenir la seva ciutat neta i no perquè multinacionals facin negoci amb l'equip de govern de torn (CiU). No podem permetre que aquestes grans empreses incrementin els seus beneficis i alhora vulguin baixar salaris i retallar drets adquirits amb molta feina i sacrifici.
El 100% dels treballadors actius de la neteja viària i platges estan secundant la vaga parcial els dilluns i divendres les tres primeres hores de la jornada, s'estan fent mobilitzacions a la Plaça de la Vila cada dia de vaga i com una altra mesura de pressió la plantilla fixa s'ha negat a treballar dies festius mentre duri el conflicte.

Manifestació dels treballadors de la Clinica Delfos de Barcelona el 31 de juliol

CGT-Delfos, amb presència en el Comitè d'Empresa de l'Hospital Delfos, denuncia la situació de precarietat, falta de transparència i informació que estan patint des de l'any 2011, en què l'empresa va anunciar un concurs de creditors amb un pla de viabilitat del qual formava part un ERO que va afectar 68 treballadors i tancant part d'un dels dos edificis de l'hospital, mostra d'una empresa amb una pèssima gestió que avui paguem tots i totes.
S'argumenten causes econòmiques per als acomiadaments objectius que vénen executant des de llavors: 5 companyes d'urgències a l'estiu del 2013, 11 metges acomiadats a urgències a principis de l'any 2014 ia mitjans de juliol del 2014 dues tandes de 6 i 9 companys. Davant d'això la plantilla s'ha estat mobilitzant mitjançant concentracions i manifestacions contra els acomiadaments, culminant amb la del 31 de juliol des de la Plaça Lesseps fins a la porta de la Clínica Delfos
Paral·lelament donen festa obligatòriament a treballadors fent un mal ús de la "flexibilitat" del conveni i sobrecarregant de treball als companys que fan la feina. Tanquen plantes necessàries i amb estades hospitalàries i ingressos pendents, amb el trastorn que comporta per al pacient haver de traslladar-lo a plantes plenes amb poc personal perquè l'empresa no vol contractar temporalment la gent necessària. Pretenen justificar els acomiadaments mitjançant el tancament de plantes, el que considerem totalment injustificat. Amb aquestes mesures s'està perdent la qualitat i la rapidesa assistencial.
A la CGT considerem que s'està muntant una estructura poc operativa, però molt burocratitzada, augmentant el personal no sanitari, disminuint el sanitari, tancant plantes, baixant el nombre de llits i només ens pot portar a pensar que és una estratègia que el que amaga darrere és acomiadar el personal de l'hospital per vendre'l i treure una quantitat important de diners.

Acumulació d'objectes postals sense repartir a Correos de Barcelona durant l'estiu

Des de CGT Correos Barcelona durant l'estiu es va denunciar l'augment de l'acumulació d'objectes postals a Correos sense repartir i que en més d'un terç de zones de repartiment de la província de Barcelona no es distribuia la correspondència diàriament. A principis d'agost es van arribar a acumular 1.040.000 enviaments en el CTA de Sant Cugat del Vallés, una acumulació que és estructural durant tot l'any però que en el període estival augmenta per la no contractació del personal necessari, no cobrint les baixes, les jubilacions ni les vacances. A més els pocs contractes que fetst són precaris (mitja jornada cobrant menys de la meitat del sou), sent el responsable d'aquesta situació la Direcció de Correos.
L'obligació de Correos per la llei 43/2010 del servei postal universal en el seu article 24 estableix que "els lliuraments es practicaran, almenys, tots els dies laborables de dilluns a divendres". Així que està vulnerant el dret dels ciutadans de rebre el correu amb qualitat.
Tot això succeeix en un moment en que Correos, una empresa pública, ha declarat beneficis per més de 65 milions d'euros, mentre està destruint ocupació, 15.000 treballadors menys en els últims 5 anys; amb una contractació pràcticament nul·la i precària quan n'hi ha i fent que els seus treballadors duguin unes càrregues de treball difícilment sostenibles.

Mobilitzacions a Atento contra un ERO de 823 acomiadaments

Atento Teleservicios España va presentar a finals de juny un ERO per a fer 823 acomiadaments repartits de la següent forma: Barcelona 131 acomiadaments, Lleida 25, Madrid 187, Càceres 11, Bilbao 69, Còrdova 36, Sevilla 63, Jaén 45, La Corunya 49, León 48, Toledo 92 i València 67.
El 3 de juliol es va celebrar a Madrid la primera reunió del període de consultes.
La CGT vam exigim la retirada immediata de l'ERO a Atento, una empresa amb beneficis i que pertany a un fons d'inversió que es diu Bain Capital des de 2012, quan se la va vendre Telefònica i que només pretèn incrementar els seus beneficis sense importar-li el cost humà, un cas de pur egoisme empresarial. Aquesta empresa es vol desfer de més de 800 treballadors, que tenen uns salaris d'uns 750 euros i els donen unes pautes i ritmes de treball molt difícils de complir per poder facilitar una informació correcta i de qualitat per als usuaris. A més l'empresa també està recuperant serveis que es donaven en altres països llatinoamericans, per la qual cosa es produirà un augment de càrrega de treball. Les causes al·legades per l'empresa no s'han de buscar en la manca de rendibilitat del servei, sinó a la Borsa de Nova York, per la sortida al parquet d'Atento. Els treballadors d'Atento no han de pagar l'especulació de Bain Capital.
Cal remarcar també que Telefònica d'Espanya coneixia i ha permès aquest ERO amb acomiadaments que solament afecten a treballadors que treballen per a serveis de Telefònica-Movistar i que motivarà una pèrdua considerable de la qualitat en els serveis d'atenció telefònica d'aquesta companyia, que repercutirà immediatament en els clients de la multinacional. Si la situació era crítica fins ara, amb uns serveis d'atenció al client saturats, amb l'amortització de 823 llocs de treball, la càrrega de treball serà insuportable.
Com a resposta als plans de l'empresa, la CGT, que compta amb 41 membres dels Comitè d'Empresa, i amb la majoria de la representació a Madrid i a Barcelona, va convocar Vaga de 24 hores el 15 de Juliol (USO i STC també van convocar) per tal de frenar un acomiadament col·lectiu que és injust i injustificat, una vaga que va afectar tots els serveis d'atenció al client de Telefònica i Movistar i que coincidia amb la quarta reunió del període de consultes de l'ERO.
El seguiment de la vaga el 15 de juliol va ser majoritari malgrat els serveis mínims del 75% en campanyes de serveis d'urgències o assistencials, el que considerem una vulneració del dret de vaga. El seguiment de la vaga va ser superior al 90% dels 1.800 treballadors i treballadores de la plantilla a Barcelona, es van fer talls de trànsit a la Gran Via i la Diagonal a l'altura de la plaça de les Glòries i el nombrós piquet informatiu va protestar davant de les dues botigues de Movistar al centre comercial. Per la tarda es va entrar al Hall del Mobile World Centre (antic edifici Telefónica, en l'actualitat Movistar), procedint a tallar el trànsit davant de l'edifici, situat a Portal de l'Angel/Plaça Catalunya. A Lleida la vaga també va tenir un important seguiment i es van fer concentracions. El 24 de juliol CGT va convocar una nova jornada de vaga de 24 hores a nivell estatal en tots els serveis i àrees que té Atento Teleservicios España, que va tenir un seguiment majoritari als centres de Barcelona i Lleida.
Després d'haver celebrat totes les reunions del preceptiu període de consultes de 30 dies que estableix la legislació vigent, per a la CGT va quedar constatat que no existien causes per a aquest ERO, ni econòmiques (l'empresa té beneficis), ni productives (l'empresa té garantits els ingressos fins a 2021) i ni organitzatives (els acomiadaments es volen realitzar en 15 províncies, sense modificar en res els sistemes i mètodes de treball de la plantilla). L'única causa real és l'ànsia d'obtenir més beneficis dels amos d'Atento, el fons d'inversió americà Bain Capital.
Malgrat les mobilitzacions, finalment CCOO i UGT van signar amb Atento un acord menyspreable per acomiadar 672 companys (403 forçosos i 269 voluntaris) amb la seva aprovació a través d'un referèndum-trampa realitzat el 6 d'agost, només pels treballadors afectats per l'ERO, obligats a acceptar les coaccions de l'empresa, un referèndum clarament manipulat, sense cens i en què no es va permetre la presència de representants dels sindicats oposats a l'ERO.
Malgrat el resultat final volem llançar un missatge de força i d'ànim. La lluita i la mobilització serveixen, han posat l'empresa contra les cordes i han provocat que UGT-CCOO no s'hagin atrevit a signar aquests acomiadaments molt abans. Tanmateix, això no pot quedar així, hem de seguir organitzats i lluitant contra les agressions que l'empresa té planejades per al futur amb la complicitat de la casta sindical d'UGT i CCOO.
Des de CGT creiem que la lluita ha de continuar. Legalment amb la demanda col·lectiva que hem interposat per a sol·licitar la nul·litat d'aquest ERO i de tots els acomiadaments, i també amb les demandes individuals, i, com sempre, amb la mobilització.

Converse

Alfon, jove activista del ba

"Som molts els que patirem la repres

Òscar Murciano

A l'alba d'un dia de vaga general, un noi de 21 anys es dirigeix al piquet del seu barri amb la seva companya. Fa fred i hi ha convocada vaga general europea contra les polítiques de retallades socials i laborals. La seva militància política és prou coneguda al barri. La policia ho sap també.
Un dels espaïs on participa és el grup d'aficionats del Rayo Vallecano Bukaneros. Aquest grup fa diverses accions de caire anticapitalista i lidera una campanya contra la delegada del govern Cristina Cifuentes i el seu marit, en inexplicable parader desconegut per la justícia espanyola.
Els aturen tres policies de paisà i els demanen l'identificació. El noi sap que es tracta d'una provocació i manté la calma, ensenya el seu DNI i diu que va cap al piquet. Tot sembla tranquil fins que un policia li ensenya una motxilla i li diu què hi ha dintre. "Aquesta motxilla no és meva". "Sí ho és".
Conscient que es tracta d'un parany, no toca la motxilla ni res del que hi ha dintre. Arriben cotxes policials i li comuniquen que estan detinguts. El càrrec serà posessió d'explosius.
El noi és atonyinat a comissaria, passa 56 dies en règim FIES, la presó dins la presó, canviat continuament de cel.la, interrogat per policies amb passamuntanyes que el presionen perque confessi i pugui salvar a la seva parella d'anar a la presó. Però no poden. La campanya solidària engegada va aconseguir el seu alliberament.
La motxilla no tenia ni una sola emprenta digital del noi. El seu nom és Alfon i aquest 18 de Setembre s'ha realitzat el seu judici, pendent de sentència. La fiscalia demana 5 anys i mig de presó.

La CGT de Catalunya amb l'Alfon

Des de la CGT de Catalunya hem participat en la campanya solidària que s'ha engegat aquest estiu, un cop coneguda la data del judici. Hem col·laborat en la creació d'un grup divers, amb persones del grup de suport d'Alfon, encarregat de la campanya per xarxes socials. L'objectiu era trencar el silenci mediàtic i fer arribar el seu cas més enllà dels cercles militants.

El passat dia 10 vam participar en una roda de premsa a Madrid amb molta presència de mitjans de comunicació estatals, persones del món de la cultura i organitzacions polítiques i socials. Vam poder explicar l'increment repressiu existent a Catalunya i com la nostra organització és una de les més afectades. Alfon és un cas concret en el context d'una escalada repressiva que busca l'escarni sobre caps de turc i el control del descontentament social mitjançant la por a l'estat.
El dia 12 es va participar en un acte de repressaliades amb presència d'un company del cas Expert. El dia 16 es van realitzar concentracions solidàries a Reus i El Vendrell.
*Aquesta és l'entrevista que vam poder fer-li a l'*Alfon 8 dies abans del seu judici.

-Acabem de sortir de la roda de premsa en una sala a reventar, un èxit. Hi havia un punt molt curiós, que no sé com ho veus, en la diversitat de tota la gent que estava parlant i tots coincidint en un mateix punt. Hi havia gent de molts corrents: anarquistes, comunistes, altres que participen més en el sistema però tots coincidien a denunciar el que està passant. Què t'ha semblat aquesta coincidència?
Hi ha hagut un dels que ha intervingut, Roberto Vaquero, que ho ha dit molt bé. Ha fet referència a la pluralitat que hi havia a la taula i com la solidaritat no ha d'entendre de sigles. A més nosaltres, que tenim un caràcter revolucionari, un caràcter de ruptura, estem molt contents de poder expressar-nos i arribar al màxim de gent possible amb aquestes idees revolucionàries que tant ens costa donar a conèixer a gran part de la societat.

-Suposo que estaràs molt content amb la solidaritat que estàs rebent. Estàs notant que ara que la campanya s'està reactivant amb la proximitat del judici, la resposta és major, menor o ja hi comptaves amb tota aquesta solidaritat?.
Clar, quan vaig sortir de presó ja l'endemà assumim la responsabilitat que havíem d'explicar el que havíem viscut en els màxims espais que poguéssim. Ràdios, entrevistes a mitjans, xerrades en ciutats...fa poc vam estar a Berlín ja que ens va sorgir l'oportunitat de viatjar fins a allà. En aquest sentit adquirim el compromís de no amagar el cap, de no mirar a un altre costat i explicar el que vam viure a la presó, en les tortures, els FIES, el que passa a les comissaries, les llistes negres que utilitza la policia, la Brigada d'Informació (mal dita així perquè actua com la brigada político-social).
No hem parat de viatjar i explicar el que vivim. Ara que sabem la data del judici, al ser estiu ens ha costat molt, però tota la gent s'ha bolcat i ha estat anant a les reunions i assemblees per a organitzar la resposta i la solidaritat. No hem volgut centrar-ho només en mi, sí personificar-ho perquè ha d'haver-hi una cara visible com a exemple per a la societat però sempre dient que som milers i que són molts els que patim i patirem la repressió mentre aquest sistema no canviï.

-Un dels objectius de la repressió quan es fa sobre una persona, sobre un cap de turc, no és tant castigar a aquesta persona (que també) però també produir un efecte sobre la resta de la societat perquè es quedi quieta i tingui por. Però la repressió també genera una resposta d'una major reacció de solidaritat que produeix una força en sentit contrari, de que és necessari moure's. En aquest pols entre una cosa i l'altra, on creus que estem?
Són processos. Quan hi ha un atac repressiu la gent s'adorm una mica més i hi ha gent que s'espanta una mica. Però a mida que passa el temps i les condicions materials i contradiccions del capitalisme s'aguditzen, la gent es va adonant que per molta repressió que existeixi cal batallar i combatre.
Cal passar a uns mètodes de lluita d'acció directa, i en aquest sentit té els seus pros i contres. Per molt que facin atacs repressius, l'única cosa que aconsegueixen és agitar encara més a la població i reafirmar-la en aquests principis.

-Com estàs d'ànim?
Molt bé. En aquest sentit, com som una família conscient del que està passant, conscient de pertànyer a la classe obrera, no ens acovardim, no ens espantem, per molt que passem ansietat, per molt que tinguem dubtes. Sabem a què ens estem enfrontant, sabem perquè ho estem fent i no anem a cegues. Tenim certa capacitat d'entendre i d'anàlisi, hem viscut la realitat del capitalisme en un barri com Vallecas i en aquest sentit tenim sort de ser una família tan conscient de pertànyer a la classe obrera.

-Vols dir alguna cosa a la gent que et pugui llegir de Catalunya?, de moviments socials, de col·lectius llibertaris o altres organitzacions de classe que estiguin plantant cara, que de vegades puguin caure en el dubte o frustració a vegades per no poder... vols enviar algun missatge de tot el que estàs vivint en aquests moments?
Sí, als que ja pertanyen a organitzacions, col·lectius i altres, que no desisteixin, que segueixin batallant, que són molts els casos de repressió també a Catalunya. Tenim el cas de Roger i Mercader per exemple, i són molts els que necessiten la nostra solidaritat i suport i no només en aquest sentit sinó també en l'avanç al canvi i ruptura amb aquest sistema.
Als que estan organitzats, que segueixin en la batalla i als que no, que s'animin, que facin el pas endavant i es comprometin. Que ho necessitem i també ells necessiten aquesta lluita.

em amb...

arri madrileny de Vallekas

sió mentre aquest sistema no canvii”

Alfon Llibertat!
En defensa de la vaga general

El 14 de novembre de 2012 realitzàvem l'última Vaga General. Els objectius d'aquesta vaga continuen plenament vigents. La Reforma Laboral que saqueja i destrossa els llocs de treball, els drets, salaris, les condicions de treball i la negociació col·lectiva. Les retallades, que continuen i s'amplien cada vegada que preparen o preveuen nous Pressupostos Generals de l'Estat o de Comunitats Autònomes. Les privatitzacions de serveis públics com educació, sanitat i transport, que continuen deteriorant la qualitat de vida del conjunt de la classe obrera.

Han passat dos anys i no s'albira que realitzem, ni es vulgui convocar, una altra vaga general, a pesar de la seva necessitat. Si ja en la Vaga General realitzada aquell mateix 2012, el 29 de març, vam veure com augmentava la repressió contra els treballadors en lluita, en la Vaga General del 14 de novembre aquesta repressió es va multiplicar.

Alfon és el cas emblemàtic d'aquesta repressió. Va ser detingut en el matí del 14-N quan es dirigiria al piquet del barri madrileny de Vallecas i acusat falsament. Però hi ha milers de Alfon en tot l'Estat. Milers de treballadors i treballadores que simplement participaven activament en la vaga, acudint a les cites sindicals en la seva empresa o en el seu sector, als piquets informatius, etc. Molts d'ells tenen també peticions de presó acusats de “delicte contra els drets dels treballadors” que pot implicar penes de presó entre 6 mesos i 6 anys.

Les mentides, muntatges i falses acusacions contra els treballadors xoquen amb la impunitat que mantenen els grans empresaris, polítics i banquers que defrauden i espolien a vista de tots i que segueixen en llibertat gaudint dels seus robatoris. La lluita de classes es veu perfectament reflectida en la “justícia” actual. L'objectiu que persegueixen amb la repressió està clar: parar la contestació i la resistència social per mitjà del terror. No es conformen amb la col·laboració dels sindicats del sistema amb la seva anomenada “concertació social” que ens té a la classe obrera en la completa indefensió mentre ens massacren drets, salaris i llocs de treball. Volen aturar a totes les que vam lluitar. Que no es mogui ningú.

En contra del que promouen en els seus mitjans de comunicació: que les mobilitzacions no serveixen per res, la repressió ens està confirmant precisament el contrari. Aquí estan els

casos de Carmen i Carlos a Granada condemnats a tres anys de presó per participar en un piquet el 29-M. Laura Gómez, responsable de CGT a Barcelona empresonada durant quatre setmanes i amb petició 36 anys de presó per cremar una caixa amb bitllets de mentida davant la Borsa en la VG del 29-M. Els dos acusats de la CNT de Logronyo per la vaga del 14-N que acumulen sancions que podrien sumar 7 anys de presó. Els 4 de Compostela per a qui demanen també pena de presó per participar en un piquet el 14-N. Ana i Tamara condemnades a tres anys presó acusades de tirar pintura a una piscina durant la vaga. Els 8 de Airbus, de CCOO, amb peticions de 64 anys de presó. Els 6 del 14-N de Gijón per als quals també demanen presó, etc, etc. Presó i càstig per a tots per lluitar.

Ens volen pobres, sense drets i submissos. El dret a vaga és un dret fonamental, i la Vaga General més fonamental si cap. El Govern i la Patronal estan criminalitzant-lo per a deixar-lo en paper mullat. Sembren el pànic entre els treballadors i treballadores perquè no se sumin a la lluita. Les organitzacions sindicals alternatives, al costat dels treballadors i treballadores més conscients, no ho anem a permetre.

La lluita contra la repressió forma part de la nostra activitat. La defensa del dret a vaga, i a la vaga general, és responsabilitat de tota la classe obrera. Ni ens anem a rendir, ni ens anem a deixar acoquinar. Per això estem en aquesta mobilització per la llibertat de l'Alfon, per la llibertat de tots els lluitadors i lluitadores.

Visca la lluita de la classe obrera, VISCA LA VAGA GENERAL!.

AST.- CGT.- CoBas.- Solidaritat Obrera

LES FRASES

“Som una família conscient del que està passant, conscient de pertànyer a la classe obrera, i no ens acovardim”

“Per molt que facin atacs repressius, l'única cosa que aconsegueixen és agitar encara més a la població”

“La solidaritat no n'ha d'entendre de sigles”

Sense fronteres

Malson a Gaza

Noam Chomsky

L'objectiu que s'amaga darrere de tots els horrors causats per l'última ofensiva israeliana a la franja de Gaza és simple: pau a canvi de pau, tornar a la norma. A Cisjordània la norma és que Israel continuï la construcció il·legal d'assentaments i infraestructures per integrar tot el que tingui algun valor, mentre arracona els palestins en zones inviables i els sotmet a actes de repressió i de violència. A la franja de Gaza la norma és una existència miserable sota un setge cruel i destructiu administrat per Israel, amb l'objectiu de no permetre res més que la mera supervivència dels seus habitants.

L'última ofensiva israeliana la va desencadenar el brutal assassinat de tres nois jueus. Un mes abans, dos nois palestins havien mort abatuts a trets a la ciutat de Ramal·lah. Aquest succés, però, va tenir poc ressò, cosa comprensible tenint en compte que és un fet habitual. "La indiferència institucionalitzada d'Occident per les vides dels palestins no serveix per explicar només per què recorren a la violència, sinó també l'últim assalt israelià a Gaza", explica l'analista del Pròxim Orient Mouin Rabbani.

L'advocat especialista en drets humans Raji Sourani, que ha viscut durant anys la brutalitat i el terror israelians a Gaza, va declarar: "Quan es parlava d'alto el foc, la frase que més se sentia era: «Tothom diu que és millor que morim i no tornem a la situació d'abans d'aquesta guerra. No volem tornar-hi. No tenim dignitat ni orgull, no som més que objectius militars indefensos i les nostres vides valen molt poc. O la situació millora molt o val més que morim». Tothom diu el mateix".

El gener del 2006 els palestins van cometre un crim gravíssim: en unes eleccions lliures, atentament supervisades, es van equivocar a l'hora de votar i van atorgar a Hamàs el control del Parlament. Els mitjans de comunicació repeteixen constantment que l'objectiu de Hamàs és destruir Israel. En realitat, els seus dirigents han deixat ben clar que el partit acceptaria una solució de dos estats, conforme al consens internacional que els Estats Units i Israel bloquegen des de fa 40 anys. Per contra, malgrat algunes paraules buides pronunciades de tant en tant, Israel sí que té com a objectiu la destrucció de Palestina, i treballa per aconseguir-la.

El càstig al crim dels palestins no es va fer esperar. Els Estats Units i Israel els van imposar dures sancions, mentre Europa seguia el mateix camí indigne. La violència israeliana es va intensificar. Ràpidament, els Estats Units i Israel van posar en marxa diversos plans per derrocar amb un cop d'estat un govern elegit democràticament, i quan Hamàs va tenir l'atreviment de frustrar-los, els atacs i el setge israelians es van tornar molt més crus.

El setge permanent i els atacs brutals es combinen amb episodis esporàdics en què se sega la gespa. Israel fa servir aquesta expressió per designar els exercicis periòdics consistents a disparar a blancs fàcils en una "guerra defensiva". Un cop s'ha segat la gespa i la població desesperada mira de recuperar-se de la destrucció i els assassinats, se subscriu un acord d'alto el foc. El més recent es va signar després de l'ofensiva israeliana de l'octubre del 2012, l'operació Pilar Defensiu.

Tot i que Israel va mantenir el setge, Hamàs va respectar l'alto el foc, tal com reconeix Israel mateix. Però les coses van canviar al mes d'abril, quan Fatah i Hamàs van arribar a un acord per formar un govern d'unitat nacional integrat per tecnòcrates no afiliats a cap dels dos partits. Naturalment, l'acord va fer enfurismar Israel, encara més quan el govern d'Obama es va unir a Occident per mostrar la seva aprovació al govern d'unitat. Aquest acord resta credibilitat a l'argument israelià segons el qual no pot negociar amb una Palestina dividida, i, a més, amenaça el seu objectiu a llarg termini de separar Gaza de Cisjordània i seguir aplicant la seva política de destrucció en totes dues regions.

Israel hi havia de fer alguna cosa i el 12 de juny, amb l'assassinat de tres nois a Cisjordània, se li va presentar l'ocasió. El govern de Netanyahu sabia que els nois eren morts però fingia que no ho sabia, cosa que li va proporcionar l'oportunitat de llançar una ofensiva contra Hamàs a Cisjordània. El primer ministre, Benjamin Netanyahu, va assegurar que tenia indicis que Hamàs n'era el responsable, una mentida més. D'altra banda, una de les principals autoritats d'Israel pel que fa a Hamàs, Shlomi Eldar, va declarar que era molt probable que els assassins formessin part d'un clan dissident d'Hebron que feia temps que causava maldecaps a Hamàs. Eldar va afegir: "Estic segur que la cúpula de Hamàs no els ha donat llum verda. Senzillament, els ha semblat que era el moment d'actuar".

Això no obstant, l'ofensiva de 18 dies que va venir després del segrest i la mort dels nois va aconseguir afeblir el temut govern d'unitat i va servir per intensificar la repressió israeliana. A més, es van llançar desenes d'atacs sobre Gaza, que el 7 de juliol van causar la mort de cinc membres de Hamàs. Finalment, Hamàs va respondre-hi llançant els primers coets en 19 mesos, cosa que va proporcionar a Israel un pretext per iniciar l'operació Marge Protector el 8 de juliol. El 31 de juliol, l'ofensiva ja havia causat la mort d'uns 1.400 palestins, la majoria civils, entre els quals centenars de dones i criatures. També havien mort tres civils israelians. Extenses zones de Gaza han quedat en ruïnes i s'han atacat quatre hospitals, fets que constitueixen quatre crims de guerra més.

Els dirigents israelians elogien la humanitat del que anomenen "l'exèrcit més moral del món", atès que s'informa els habitants d'una zona abans de bombardejar-los les cases. És una pràctica de "sadisme que, amb beateria, es disfressa de pietat", en paraules de la periodista israeliana Amira Hass, que afegeix que no és més que "un missatge enregistrat que exigeix a centenars de milers de persones que abandonin els seus habitatges, que ja han sigut blanc dels atacs, per anar a un altre lloc igual de perillós situat a 10 km de distància". De fet, no hi ha cap lloc de la presó de Gaza on es pugui fugir del sadisme israelià, que podria fins i tot superar el dels terribles crims comesos durant l'operació Plom Fos del període 2008-2009.

Aquestes revelacions espantoses van suscitar la reacció habitual del president més moral del món, Barack Obama: una gran comprensió pels israelians, una condemna sense pal·liatius de Hamàs i una crida a la moderació a tots dos bàndols.

Quan acabin els atacs, Israel espera poder continuar aplicant lliurement i sense intromissions la seva política criminal als territoris ocupats, i ferho, a més, amb el suport dels Estats Units. Els habitants de Gaza seran lliures de tornar a la presó on viuen, administrada per Israel, mentre que a Cisjordània els palestins podran veure com Israel desmantella el que queda de les seves possessions.

Aquest és el resultat més probable si els Estats Units mantenen el seu suport decisiu, i pràcticament solitari, als crims d'Israel i segueixen rebutjant el consens internacional per trobar una solució diplomàtica al conflicte. El futur, però, serà ben diferent si retiren el seu suport a Israel. En aquest cas seria possible avançar cap a la "solució duradora" per a Gaza que reclamava el secretari d'Estat nord-americà, John Kerry, i que va suscitar una condemna històrica d'Israel, perquè es podia interpretar que demanava el final del setge i dels atacs periòdics israelians. Fins i tot es podria interpretar com una incitació -quin horror, on anirem a parar!- a aplicar el dret internacional a la resta de territoris ocupats.

L'objectiu que s'amaga darrere de l'última ofensiva israeliana és seguir mantenint Gaza sota un setge cruel i destructiu i continuar amb la construcció il·legal d'assentaments i infraestructures a Cisjordània

Si els Estats Units decidissin unir-se al món, es produiria un canvi substancial. Una vegada rere l'altra, Israel ha renunciat a plans que ambicionava quan Washington l'hi ha demanat. Aquesta és la naturalesa de les relacions de poder entre els dos països. Israel disposa de poc marge de maniobra, ja que s'ha decantat per polítiques que han fet que passés de ser un país molt admirat a ser temut i detestat. Actualment, segueix aplicant les mateixes polítiques amb una determinació cega, cosa que el condueix a la degradació moral i potser, en últim terme, a la destrucció.

¿Hi ha alguna possibilitat que es produeixi un canvi en la política nord-americana? No és impossible. Durant els últims anys hi hagut un canvi considerable en l'opinió pública, en particular entre els joves, i aquest és un fet que no es pot passar per alt. Des de fa uns anys les iniciatives públiques que exigeixen que Washington respecti la seva pròpia legislació i deixi de proporcionar ajuda militar a Israel tenen arguments de pes al seu favor. La legislació nord-americana estipula que "no s'ha de proporcionar ajuda en matèria de seguretat a cap país el govern del qual sigui responsable de violacions greus i sistemàtiques de drets humans reconeguts internacionalment". No hi ha cap mena de dubte que Israel és responsable de vulneracions sistemàtiques dels drets humans des de fa molts anys.

Si es porta a terme un esforç ben coordinat des del punt de vista educatiu, organitzatiu i de l'activisme, es podrien encadenar aquestes iniciatives successivament. Això podria tenir un impacte significatiu per si sol, a més de servir de trampolí per a noves iniciatives que obliguin Washington a incorporar-se a la comunitat internacional i a respectar el dret i les normes internacionals. Res no podria ser més significatiu per a les tràgiques víctimes de tants anys de violència i repressió a Palestina.

** Noam Chomsky és un lingüista, filòsof, activista i intel·lectual nord-americà proper a les idees llibertàries.*

La "rasa" de Gaza

Equip Palestina de la Secretaria de Relacions Internacionals de CGT

És reiteratiu recordar la posició confederal de suport a la població palestina. Com també és inamovible el nostre rebuig al totalitarisme, a l'abús de poder, a l'opressió de qualsevol estat i/o govern sobre els seus habitants o sobre els seus veïns. Però en aquests moments d'invasió de territoris i d'assassinats indiscriminats a distància, de res serviran els grans posicionaments ideològics ni les paraules buides de compassió.

I per això, des de la CGT, vam expressar el nostre total rebuig a la invasió de la Franja de Gaza duta a terme per l'exèrcit d'Israel. I igualment vam rebutjar frontalment els bombardejos sistemàtics que el Govern d'Israel va ordenar executar contra la població de la Franja, assassinant indiscriminadament i disparant contra cases, escoles, hospitals o nens jugant a la platja, sumant-nos a totes les veus que clamaven per la fi l'atac per part d'Israel i també a les peticions de sortida immediata del seu exèrcit de la Franja de Gaza i de tot el territori palestí, des d'avui i per sempre.

Per això ens vam sumar i ens sumem a totes les convocatòries que cridin a la fi de les hostilitats per ambdues parts, a la fi del genocidi d'un sobre els altres, a la fi de l'assassinat de població civil, a la destrucció dels assentaments, al retorn de les seves terres als palestins, a la convivència a Palestina de totes les persones de qualsevol religió, a la no intromissió de les esglésies en els governs ...

L'excusa que utilitza el govern sionista que entre la població hi ha terroristes està ja molt gastada, però també sabem, perquè ells s'han encarregat de difondre, que tenen un exèrcit i un armament molt especialitzat i altament qualificat. Llavors, quin és el motiu real d'assassinar nens mentre juguen, d'assassinar a persones que estan pacíficament veient un partit de futbol o simplement intentant viure en aquesta gàbia a l'aire lliure que és Gaza? Igual que quan argumenten el seu "dret a defensar-se", tots sabem que pedres i coets, no són drons ni míssils. Així doncs no és difícil deduir que el fonament d'aquests atacs i aniquilacions respon a la màxima sionista que diu sobre Palestina i els palestins: "una terra sense poble per a un poble sense terra". Neteja ètnica i apropiació del territori, d'això es tracta ...

Per això des de CGT condemnem l'asfíxia a la qual sotmeten als territoris de Gaza, Cisjordània, i altres territoris ocupats. Condemnem la manca de llibertat de moviments que viu qualsevol palestí que hagi de creuar la frontera per anar a treballar. Condemnem l'assimilació que la seva propaganda mediàtica fa de palestí amb terrorista, tolerant i donant suport al genocidi que s'està duent a terme ...

Demanem a tots els actors amb poder a la zona (EUA, UE, països àrabs, etc,) que es deixin de paraules falses i buides i obliguin a Israel a reconèixer el dret del poble palestí a viure en pau i llibertat a la seva pròpia terra. Que deixin de donar suport, de vegades amb silencis i de vegades de manera oberta, al govern sionista. Que no tanquin les fronteres i no obliguin a construir túnels sota terra per al contraban. Que exigeixin a Israel la fi de l'asfíxia vital i material, a més dels assassinats, que està duent a terme contra el poble palestí.

PER UNA PALESTINA LLIURE!

Dos mil morts per a tornar al punt de sortida

Iñigo Sáenz de Ugarte

Una vegada que va ordenar la retirada de les tropes de terra, Netanyahu havia donat per finalitzada l'operació de càstig contra Gaza. Havia aconseguit els seus objectius: projectar la imatge de duresa contra els palestins sobre la qual ha cimentat la seva carrera política, salvaguardar l'estabilitat del seu Govern de coalició i fer més difícil l'acord entri Hamás i Fatah.

Per a tota la resta, cal bussejar en el mite fundacional de l'Estat d'Israel: els palestins només entenen el llenguatge de la violència i volen acabar amb l'existència de l'Estat jueu. Pocs polítics israelians han vist enfonsar-se la seva carrera a l'apostar per aquestes idees com eix de la seva actuació.

El seu problema era que Hamás no tenia res que oferir als seus partidaris per a justificar el sacrifici, i per això va continuar amb el llançament de coets, primer permetent que altres grups ho fessin, després utilitzant el seu arsenal.

Ara s'ha acordat un altre alt el foc permanent, i Hamás ha adoptat la mateixa actitud que Netanyahu el 7 agost. Signar el paper i declarar la victòria. És cert que alguns punts li permeten aquesta vegada oferir alguna cosa tangible, per exemple el compromís israelià d'obrir la frontera perquè entrin els materials amb els quals iniciar la reconstrucció. La prioritat serà el subministrament d'aigua i energia, les comunicacions telefòniques i el material sanitari. Els pescadors podran pescar fins a 12 milles de distància. De moment.

Tota la resta (alliberament de presos o l'aixecament del bloqueig) queda pendent de la continuació dels negociacions a través de la mediació egípcia. Pot ser el començament d'unes converses lentes però amb avanços o l'inici del no-res. Hamás ja deu saber que no té al Caire a un aliat, sinó a un enemic. No podrà sorprendre's si a l'alto el foc permanent li succeïx l'impasse permanent.

I Hamás haurà de seguir governant Gaza i assumint la responsabilitat de pagar 40.000 salaris mensuals de funcionaris amb diners que no té. És probable que Qatar assumeixi part de la factura, però els diners no arriben de l'aire i per a això necessitarà el vistiplau egipci. No oblidem que el Govern israelià tampoc va complir tot el promès en l'alto el foc signat després de l'ofensiva de 2012.

Segons un sondeig del Canal 2 de la TV israeliana, el suport a Netanyahu ha caigut del 82% al 38% en unes poques setmanes. La primera dada era irreal –en la mesura que era producte de la marea bel·licista a Israel, com també serà ara mateix molt alt el suport a Hamás a Gaza–, i el segon s'acosta a la realitat habitual en el fragmentat escenari de la política israeliana. Si cala en l'opinió pública la idea de que no hi ha hagut vencedors, és molt possible que Netanyahu travessi moments difícils però podrà superar-los recorrent al llenguatge violent de costum.

Netanyahu no va sotmetre a votació en el Gabinet de Seguretat del Govern la proposta egípcia que va ser acceptada per ambdues parts. Senzillament, la hi va comunicar als seus aliats per telèfon. Això dona cobertura als més ultres per a mostrar en públic el seu empipament, no tant com per a amenaçar amb sortir-se del Govern. Uns altres respiraran alleujats per no haver hagut de retratar-se en la votació. Si la tan comentada "desmilitarització de Gaza" no es produeix, el cèrcol a Netanyahu s'estrenyerà, i llavors augmentaran els seus incentius per a tornar a cridar a files als reservistes.

A curt termini, és difícil acceptar que 2.133 palestins morts (i 64 soldats israelians) siguin el preu que cal pagar per a restablir un altre concepte intocable: la capacitat de dissuasió d'Israel contra els seus enemics. La política és en part un joc amb el qual manejar les expectatives de la gent. I les expectatives a Israel són realment violentes.

** Iñigo Sáenz de Ugarte és periodista expert en l'Orient Mitjà i treballa a eldiario.es. Article extret del seu blog "Guerra eterna".*

Social

Exercim l'autodeterminació, construïm l'autogestió!

Secretariat Permanent CGT Catalunya

Com fem cada any, l'11 Setembre de 2014 des de la CGT de Catalunya volem reiterar el nostre compromís amb la plena defensa del dret a l'autodeterminació. Un dret a l'autodeterminació que entenem de manera individual i col·lectiva. Una autodeterminació que ha d'implicar la capacitat per a decidir-ho tot sobre tot, i que s'ha de concretar en la pràctica d'una autogestió real a tots nivells. Entès així, és un dret inseparable dels principis anarcosindicalistes i llibertaris de la nostra organització.

Catalunya és un poble amb una història, una llengua i una cultura pròpies, que té com a àmbit un territori físic. Una comunitat cultural comuna de la qual també formen part la resta de terres de parla catalana. Aquesta és una realitat innegable que ha de donar dret al poble català, com a la resta de pobles, a decidir lliurement sobre el seu propi futur, sense altres pressupòsits que els de la seva pròpia voluntat i sense altres condicionants ni imposicions.

Però quan parlem d'autodeterminació no ens referim simplement a decidir sobre la creació d'un Estat independent respecte un altre, un nou Estat que perpetuï l'ordre establert. Al contrari, entenem que l'autodeterminació i l'autogestió ens han de permetre establir les bases d'una societat lliure de tot Estat opressor i del sistema capitalista en el qual ens trobem sotmeses.

Des de la CGT de Catalunya no obviem que el poder polític català, una part del qual de manera hipòcrita ens vol fer creure que ens portarà a l'alliberament d'un Estat dèspota, vol perpetuar el sistema capitalista establert. Un sistema que ens fa romandre a totes nosaltres, la classe treballadora, com a precàries, perquè comercialitza la nostra capacitat de treball i ens dóna misèria a canvi. Perquè privatitza els recursos bàsics, l'educació, la sanitat, i ens fa pagar molt cara la necessitat de viure sota un sostre.

Des de la CGT de Catalunya volem construir una societat llibertària, on la nostra llibertat no finalitzi allà on s'acabi la de les altres sinó que es reafirmi. Una societat on totes i cadascuna de les persones puguem autogestionar-nos, puguem prendre lliurement les nostres decisions en tots i cadascun dels àmbits de la nostra vida. Autogestió individual i autogestió col·lectiva, perquè vivim en societat. I autodeterminació, sí. Però que no es limiti només al dret a decidir respecte a quin tros de territori volem o no formar part.

Des de la CGT de Catalunya també ens declarem internacionalistes, però no entenent que aquest internacionalisme hagi de comportar la desaparició de la personalitat de

cada poble, és a dir, de la seva pròpia cultura, llengua i història, sinó que entenem que l'internacionalisme significa convivència en pau de tots i cadascun dels pobles tot respectant els seus fets diferencials.

Per tot això, acabem com hem començat: Des de la CGT Catalunya, defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles com a manifestació del principi llibertari d'autogestió de l'individu i de la col·lectivitat, perquè en un futur, més proper que llunyà, totes i cadascuna de nosaltres puguem ser lliures en una societat lliure i solidària.

PER UN POBLE LLIURE. PER UNA CATALUNYA AUTOGESTIONÀRIA, SOLIDÀRIA I LLIBERTÀRIA!

A un any del desallotjament del darrer gran assentament del PobleNou

Assemblea Solidària Contra els Desallotjaments (ASCD)

El 24 de juliol de 2013 es va procedir al desallotjament de les naus dels carrers Puigcerdà i Pere IV, on vivien al voltant de 360 persones. A primeres hores del matí, un fort desplegament policial de mossos (55 furgons) estaven preparats perquè l'operació no se'ls hi escapés de les mans. En els dies previs als desallotjaments, l'Assemblea Solidària Contra els Desallotjaments (ASCD) va mantenir reunions amb l'alcalde de Barcelona, Subdelegació del Govern i Direcció General d'Immigració de la Generalitat. L'objectiu era lligar uns compromisos amb les tres administracions que atenguessin les necessitats d'habitatge, treball i papers per a les persones afectades.

A una any d'aquest fet, pràcticament no queden grans assentaments al Poblenou. L'últim s'ha desallotjat aquest mes de juliol al carrer Paraguai. Però les persones no desapareixen, queden, i les seguim veient pel carrer recollint ferralla, vivint en altres espais, cases o pisos sobreocupats i lluitant per la seva subsistència. Les persones que vivien i treballaven a les naus continuen reclamant una alternativa digna d'habitatge, treball i papers.

El mateix dia, quan es complia un any d'aquests fets, l'Ajuntament convocava una roda de premsa per fer balanç i anunciar la creació d'una cooperativa de ferralla que donarà lloc de treball a 30 persones. D'entrada volem posar de manifest la falta de sensibilitat i participació vers les entitats i col·lectius que estem treballant amb els assentaments. Un cop més ens hem hagut d'assabentar pels mitjans de comunicació del que ens hagués hagut d'informar prèviament l'Ajuntament.

Ni s'ha convocat a la Taula d'Entitats del Pla d'Assentaments, ni tampoc s'ha informat a l'ASCD.

Sostre i treball

Dels dos compromisos que l'Ajuntament va adquirir, facilitar un sostre, i un projecte d'inserció laboral, sols el primer ha estat cobert a mitges. En l'actualitat, l'Ajuntament assegura que 110 persones encara viuen en les pensions o albergs on se les va ubicar després del desallotjament fa un any. Cal remarcar que aquesta solució no satisfà a molts dels afectats, pel caràcter temporal i sobre tot per les limitacions que comporta de cara a realitzar determinades feines com la recollida de ferralla. El que es demana son pisos de protecció.

Quant a la inserció laboral, sempre ha estat un accés molt restringit, ja que hi ha poques places disponibles. Si el projecte de la cooperativa en pot crear 30 més, benvingut sigui, però ens preocupa molt com es gestionarà. S'ha posat èmfasi en que es vol legalitzar una activitat que ara contradiu les ordenances, però que passarà amb la resta de persones, que actualment viuen de la ferralla i son prop d'un miler? Es perseguirà amb més duresa els que no estiguin a la cooperativa?

Els papers

Respecte a la regularització d'aquest col·lectiu, cal assenyalar que de tots els expedients que l'ASCD ha presentat a la Delegació del Govern (uns 90), els que han estat contestats (uns 50) han estat denegats. Ara queda la via del recurs, que mentre estigui oberta protegeix a aquestes persones en no ser deportades, detingudes o internades als CIES.

El dia de l'aniversari ens vam trobar uns quants al solar de l'antiga nau del carrer Puigcerdà. Érem veïns i veïnes, entitats, col·lectius i persones que havien viscut allí. No podíem deixar passar aquest dia sense recordar-ho. Es va pintar una gran pancarta que va quedar penjada a la tanca on queda palesa la necessitat de treball, vivenda i papers, i per això la lluita continua.

Alcalde Trias, no és un problema de pisos il·legals i guiris borratxos

Albert Sales

Com no podia ser d'una altra manera, l'Ajuntament de Barcelona, amb l'ajuda de bona part dels mitjans de desinformació del país, ha reinterpretat la protesta veïnal de la Barceloneta a la seva manera. L'equip de l'Alcalde Trias vol creure que l'origen del malestar de veïns i veïnes són les actituds incíviques d'alguns turistes que es concentren en zones on proliferen els apartaments turístics sense llicència. I com que ho vol creure, pretén que tothom faci acte de fe i la ciutat s'uneixi en el rebuig al "turisme de borratxera" i a la competència desllealal que els apartaments il·legals fan a l'empresariat de l'hosteleria. Una mica de Guàrdia Urbana i uns quants inspectors i inspectores buscant pisos turístics no legalitzats d'escala en escala constitueixen el primer pas de l'administració municipal per minimitzar els inconvenients del turisme que han enfurismat al veïnat.

S'intenta emmarcar el debat en la preocupació per l'incivisme i per la transgressió de les normes passant de puntetes pels impactes que el model de ciutat turística impulsat en les darreres dècades té sobre la vida quotidiana de la ciutadania. Resulta que un Ajuntament capaç de multar amb 180 euros de sanció a persones sense sostre per dormir al carrer, ha ignorat durant anys les denuncies que la gent de la Barceloneta i d'altres barris de la ciutat li han fet arribar quan els transgressors de l'estúpida ordenança de civisme són individus ebris, sense samarreta, amb la pell de color gamba bullida i amb barrets de mexicà. Que l'Alcalde Trias es preocupi pel civisme ara, quan les protestes han encès el llum d'alarma mediàtic, és un motiu més d'indignació, però ni de bon tros és l'únic.

Per a les elits econòmiques i polítiques, els debats han de partir del sentit comú que dona per fet que el turisme és beneficiós per a ciutat i la ciutadania en el seu conjunt sempre que es tracti de turisme de qualitat. Però el "turisme de qualitat", eufemisme d'estrangers amb la cartera plena i que no donen problemes, també genera impactes negatius a les persones que viuen en una ciutat convertida en l'escenari de les vacances de milions de visitants. La ciutat de cartró-pedra, orientada al turista, prioritza les terrasses privatitzades on el consum és obligat als bancs públics, les places i els llocs de trobada per la ciutadania. Igual que per al turisme, per als habitants de la ciutat, l'espai públic es va convertint en l'entorn físic per on desplaçar-se i on consumir. Mantenir un escenari ideal per a les vacances i el negoci turístic suposa expulsar d'aquest espai públic tota aquella persona que no pugui o vulgui pagar-ne un lloguer momentani en forma de cafè en una terrassa. Els negocis vinculats al turisme s'apropien doncs per al seu lucre d'un espai que han generat veïns i veïnes.

En paral·lel a l'expulsió dels habitants de la ciutat de la via pública, el turisme potencia processos de gentrificació especialment agressius. La revalorització de pisos i apartaments per al seu us com a allotjaments turístics impulsa el preu dels lloguers a l'alça, expulsant als seus habitants cap a altres barris o fent-los fora de la ciutat. La gentrificació turística no només suposa una substitució d'habitants de classes humils per d'altres de més benestant, també ocasiona la desertificació social de zones a les que no es poden establir llaços veïnals a causa de l'alta rotació de la gent que s'hi instal·la. La proliferació dels pisos turístics a la Barceloneta, ha anat acompanyada de la compra d'immobles per part de persones amb alts ingressos d'arreu d'Europa. Expulsar al veïnat converteix la ciutat en un conjunt d'edificis despullats de les relacions socials que conformen el nucli de l'espai públic.

El monocultiu del turisme destrueix barris, accelera la mercantilitzacio de l'espai públic i expulsa de la ciutat als seus habitants, començant per aquells amb menys ingressos. Com tot monocultiu, a més, té data de caducitat. El turisme és consum de sensacions. No es tracta només de veure un escenari buit o una ciutat morta. Amb diferents prioritats i ideosincràsies, els turistes cerquen experiències "autèntiques", fondre's amb el ritme d'una ciutat que no és la seva, sentir-se viatgers fent una pausa en un entorn exòtic… S'esforçaran perquè a les fotografies que compartiran a les xarxes socials o que acumularan al disc dur del seu ordinador no surtin persones amb aspecte de turistes, perquè el que voldran recordar i el que volen mostrar són llocs bucòlics i solitaris o espais urbans autèntics, plens de vida aborigen. En la mesura de les seves possibilitats, turistes i viatgers cerquen gaudir de la riquesa de les relacions socials i culturals de les ciutats; una riquesa que simplificada, maquillada i convertida en uns quants tòpics es comercialitza arreu del món en forma d'espots publicitaris, presència en fires de turisme, i enormes cartells a parades de metro, finançats amb diners públics amb el pretext de promocionar la ciutat de torn i dinamitzar la seva economia.

Barcelona ja fa molt temps que juga a la lliga de les ciutats més turístiques del món i els que hi vivim en som molt conscients cada vegada que sortim al carrer. No hi ha lloc "amb encant" que no estigui cartografiat per guies de viatges, blocs i webs d'arreu del món. En conseqüència, cada cop queden menys espais lliures d'una massificació turística que no només perjudica als que viuen a la ciutat sinó també als propis turistes. "Sortir-se de les guies" resulta cada cop més complicat per al visitant, i sentir-se constantment en un parc temàtic del que no es pot escapar genera decepció. La ciutat no és només un un conjunt d'edificis. La ciutat és l'espai en el que es desenvolupa la vida quotidiana dels seus habitants. Les construccions, els fanals, els carrers, els monuments, per majestuosos o bonics que siguin, només són una part de l'espai, són l'escenari que rep l'empremta de les relacions socials, econòmiques i polítiques, i que, alhora, modela aquestes relacions. I d'atraccions turístiques que exploten aquest espai complex, a Barcelona n'anem servits.

> **"El monocultiu del turisme destrueix barris, accelera la mercantilitzacio de l'espai públic i expulsa de la ciutat als seus habitants, començant per aquells amb menys ingressos"**

Les Rambles, el Born, el mercat de la Boqueria, són el que són – o més ben dit, el que eren -, per l'ús que en donava la ciutadania i per les relacions que s'hi establien. Eren la ciutadania, el comerç i les institucions les que produïen un espai públic amb unes característiques pròpies. La massificació del turisme i la privatització i individualització de l'ús de l'espai públic expulsen als barcelonins i les barcelonines d'aquests espais, convertint-los en ciutat morta. Es converteixen en escenaris que conserven de Barcelona el mateix que l'entrada de Port Aventura conserva de l'ambient Mediterrani. Per descomptat, mentre aquests espais generin una certa flaira a Barcelona, seguiran atraient turistes i generant beneficis econòmics. Però la flaira es va esvaint. Primer, el turista més exigent, aquell que se sent insultat per la paraula turista perquè pretén ser un viatger, el que no fa fotos on surtin altres turistes, el que vagi on vagi vol barrejar-se amb la població aborigen, comença a desestimar Barcelona com a destí atractiu. Després, altres perfils, menys exigents, comencen a tornar a casa decebuts per la diferència entre les fotos dels catàlegs i les guies i la realitat.

L'argument central per defensar el model turístic de Barcelona és necessitat de generar ocupació. Però és més que qüestionable que l'activitat turística no es tradueixi en llocs de treball, contradint la retòrica neoliberal que convida als poders polítics a plegar-se a les demandes dels inversors per "generar ocupació". Des del 2008, la destrucció de llocs de treball a la indústria turística de la ciutat és imparable mentre que les xifres de visitants segueixen creixent sense parar. L'any 2013 es va registrar un increment de l'1'8% en el nombre de visitants, arribant a 7,5 milions, mentre es van destruir 19.400 ocupacions. L'esforç de l'Ajuntament de la ciutat per competir en el mercat internacional de destinacions turístiques massificades respon als interessos de corporacions que s'apropien de l'espai públic per expreme'l i extreure'n el màxim benefici en el menor temps possible. El que quedi després no els preocupa el més mínim.

** Albert Sales és politòleg i sociòleg.*

Lleis que arruïnen vides

Els perquès de les reformes penals actuals

Daniel Jiménez i
Alejandro Forero

Les tendències penals del neoliberalisme ibèric evidencien una acusada tendència punitiva. La reforma del Codi Penal (CP) vol posar a dieta un subsistema penitenciari insaciable i, alhora, reforçar els dispositius per al control i l'exclusió permanent ("revisable") dels 'enemics'. Mentrestant, l'avantprojecte de llei per a la protecció de la seguretat ciutadana (LPSC) amenaça d'ampliar la repressió administrativa a cada cop més focus de conflicte social.

Les dues reformes (CP i LPSC) perpetren un atac antidemocràtic a la dissidència, però també formen part d'una repressió que va més enllà del terreny penal: suposen un atac mortal contra drets i llibertats, alguns derogats 'de facto' i altres simplement impossibles de ser aplicats. El replegament de l'Estat en el terreny social va acompanyat, d'aquesta manera, d'un desplegament punitiu que barreja autoritarisme neofranquista i economicisme neoliberal.

Codi Penal i llei mordassa són dues cares de la mateixa reforma punitiva, dues reformes que –juntament amb el projecte de llei de seguretat privada i el regal classista per a grans delinqüents fiscals que suposen la LO 7/2012 i el RDL 12/2012, entre altres– confirmen una de les claus de l'ofensiva actual contra la mobilització social: el que no es castigui amb mesures penals, es corregirà per la via de la repressió econòmica o, en el pitjor cas, mitjançant una doble reacció punitiva consistent a castigar i recaptar. Sempre, això sí, mantenint fora de perill les delinqüents en majúscules. La dimensió quantitativa d'aquest càstig múltiple és tan important com els seus efectes qualitatius.

Mentre es debat l'abast que tindran aquestes reformes legislatives i s'acaben de definir els acords entre bastidors per tirar-les endavant, la reducció de la població empresonada ha superat el 12% en només tres anys. Aquest canvi de tendència, que va començar amb la crisi (estiu de 2010) i va ser precedit per un augment exponencial (del 750%) de l'empresonament al llarg de tres dècades, no obeeix a una política de reducció del patiment, sinó a criteris de simple austeritat fiscal. Les contínues reformes del CP que es van anar introduint en el passat no van fer altra cosa que omplir les presons, tot i que, paral·lelament, la taxa de criminalitat espanyola es reduïa fins als índexs més baixos de la Unió Europea.

L'actual presó gran, ostentosa, moderna, creixent i amb projecció de futur és impossible de mantenir ara que toca estrènyer-se el cinturó penitenciari –tant pel que fa al nombre de places com a la seva qualitat. "Menys piscines i televisors de plasma", diu el ministre, però la realitat és ben diferent: les retallades de disset hores diàries en l'atenció sanitària, la introducció de quotes per al tractament de l'hepatitis C (que afecta una quarta part de la població presa) o la introducció de l'obligació de pagar per menjar (mesura beneïda pel Tribunal Constitucional) confirmen una vulneració sistemàtica dels drets humans que segueix la mateixa tendència que es viu fora dels murs. És prou conegut: segons el principi de menor elegibilitat, les condicions dins de la presó sempre han de ser pitjors que la pitjor de les condicions de vida en llibertat. Si "governar consisteix en administrar sofriment" fora dels murs, podem imaginar-nos el que hi passa dins.

El Codi Penal

Més enllà de la polèmica sobre la cadena perpètua ("presó permanent revisable") o el reforç de l'excepcionalitat penal ("perillositat", "mesures de seguretat", "suspensió de condemnes", derogació del quart grau penitenciari...), el projecte de Codi Penal (PCP) inclou un autèntica declaració de guerra a la dissidència. Les persones que protesten són considerades enemigues; en canvi, la ciutadania de bé s'ha de comportar com a majoria silenciosa que suporta, dòcil i obedient, els admirables esforços dels nostres governs per treure'ns de la crisi.

Així, el PCP preveu la repressió arbitrària del descontentament als carrers mitjançant una reforma àmplia i ambigua. D'entrada, proposa una nova definició d'atemptat a l'autoritat que inclou "tots els supòsits d'escomesa, agressió, ús de violència o amenaces greus" i que criminalitza la protesta pacífica en entitats bancàries o altres corporacions, en edificis públics i en alguns espais oberts (reforma introduïda amb motiu dels suposadament temibles escraches, titllats de "violents", "antidemocràtics", "nazis" i "filoetarres", que ja van donar lloc a l'obertura de dotzenes d'expedients penals amb multes de milers d'euros). Així mateix, el PCP no únicament castiga les persones que alterin l'"ordre públic", sinó també les que "reforcin la seva disposició" a fer-ho. I inclou com a agreujant el fet que aquestes alteracions es produeixin en una manifestació o "reunió nombrosa", o fins i tot "amb motiu d'alguna d'elles".

Com que el descontentament és capritxós, el PCP també preveu respostes molt variades. Se sancionen, per exemple, "les accions individuals o en concurs amb altres persones per mitjà de les quals s'interrompi el funcionament dels serveis de telecomunicació o transport, causant una greu alteració de la prestació normal del servei". I s'inclou la possibilitat d'imposar multes per la quantitat de diners no percebuda per l'empresa corresponent durant la interrupció del servei.

Amb l'argument hipòcrita de la proporcionalitat penal, el PCP elimina les faltes del seu catàleg d'infraccions, en redefineix algunes com a delictes i sanciona administrativament la resta. Tot i que s'ha presentat com una mostra de benevolència, el cert és que aquest canvi agreuja la repressió d'actes emparats en els drets fonamentals, per la qual cosa suposa un atac a la mateixa Constitució. No penalitzar una conducta no significa que deixi d'estar perseguida i castigada: de fet, l'avantprojecte de LPSC augmenta les sancions econòmiques per a tot el que queda fora de la via penal, eventualitat que el PCP ja preveu ("els supòsits d'alteracions lleus de l'ordre públic o els casos de faltes lleus de respecte a l'autoritat s'han de reconduir a la via administrativa, en la qual es preveu la seva sanció"). Aquests són només alguns dels exemples de l'"enginyeria jurídica" de què es vana el ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz, tant fi per a algunes coses i tan sincer per a d'altres. "Ofensa és el que és ofensiu", declarava Fernández Díaz en una roda de premsa per referir-se a les "ofenses o ultratges a Espanya, a les comunitats autònomes i entitats locals o a les seves institucions, símbols, himnes o emblemes". Una explicació ben precisa: "ofensa és el que ofèn" i punt.

La llei de seguretat ciutadana

Però el Partit Popular no ha estat l'únic que ha intervingut en l'impuls de l'actual onada punitiva. De fet, qui va reclamar l'aprovació de la nova LPSC al govern actual va ser el grup de Convergència i Unió. Concretament, va ser el 26 de juliol de 2012 al Congrés dels Diputats, tan sols una setmana després que els bombers de Barcelona desafiessin la policia davant del Parlament. No casualment, l'avantprojecte presentat fa referència de manera molt clara a infraccions relacionades amb les accions que van protagonitzar els bombers aquell dia (saltar o moure tanques, obstaculitzar els serveis d'emergència, l'ús de l'uniforme oficial sense autorització), així com a les principals –i més molestes– formes de protesta dutes a terme arreu de l'Estat durant els últims anys.

A principis dels anys 90, el gran moment de l'aleshores ministre de l'Interior del PSOE, José Luis Corcuera, va ser la guerra contra les persones pobres i contra el jovent sense futur (contra la droga, les drogoaddictes, les barraques, la xusma en general), el moment de les patrulles veïnals, la televisió escombraria i una forma de governar que feia servir el delicte com a tema estrella. Ara, en plena depressió econòmica, el moment de Fernández Díaz és la guerra contra qualsevol persona que no accepti dòcilment, com a bon patriota (pobre, però patriota), que el seu futur està a l'abocador social del segle XXI.

Pedro Oliver, professor a la Univer-

sidad de Castilla-La Mancha, assenyalava amb encert que el pitjor de la LPSC no és que sigui més autoritària, sinó el fet que es tracta d'una llei d'excepció pensada per "blindar el mateix exercici de l'autoritarisme" i funcionar "per sota del radar dels drets fonamentals". És a dir, que permet que les forces de l'ordre actuïn tranquil·lament sense que cap jutge les molesti al·legant garanties jurídiques. Això és el que s'anomena seguretat jurídica, tranquil·litat ciutadana o reforçament de la democràcia. Pel que es veu, la raó d'Estat necessita evitar les decisions judicials que es prenen seriosament les garanties reconegudes a la Constitució.

Cal no oblidar, per posar un exemple, que cap de les 450 detencions efectuades des del maig de 2011 durant les mobilitzacions convocades a Madrid pel "terrorífic i amorf moviment antisistema" anomenat 15-M no ha acabat en condemna. El govern considera intolerable que advocades i jutgesses facin funcionar els drets i, per això, aquesta llei mordassa pretén aturar amb més duresa l'excés de manifestacions posant sobre el paper el que ja passava a la pràctica: segons el Ministeri de l'Interior, l'aplicació de multes (l'import de les quals es pretén augmentar de manera obscena per a les infraccions lleus) ja va créixer un 350% el 2012 respecte a l'any anterior.

A més d'incrementar els ingressos a costa de drets, potser també caldria tenir cura de l'austeritat en les despeses. Però no sembla que això sigui una prioritat del govern. L'excusa de l'austeritat aplicada a la presó no es correspon amb la generositat del pressupost destinat a la repressió al carrer. Un contracte de la Prefectura d'Afers Econòmics de la Guàrdia Civil del juny de 2011 feia referència a l'adquisició de gasos lacrimògens per valor d'1.071.770,40 euros i d'"artificis fumígens" per 416.799,60 euros. A Madrid, una nova Unitat de Prevenció i Reacció del Cos Nacional de Policia (els bronces) reuneix 378 efectius dedicats a la repressió de manifestacions. A més, als gasos lacrimògens i les bales de goma, s'hi afegeixen projectils viscoelàstics paralitzants i tanquetes per al llançament d'aigua (la nova que va adquirir Interior va costar gairebé 500.000 euros).

A Catalunya, també s'han recuperat el canó d'aigua, els gasos lacrimògens i operatius demencials, com el que va antecedir les mobilitzacions del darrer 1 maig a Gràcia: 40 furgonetes, 280 agents (i uns altres 100 de paisà), escopetes i màscares de gas... I tot plegat per seguir 100 manifestants durant dues hores. El preu: 95.000 euros. Cal no oblidar que l'Estat espanyol és, amb 243.000 agents, el tercer país de la UE en xifres totals de policies i líder en nombre d'agents per habitant. Alemanya, per exemple, té gairebé els mateixos efectius policials (245.000) per al doble d'habitants. L'aposta per reduir costos i la preocupació per l'austeritat mai no són iguals en tots els terrenys.

Un atac no només punitiu

Encara que tot això ens ha de preocupar, no hem de perdre de vista que les actuals reformes punitives són molt més complexes: assistim a una nova criminalització de l'avortament, a l'increment de les taxes judicials, a la privatització de la seguretat, al final de la seguretat social, dels drets laborals i, com és recurrent, a un atac contra les persones estrangeres pobres. Així, el PCP preveu que, per substituir una condemna penal per l'expulsió del país, ja no sigui necessari que la persona condemnada estigui en situació de residència il·legal. I no només això, sinó que acollir o ajudar alguna migrant indocumentada podrà ser constitutiu de delicte –excepte per "motius humanitaris", segons matisa l'avantprojecte de manera ben ambigua.

És important assenyalar, per tant, que el problema no és únicament punitiu. Aquestes reformes són una arma més de l'actual atac governamental contra els drets, les llibertats i les condicions de subsistència d'una gran majoria de la població. Menys presó (de moment), però més repressió a l'aire lliure. Més selectivitat penal, més repressió, més classisme i més racisme. Més producció de dany social i més càstig burocràtic per atacar la butxaca de qui s'atreveixi a alçar la veu. Austeritat en la despesa per garantir drets i malbaratament pressupostari per segrestar llibertats i sostenir els grans capitals.

Un Estat de dret que abandona els drets es defensa de les seves víctimes combatent la possibilitat de desenvolupar-nos com a éssers humans, de satisfer les nostres necessitats o de reaccionar amb dignitat davant de l'espoli i l'explotació. Ningú, ni tan sols les votants dels partits actualment al poder, els ha donat permís per arruïnar tantes vides. I per aquesta mateixa raó, perquè ho estan fent sense permís, robant i mentint amb absoluta impunitat, rient-se de nosaltres, negant els danys causats i negant la seva pròpia responsabilitat, per tot això, necessiten rearmar-se amb més lleis repressives. Però les mostres de rebel·lia i solidaritat es multipliquen. El proper 29 de març en serà un bon exemple. Un entre tants altres.

** Article publicat al setmanari Directa.*

Les Encausades d'Aturem el Parlament 15J 2011 davant la sentència de l'Audiència Nacional

Encausades d'Aturem el Parlament 15J - 2011

Amb el cap ben alt, seguim lluitant, seguim al carrer!

Altra volta, ens vam assabentar a través dels mitjans comercials de comunicació, en especial de El Mundo, que denota pertànyer al poder judicial, que les 19 imputades per l'acció "Aturem el Parlament" del 15 de juny de 2011 (1 d'elles està en rebel·lia) quedàvem absoltes. La informació es va difondre abans a la premsa burgesa que a les nostres advocades. Curiós.

En l'espectacle mediàtic, la fiscalia, que insisteix amb voler-nos enviar a la presó, no ha esperat, ni un sol dia en anunciar que ja ha interposat (amb els diners de totes les contribuents de l'Estat) un recurs al Tribunal Suprem. En aquest, ja s'hi han sumat el Parlament i la Generalitat. Potser allà, jutges més propers als interessos del poder, trobaran alguna via per condemnar-nos. Qui sap.

Una absolució hauria de ser sinònim d'alegria, però nosaltres, tot i que estem una mica més alleujades, i que dilluns vam brindar per la nostra llibertat, no acabem d'estar del tot contentes.

No, no estem satisfetes, perquè el judici a les persones que protesten va en augment i només pretén desviar l'energia de les lluites. I això, com moltes ja sabeu, ens condiciona a centrar el nostre temps a defensar-nos o en fer activitats per treure diners.

Però, motiu d'orgull i d'alegria és el fet que en cap moment hem demanat perdó per res, ja que creiem que són ells, els polítics, en tot cas, els que s'haurien de disculpar per les retallades que han aprovat i per aquests tres anys a l'espera d'entrar o no a presó.

Motiu d'orgull i d'alegria és el suport que hem rebut, perquè creiem que gràcies a aquest, gràcies a vosaltres, ha sigut possible que el nostre missatge, el de les que estàvem protestant aquell dia i ara, arribés lluny i que el tribunal veiés que no estem soles.

Gràcies a vosaltres, hem fet una demostració de força, en reafirmar-nos en la necessitat d'assenyalar als culpables de les nostres misèries, en la nostra manera de fer política al carrer, horitzontal i assembleària, sense més representants que nosaltres mateixes.

Estem amb el cap alt, perquè tot i que entre nosaltres, les encausades, tenim diferències, hem decidit anar totes a una, defensar-nos col·lectivament, amb un discurs polític, sense entrar en individualitzar l'estratègia.

Alhora encara ens queda moltes batalles per vèncer com la del llenguatge i la de la comunicació, on tot i estar en desigualtat de condicions, hem demostrat la importància que tenen els mitjans de contrainformació. Sense vosaltres, això tampoc hauria estat possible!

Nosaltres diem que seguim lluitant i seguim al carrer, perquè són moltes les lluites diàries que ens queden per combatre, com les companyes perseguides i criminalitzades. Per això, fem una crida que estiguem atentes a les properes convocatòries solidàries per: el Carlos i la Carmen de Granada, el "Cariñoso" i la Mònica que continuen en presó preventiva, els bastoners solidaris de Gràcia, les feministes encausades de Mallorca, els encausats per la vaga del 29M, les detingudes el 22M a Madrid, les imputades pel desnonament del Clot que es troben pendents de judici, a les represaliades de l'efecte Can Vies, i a tantes altres que ens deixem. La lluita continua!

Perquè juntes ho podem tot, la nostra millor arma és la solidaritat!

BALA PERDUDA

Agost a Gaza

Toni Àlvarez

Arribava el mes d'agost i tornaven a caure les tecnificades bombes israelis sobre Gaza, tal com continuaven caient els barrils plens de metralla i explosius sobre el que resta de població a la ciutat siriana d'Homs. La guerra és tan miserable que mata igual amb tecnologia que sense. Els antimilitaristes mai ens vam creure allò de l'objectiu acurat i el dany colateral mínim necessari, la misèria militar no coneix de banderes, d'equitat ni objectivitats. De fet no s'ho ha cregut ningú que pugui tenir un mínim d'empatia social amb el que l'envolta, per moltes medalles, draps, cerimònies i discursos que ornamentin les seves matances preventives i massacres humanitàries d'arreu del món.

Arribava el mes d'agost i tornavem a recordar als nostres Josep Maria i Elvira que ens van deixar un mes d'agost de fa dos anys. Com la llum, continua i persistent, els seus records i empenta continuen en el si de totes les persones que els van conèixer. D'estils i formes diferents cap dels dos va deixar de cridar, de forma ferma i persistent, el que ara passa a Gaza. Amb el somriure i la ironia a flor de pell, una pell desarrugada per anar sempre de cara al vent, i una brutal empatia personal i social que compartien amb tothom que els tractava. Genial forma de plantar cara al militarisme de forma quotidiana que ells ens van portar a terme sempre.

Arribava el mes d'agost i marxava amb més matances i morts, amb la certesa que el món és un lloc meravellós on gent infecte ha decidit viure per sobre del bé i el mal, decidir sobre la vida dels demès i matar per guanyar uns papers que no té més valor que, el que la resta d'humanitat, li concedeix i que permet a aquests assassins d'esmòquing gaudir dels luxes i viure del patiment aliè. Molt poca intel·ligència per a una espècie tan evolucionada, diria jo. Som el 99% qui estem supeditats a aquesta gent infecte que viu de la nostra deixadesa i poca fermesa.

Passat el mes d'agost ni oblidarem ni deixarem d'insistir en denunciar el militarisme en totes les seves vessants, generador de misèria i destrucció.

Militars i militaristes, escolteu el nostre alè de vida al vostre clatell i deixeu les armes.

Dinamita de cervell

Per què estan qüestionats els sindicats

Pepe Aranda, Secretari d'Acció Sindical del Comitè Confederal de la CGT

Les propostes del "sindicalisme del règim", a partir de 1978/1980 (Constitució i Estatut dels Treballadors), sempre han anat en una doble adreça: d'una banda la protecció dels col·lectius amb ocupació estable, on les polítiques de concertació social, concretades en una política de rendes, oferien la possibilitat de creació d'ocupació i, per descomptat, el blindatge relatiu del "seu no acomiadament" de qui tenien ocupació estable i fixa, a canvi d'una moderació salarial.

Per una altra, per a qui tenia ocupacions precàries i/o simplement estaven en situació d'atur, aquests sindicats negociaven, bé prestacions d'atur, bé cursos de formació, bé mesures incentivadores de l'ocupació de certs col·lectius amb dificultats (joves, majors de 45 anys, dones, etc...).

Per als nuclis estables, el sindicat era garantia de l'ocupació i de la seva qualitat, encara que això no fa desaparèixer la crítica cap a ells, la qual augmenta en la mateixa mesura que ho fa la deterioració de les seves condicions de treball i de vida.

Per al nucli perifèric, el rebuig del sindicat és dominant, doncs aquest perd tota la seva aparent funcionalitat (protegir els seus interessos), ja que aquests, com persones precàries o desocupades, no els importen gens al sindicalisme institucional…

L'individualisme penetra en totes les relacions i desplaça l'acció col·lectiva (funció principal del sindicat), al camp de l'imaginari col·lectiu en "vagues generals", "manifestacions

generals", no sent possible l'acció cooperativa i solidària, tant en els centres de treball com en la solidaritat dels sectors. La consciència que s'instaura és contrària a l'enfrontament col·lectiu i s'instal·la l'individual entre el treballador/a i l'empresari i, a més, aquest conflicte es torna impotent davant el disciplinament que tenen les normes jurídiques (desregulació de les relacions laborals) i l'increment de l'espai d'intervenció arbitrària de l'empresari.

Aquests sindicats, davant els canvis en el món del treball, o bé han estat cooperadors necessaris (acceptació de normes desreguladores i liberalitzadores de l'organització del treball: ETT, dobles escales salarials, contractes i subcontractes, sectors fora de l'estatut protector del treball, etc.), o bé no han plantat cara, a través de l'enfrontament, davant aquests canvis legislatius i productius que possibiliten, cada vegada en major mesura, el control exclusiu per part de l'empresariat del procés de treball.

La pèrdua de força d'aquest sindicalisme, com factor que contraresta l'arbitrarietat, ha col·locat l'acció sindical en un espai on la possibilitat de resposta esdevé irrellevant. L'empresariat es mou en "el regne de la impunitat" i identifica als Sindicats com "agents socials funcionals" per als seus interessos.

El treball com un espai primordial del conflicte

El moment de la mobilització evidencia el conflicte que suposa el qüestionament de les relacions de poder que hi ha darrere de les relacions laborals. La mobilització és la ruptura amb la normalitat d'opressió i explotació, amb la legitimació del "fet quotidià" d'una relació desigual i injusta, alhora que interromp la sensació "d'impunitat" de l'empresari que, diàriament, en les relacions laborals, la persona assalariada percep i sent de manera humiliant en les seves condicions de treball i de vida.

La mobilització qüestiona l'estricta racionalitat del mercat, que és solament econòmica, la qual no deixa espai per a un pensament lliure d'ordenar les relacions laborals i socials, sota altres paràmetres i valors, on els drets (tots els drets) li pertanyen a les persones (a totes les persones) i han de ser garantits per a tots i totes, basant-se en relacions cooperatives, solidàries i no competitives. És a dir, tot el contrari a l'individualisme, que té en "la competitivitat" l'ànima de les relacions econòmiques, laborals i socials.

Del resultat de la mobilització, depèn que es formi una consciència transformadora, és a dir, apareix la possibilitat que les coses poden ser diferents, sempre que intervingui una "victòria" o un canvi en les regles de joc.

L'estratègia en l'Acció Sindical cap al camí de l'autogestió: L'acció sindical intrínsecament enllaçada a l'acció social: la recerca de la igualtat en les relacions laborals (repartiment de la riquesa), alhora que el necessari repartiment del treball (jubilacions, contractacions), són passos necessaris, no solament possibles, en el camí cap a l'autogestió de la producció, de la distribució i el consum.

La posició objectiva del "subjecte sindicat" en el nostre sistema de relacions laborals i, més específicament, en el paper que la carta Magna atorga a la Negociació Col·lectiva i, en conseqüència, als seus representants –sindicats-, considera un dret fonamental la mateixa, igual que la llibertat sindical, després és reconegut com un paper essencial i fonamental.

Assistim al qüestionament del paper de la negociació col·lectiva i de la legitimació dels subjectes intervinents. Qüestionament que obeeix a diferents factors. Uns, endògens: perversió dels objectius i fins sobre la base de posar parxes i crear esquemes de col·laboració, i, uns altres, exògens: la concertació social i les polítiques de consens que fan desaparèixer en la pràctica el conflicte, comportant-se els sindicats del règim com agents socials, funcionals a l'economia o, el que és el mateix, al benefici empresarial, construint una determinada cultura, cada vegada més allunyada d'una ètica de justícia social i sense posar en qüestió el sistema capitalista.

Per a la CGT el sindicalisme ha de ser un contrapoder real que serveixi per a acabar d'una vegada amb el capitalisme i per a la construcció d'un altre model de societat

La negociació col·lectiva ha mutat el seu paper destacat lligada a l'acció sindical, és a dir al conflicte, fins a convertir el seu paper en "un ampli favor legislatiu" on el poder econòmic (i el polític) entenen que el conveni col·lectiu, en un sentit ampli, és "un instrument de governabilitat… preferible al legislatiu" (O.Romagnoli 2008).

Des de la desregulació laboral de la dècada dels 90 (abandó legislatiu dels drets necessaris), l'empresariat entén que l'autonomia "de les parts", els permet introduir majors quotes de flexibilització de les condicions de treball i, per tant, de l'organització del treball, adaptant la mà d'obra als seus interessos.

Aquesta retirada –estratègica- de la norma legal (drets mínims, dret necessari, en salari, temps de treball, complements salarials, qualificacions, etc.), instaura el conveni com "instrument de governabilitat", i, els sindicats del règim es transformen en disciplinadors de la mà d'obra, permetent l'actual estat de coses: la precarització integral de les condicions de treball i la dictadura de l'empresari, sent la seva cara contrària, la pèrdua de poder obrer.

La desaparició del dret del treball i la gairebé desaparició de la Negociació Col·lectiva, és el símptoma de la plena constitució de les relacions laborals en termes de mercat i, en el mercat, solament intervenen els individus aïllats que determinen les condicions de la seva relació.

En aquesta fase ens trobem, i és aquí on tenim que reclamar que és possible el repartiment del treball i que és possible el repartiment de la riquesa que generem els treballadors i treballadores, sent la Negociació Col·lectiva un marc adequat, a condició d'una autèntica i real transformació del model de sindicalisme imperant.

El sindicalisme, així almenys ho entén la CGT, ha de ser un contrapoder real, per a acabar d'una vegada amb el capitalisme, ha de ser una eina per a les persones, per a la construcció d'un altre model de relacions de producció, d'altre model de societat, on la cooperació, la solidaritat i el suport mutu entre les persones, a la recerca del "bé comú" per a tots i totes i per al planeta, sigui l'única norma de comportament.

Sindicalisme de gestoria i finançat?

Ángela Sánchez

Des de la meva experiència entenc que el sindicalisme és autodefensa dels drets de la classe treballadora, defensa en primera persona al costat dels altres, de drets socials i recerca de transformació social amb l'objecte d'assolir un món més just. Dic autodefensa perquè la millor forma d'avançar és implicar-se directament en tots els processos: de lluita, de decisió, de negociació…

Delegar l'imprescindible, més aviat gens. Per això la participació en l'Assemblea és un element essencial per a CGT. Som responsables del que fem o deixem de fer i les decisions arribaran més o menys lluny depenent del que estiguem disposats a assumir i lluitar o ens deixin. L'autoorganització és un eix principal entorn del com ha de girar la lluita obrera, la lluita de la classe treballadora.

Vist així sembla una mica utòpic però és que els somnis i les expectatives són necessàries per al nostre projecte com éssers socials, persones per a les que el col·lectiu té tanta importància com l'individual. Si no arribem més lluny serem responsables del nostre fracàs. Per descomptat hi ha moments més o menys propicis en els quals els avanços i millores poden arribar més lluny o períodes d'autèntics canvis revolucionaris.

Podem concebre el sindicalisme o el sindicat com un mitjà per a aconseguir solucionar problemes individuals i no mirar més enllà. El sindicat "gestoria" que resol el meu tema sense importar-me el que tinc al costat. El sindicat gestoria o fins i tot el sindicat empresa que té al seu servei gestors i que es comporta com una autèntica empresa en el mercat capitalista que ens embolica. Que ven el producte: assegurances de vida, assegurances per si et poses malalt, viatges, vacances, quotes super-rebaixades…que també acomiada als seus treballadors com una altra empresa qualsevol.

Aquest no és el "sindicalisme" al que jo aspiro i pel qual em moc. No és el meu model ideal de lluita.

A qui ens devem com sindicat els que participem en la vida sindical i estem en peu de lluita dia sí i un altre també? Aquí hi ha un element fonamental: el finançament. Qui finança els sindicats?

A la CGT som bastant estrictes en aquest punt. En els nostres congressos hem adoptat la decisió que hem d'autofinançar-nos. Hem renunciat expressament a finançar-nos a través de cursos de Formació amb diners públics. Ens repugnen els tristament abundants casos de Corrupció d'aquestes organitzacions sindicals que s'ha finançat fraudulentament amb diners públics amb l'excusa de la formació etc. La CGT ens hem personat com acusació particular en diversos processos judicials: dels ERO d'Andalusia (que ha esquitxat als sindicats CCOO i UGT), cas Bankia i cas Gurtel, entre altres.

La independència d'un sindicat és imprescindible per a lluitar en el terreny polític, sindical, social. No volem ser corretja de transmissió de cap grup ni polític ni de poder d'altra categoria. Considero que aquesta independència és la premissa necessària per a navegar en aquest agitat mar de la societat actual i de lluita de classes. Ens devem a la classe treballadora perquè som nosaltres mateixos aquesta classe.

No som ni volem ser intermediaris que a canvi de cedir en les negociacions s'emporten una bona remesa de diners per a callar-nos la boca. Les bases, les treballadores i treballadors són la prioritat i comptar amb elles és condició sine qua non per a arribar a acords amb la patronal.

És necessari el sindicalisme? El treball i la producció són les bases de les societats humanes, que han oscil·lat des de sistemes solidaris i de suport mutu a sistemes d'explotació (esclavisme, feudalisme, capitalisme, comunisme d'estat,…)

El sindicalisme neix amb els moviments de lluita i organització dels treballadors que se senten explotats i que veuen com tots els recursos naturals i socials s'organitzen per a l'enriquiment i el benefici d'uns pocs.

En la societat capitalista actual el problema és tan greu que arriba a tot el planeta i fins i tot s'està començant a posar en perill l'existència mateixa de la diversitat biològica. Destrucció massiva de boscos, escalfament global, morts per fam en uns llocs i per obesitat en uns altres, desigual consum dels recursos energètics, contaminació d'aigua, sòl i aire, proliferació de l'armament i de la indústria militar, perill de guerra o catàstrofe nuclear,…són assumptes tan importants i que ens afecten a tots/es i que fan necessari que tots els treballadors/es que vivim en la Terra ens sentim implicats en "què produïm, com ho fem i per a què".

Clar que si són necessaris els sindicats per a canviar la realitat i mentre hi hagi desigualtats i injustícies socials. És més, veiem com aquestes s'han aguditzat i cada vegada els rics són més rics i els pobres més pobres. Com botó de mostra tenim al nostre país, en el qual els índexs de pobresa han augmentat de manera alarmant.

El més dur, el lloc en el qual el sistema capitalista neoliberal deixa a la gent gran, amb pensions molt baixes o sense cures, i sobretot a la nostra joventut, que els llança a l'atur, a l'emigració i a la desesperança. Això sense parlar de les condicions laborals de bona part de la població que dia a dia s'han anat deteriorant i assemblant-se a la llei de la selva del capitalisme cada vegada més salvatge.

Per tot això si que és necessària la presa de consciència, obrir els ulls al que està passant i prendre les regnes de la nostra lluita. Tots som necessaris en aquest envit i encara que pertanyem a organitzacions diferents cal la unitat en la lluita. Perquè l'enemic és molt fort. No obstant això la força i la capacitat de transformació que tenim els humans és molt gran. Es tracta de ser protagonistes de la nostra pròpia història, de la nostra pròpia lluita.

Els principis o senyals de CGT són: Independència de les nostres decisions. Autonomia econòmica. Honestedat i transparència. Llibertat individual i igualtat. Organització de baix cap amunt i federalisme i per descomptat desig i esperança de canviar les coses. Hi ha moltes altres qüestions que en aquesta intervenció no he al·ludit però que no deixen de ser importants. M'he cenyit al que considerava essencial. Però no vull deixar de costat l'autocrítica, la participació dels i les treballadores, que no deixa de ser baixa, i l'individualisme que ens enfronta en ocasions entre nosaltres mateixos i que és un arma de la qual es val el capitalisme per a dividir-nos i aïllar-nos.

** Article de Ángela Sánchez García, Secretària general CGT Costa Granada, publicat a Espacio Público.*

Música, vas massa de pressa, massa segura, massa alegre perquè jo t'entengui

Iñaki García

"Vendrán más años malos y nos harán más ciegos" (Rafael Sánchez Ferlosio)

Així passa amb els esdeveniments i les reaccions que provoquen i, moltes vegades, espanten. Són constants les crides a definir-se, a posicionar-se, a prendre partit, en raó de propostes i iniciatives que comparteixen urgències, anàlisis i raons que converteixen en veritat, en la millor manera de sortir d'aquest pou sense fons que ens ha ficat el capitalisme. I davant tanta desesperació és temptador trobar una sortida que ens permeti tenir esperança en un futur millor.

Quan un sap de la seva (nostra) "derrota", amb humilitat, és difícil que pugui anar donant lliçons del que cal fer però potser aquest saber li permet dubtar que uns altres les donin amb tanta seguretat i confiança que aquesta vegada serà diferent.

També és veritat que són temps en els quals cal experimentar amb llibertat, amb generositat per a anar obrint camins que ens permetin resistir i construir enfront de la tirania dels diners i l'arrogància del poder el futur del qual és la mort.

I no és tasca fàcil doncs són debats que formen part de les lluites i de les resistències des de sempre, que marquen les experiències: les alegries i les frustracions de milions de persones que van lliurar les seves vides per a dir no i defensar la bandera de la justícia i la llibertat.

Crec que són raons suficients per a confiar que es trobaran els camins, per a demanar calma i assossec entre nosaltres, per a respectar la discrepància per dura que sigui i entendre les raons de la gent a la qual el poder ens repel·leix en qualsevol de les seves formes perquè igual pesant en la balança es paga més que es guanya en l'intent.

I per contra respecte a qui fa l'aposta amb honestedat i generositat, el temps dirà per on van les coses. Mentre les lluites seguiran i és aquí en el respecte a l'autonomia on tots ens trobarem i on el si es pot i el guanyar ens posaran en comú al marge del poder.

És tan gran el saqueig, tan impagable la màquina, que la vida del planeta està en joc. Aquesta emergència ens ha de canviar les formes per al combat en el qual està en joc el nostre futur immediat.

Cadascú des de la seva vida ho sent i cada dia creix i potser no estigui a l'altura la resposta, aquesta que estem construint amb dubtes, amb pors cada dia. Aprofundir-la malgrat tot, a pesar de tots i sense posar-li límits, potser valgui la pena.

** Iñaki García és membre de l'Associació Cultural del Raval "El Lokal"*

Diccionari Militant

Els Amics de Durruti

Agustín Guillamón

Els Amics de Durruti van ser una nombrosa agrupació anarquista, fundada el març de 1937, que podríem caracteritzar com una branca més del moviment llibertari, molt semblant al que era en aquell moment "Dones Lliures". Els seus membres eren milicians de la Columna Durruti oposats a la militarització i/o anarquistes crítics respecte a l'entrada de la CNT en el govern republicà i el de la Generalitat.

La importància històrica i política de l'Agrupació dels Amics de Durruti rau en el seu intent, sorgit (el 1937) del mateix interior del moviment llibertari, de constituir una avantguarda revolucionària, que posés fi a l'abandonament dels principis revolucionaris, i al col·laboracionisme amb l'Estat capitalista, de manera que la CNT defensés i aprofundís les "conquestes" de juliol de 1936, en lloc de cedir-les poc a poc a la burgesia .

El 21 de juliol de 1936 els dirigents anarcosindicalistes van decidir col·laborar amb la resta d'organitzacions antifeixistes i amb el govern de la Generalitat en un nou organisme de col·laboració de classes, batejat com Comitè Central de Milícies Antifeixistes (CCMA), en lloc d'impulsar la revolució social dels comitès que es desenvolupava al carrer, expropiant fàbriques, formant milícies populars, gestionant els mil problemes d'una gran ciutat en què el comerç estava col·lapsat, creant menjadors populars per alimentar les famílies dels milicians voluntaris, els aturats i necessitats, traient endavant els hospitals plens de ferits, guardant les barricades, enfrontant-se als franctiradors, i imposant una nova situació revolucionària que reflectia el poder dels treballadors en armes.

El 26 de setembre de 1936, tres anarquistes van entrar al govern de la Generalitat de Catalunya: Doménech, Fàbregas i García Pispen.

L'1 d'octubre de 1936 es va produir la dissolució del CCMA. El balanç real deixat pel CCMA en les seves nou setmanes d'existència era desastrós per als revolucionaris:

1.- S'havia passat d'uns comitès locals revolucionaris, que exercien tot el poder al carrer i les fàbriques, a la seva dissolució en benefici exclusiu del ple restabliment del poder de la Generalitat.

2.- S'havia passat d'unes Milícies obreres de voluntaris revolucionaris a un exèrcit burgès de tall clàssic, sotmès al codi de justícia militar monàrquic, dirigit per la Generalitat

3.- S'havia passat de les expropiacions i el control obrer de les fàbriques a una economia centralitzada, controlada i dirigida per la Generalitat.

El 9 i 12 d'octubre es van emetre uns decrets de supressió dels comitès locals i la seva substitució per ajuntaments frontpopulistes. El 24 d'octubre es van emetre els decrets de militarització de les Milícies i el de Col·lectivitzacions i control obrer.

A més, el govern de la Generalitat es va plantejar com a objectiu prioritari el desarmament de la reraguarda, impulsant una campanya de propaganda contra els anomenats "incontrolats", que es va plasmar en el repetitiu eslògan: "armes al front".

La forta resistència de la base anarcosindicalista a la militarització de les milícies, al control de l'economia i de les empreses col·lectivitzades per la Generalitat, al desarmament de la reraguarda i a la dissolució dels comitès locals es va manifestar en un retard de diversos mesos al compliment real dels decrets del govern de la Generalitat sobre tots aquests temes. Resistència que, a la primavera de 1937, va cristal·litzar en un gran malestar, al qual es va sumar el descontentament per la marxa de la guerra, la inflació i la penúria de productes de primera necessitat, per desembocar llavors en una crítica generalitzada de la militància cenetista de base a la participació dels comitès superiors de la CNT-FAI al govern, i a la política antifeixista i col·laboracionista dels seus dirigents, als quals s'acusava de la pèrdua de "les conquestes revolucionàries del 19 de juliol".

A la ciutat de Barcelona el decret de dissolució dels comitès locals afectava teòricament als comitès revolucionaris de barriada, encara que en la pràctica van continuar funcionant com sempre. Encara eren massa forts i, a més, estaven armats.

El 4 de novembre de 1936, quatre ministres anarquistes van ingressar en el govern de la República: Garcia Oliver, Federica Montseny, Joan Peiró i Juan López. La posició de Durruti es va expressar en un discurs radiofònic, de gran impacte entre els obrers barcelonins, en el qual s'oposava al decret de militarització de les Milícies Populars, amenaçava amb baixar a Barcelona per frenar els avenços contrarevolucionaris de la burgesia i imposar als capitostos de rereguarda la disciplina que s'exigia al front, criticava la burocratització de la CNT, i advocava per un major compromís i sacrifici de la rereguarda per guanyar la guerra.

L'endemà (5 de novembre) es va convocar una reunió del Consell de la Generalitat, ampliada a totes les organitzacions antifeixistes, en què s'acusava veladament a Durruti d'incontrolat que encarnava una creixent i generalitzada oposició a la militarització, la dissolució dels comitès, la desnaturalització de les col·lectivitzacions i el control de l'economia per la Generalitat. Tots els reunits, inclosos els cenetistes, van acordar col·laborar per aconseguir que es complissin els decrets de la Generalitat, i que no quedessin sempre en paper mullat.

El 6 de novembre, el govern de la República (amb els quatre nous ministres anarcosindicalistes acabats d'incorporar) va fugir de Madrid i es va establir a València. El poble de Madrid va respondre amb el crit de "Visca Madrid sense govern!". El 20 de novembre de 1936 Durruti moria a Madrid, a causa de la ferida d'una bala rebuda el dia anterior al front de la Ciutat Universitària.

A finals de novembre de 1936, el Comitè Regional del Treball de Catalunya (CRTC) qualificava als comitès de barri, que s'oposaven a lliurar les armes, com "als seus pitjors enemics". Els sindicats van decidir hivernar els comitès de defensa, perquè ja existien les patrulles de control, que eren la policia creada pel CCMA, en què els cenetistes compten amb un 50 per cent d'efectius.

El 6 de desembre Balius va publicar a *Solidaridad Obrera* un article titulat "El testament de Durruti" en què afirmava: "Durruti va afirmar rotundament que els anarquistes exigim que la Revolució tingui un caràcter totalitari".

El 16 de desembre de 1936 el POUM era exclòs del govern de la Generalitat. Nin i Fàbregas sortien del govern. Fàbregas, economista cenetista, havia estat el conseller d'Economia que havia impulsat el Decret de Col·lectivitzacions.

Al gener de 1937, Josep Tarradellas emetia 58 decrets de caràcter financer i tributari , coneguts com Decrets de S'Agaró, mitjançant els quals dominava tots els ajuntaments de Catalunya (i els comitès locals que es resistien a formar aquests ajuntaments frontpopulistes) i sotmetia a totes les empreses col·lectivitzades al control del govern de la Generalitat. El despatx guanyava al carrer.

El 26 de gener de 1937, Balius va ser nomenat director de L*a Noche.*

Del 5 al 8 de febrer de 1937 es va reunir a València una assemblea plenària de les columnes confederals i anarquistes, per tractar el tema de la militarització, que finalment va ser acceptada.

A finals de febrer Pablo Ruiz va abandonar la 4a Agrupació de Gelsa de la Columna Durruti , baixant a Barcelona amb 800 homes armats .

El 2 de març de 1937, el diari L*a Noche* va publicar una nota en què es feia una presentació dels objectius,

Contranunci

característiques i forma d'associar-se a l'Agrupació dels Amics de Durruti, que el 17 de març es va fundar formalment. Jaume Balius, el seu principal promotor, va ser nomenat vicesecretari .Pablo Ruiz i Francisco Carreño eren membres de la junta directiva.

El diumenge 11 d'abril es van produir esbroncades i xiulets durant el discurs de Federica Montseny, en el míting de la plaça de toros Monumental. Els Amics de Durruti portaven una pancarta que exigia la llibertat de Maroto i dels presos antifeixistes. Els Amics de Durruti van ser acusats, en les reunions del CRTC, del boicot a la ministra.

El dilluns 12 abril 1937 es va desenvolupar, a la Casa CNT-FAI , una sessió del ple local de Grups Anarquistes de Barcelona, amb assistència dels Comités de Defensa confederal i de les Joventuts Llibertàries, que va acordar retirar tots els cenetistes de qualsevol càrrec en els estaments antifeixistes governatius, anar a la formació d'un Comitè revolucionari per a la coordinació de la lluita armada i socialitzar immediatament la indústria, el comerç i l'agricultura.

Aquesta reunió se li havia escapat de les mans a la burocràcia. En aquest Ple havien intervingut els Comitès de Defensa de Barcelona, o el que és el mateix, la delegació dels comitès revolucionaris de barriada, i també les Joventuts Llibertàries, radicalitzant, sens dubte, els acords presos.

I aquesta FAI de Barcelona, al costat de les seccions de defensa dels comitès revolucionaris de barri i les Joventuts Llibertàries, malgrat l'escàndol i la històrica oposició d'alguns burócrates presents, com Toryho, havia decidit acabar amb el col·laboracionisme, retirar als consellers anarquistes del govern de la Generalitat i constituir un Comitè Revolucionari que dirigís la guerra contra el feixisme. Era un pas decisiu cap a la insurrecció revolucionària, que desbordant als comités superiors va esclatar el 3 de maig.

En aquesta reunió havia participat Pablo Ruiz, un dels fundadors dels Amics de Durruti , i Santana Calero que es va afiliar a l'Agrupació després dels Fets de Maig

Aquesta radicalització era fruit d'una situació cada vegada més insostenible al carrer. El 14 d'abril, una manifestació de dones, que aquesta vegada no estava manipulada pel PSUC, va partir de La Torrassa per recórrer els diferents mercats de Collblanc, Sants i Hostafrancs, protestant pel preu del pa i dels productes alimentaris. Les manifestacions i protestes es van estendre a gairebé tots els mercats de la ciutat. En dies posteriors es van reproduir, amb menor virulència, aldarulls i manifestacions a diversos mercats. Algunes botigues i forns van ser assaltats. La fam dels barris obrers de Barcelona havia sortit al carrer per manifestar la seva indignació i exigir solucions.

Aquest mateix dia es va distribuir un Manifest d'Els Amics de Durruti contra la celebració de l'aniversari de la proclamació de la República.

El diumenge 18 d'abril de 1937 l'Agrupació van fer un míting al Teatre Poliorama, presidit per Romero, en què van intervenir Francisco Pellicer, Pablo Ruiz, Jaume Balius, Francisco Carreño i Vicente Pérez " Combina ".

A finals d'abril un cartell de l'Agrupació va ser encolat en arbres i murs per tota la ciutat de Barcelona, difonent el seu programa: "Tot el poder a la classe treballadora. Tot el poder econòmic als sindicats. Davant la Generalitat, la Junta revolucionària".

Els Amics de Durruti havien definit el CCMA, constituït després de la victòria de la insurrecció obrera del 19 i 20 de juliol de 1936, com un organisme de col·laboració de classes. I el concepte clau del pensament revolucionari de l'Agrupació és el de Junta Revolucionària (en el pol contrari al del CCMA), que és entesa com un organisme revolucionari únic de la classe obrera , oposat a la col·laboració de classes, sense participació de la burgesia ni dels estalinistes, que destrueix les estructures estatals, assumint totes les funcions que aquest exercia.

El diumenge 2 de maig van fer un míting al Teatre Goya, en què es va projectar el film "19 de juliol", glossat per Jaume Balius, i en què van intervenir, a més, Liberto Callejas i Francisco Carreño.

El 5 de maig del 1937 (dimecres) Els Amics de Durruti van distribuir una octaveta a les barricades. La CNT va desautoritzar per ràdio a l'Agrupació. Joan García Oliver i Federica Montseny van parlar per ràdio, cridant a deixar les armes, desfer les barricades i refer la unitat antifeixista.

El dijous 6 de maig *La Batalla* va reproduir l'octaveta dels Amics de Durruti. En aquest mateix número, *La Batalla* feia una crida per a la retirada dels treballadors. S*olidaridad Obrera* va desautoritzar aquesta octaveta dels Amics de Durruti.

El dissabte 8 de maig del 1937 es van desfer les barricades, excepte les del PSUC, que van romandre fins al juny, com a signe de la seva victòria. Els Amics de Durruti van distribuir un Manifest que feia balanç de les Jornades de Maig. En el Manifest es parlava de "la traïció" dels dirigents de la CNT. El diumenge 9 de maig *Solidaridad Obrera* qualificava aquest Manifest de demagògic i als membres de l'Agrupació de provocadors.

El 19 de maig es va publicar al número 1 de *El Amigo del Pueblo*, a color i en gran format, però brutalment censurat.

El 22 de maig es va reunir el Ple de les Federacions locals i comarcals de la CNT, que va proposar l'expulsió dels Amics de Durruti. L'Ajuntament de Sabadell va acordar el cessament del regidor (i delegat comarcal d'Economia de la Generalitat) Bruno Lladó, per haver penjat al seu despatx un cartell d'Els Amics de Durruti.

El 26 de maig va aparèixer clandestinament, sense previ pas per censura, el número 2 de *El Amigo del Pueblo.* Balius va ser empresonat, dies després, per haver publicat un article crític amb Negrín, prèvia denúncia del PSUC.

El 28 de maig es va clausurar *La Batalla* i l'emissora de ràdio del POUM, així com la seu social dels Amics de Durruti a la Rambla. Va aparèixer un nota a la primera pàgina de *Solidaridad Obrera* exigint l'expulsió de l'Agrupació.

L'Agrupació, en el seu òrgan *El Amigo del Pueblo,* va anar desenvolupant les seves reflexions sobre les causes de la pèrdua de la guerra i de la revolució.

Al gener de 1938 es va publicar el fullet "Hacia una nueva revolución", redactat per Balius, i editat per Els Amics de Durruti. L'1 de febrer de 1938 es va publicar el número 12 i últim de El Amigo del Pueblo. L'Agrupació va passar a una clandestinitat que la va fer ja inoperant.

En l'exili francès es va fundar el Grup francoespanyol d'Els Amics de Durruti, que va publicar a la premsa un magnífic anàlisi de l'experiència revolucionària viscuda durant la Guerra civil. L'inici de la Segona Guerra Mundial va dispersar finalment a tots els seus components.

La importància històrica i política de l'Agrupació rau en el seu intent de construir una avantguarda revolucionària en el si de la CNT, que posés fi a l'abandonament dels principis àcrates i revolucionaris, al col·laboracionisme amb organitzacions burgeses i estalinistes, o la participació en tasques de govern i de reconstrucció de l'Estat.

Les conquestes fonamentals dels Amics de Durruti van ser:

1.- La necessitat d'un programa revolucionari, clar i precís, defensat pels fusells. Tot el poder econòmic és gestionat pels sindicats.

2.- Les revolucions són totalitàries o fracassen. Totalitària significa que abasta tots els camps: polític, social, econòmic, cultural. I també assenyala la necessària repressió violenta de la contrarevolució burgesa.

3.- La substitució del govern de la Generalitat per una Junta Revolucionària, que és entesa com un organisme revolucionari únic de la classe obrera, oposat a la col·laboració de classes, sense participació de la burgesia ni dels estalinistes, i destructor de les estructures estatals.

Per a un coneixement més profund del tema es pot consultar el text "Los Amigos de Durruti. Historia i antología de textos", editat per Aldarull, que ofereix una selecció molt extensa i acurada dels textos fonamentals de l'Agrupació.

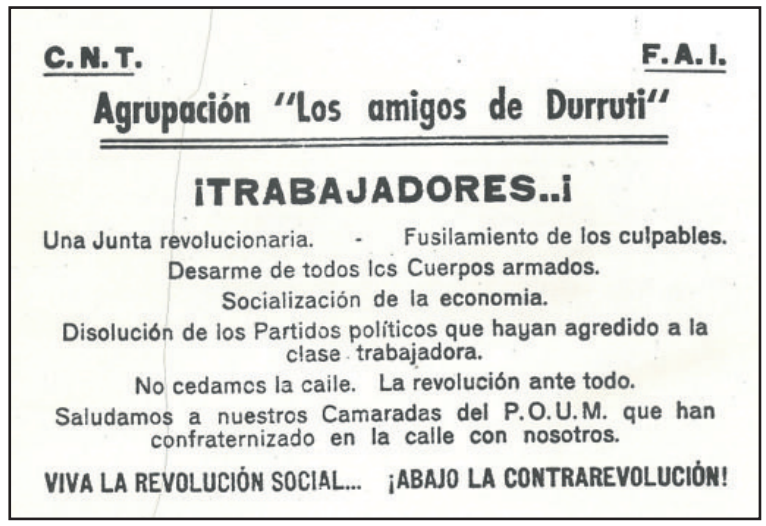

C. N. T. F. A. I.

Agrupación "Los amigos de Durruti"

¡TRABAJADORES..¡

Una Junta revolucionaria. - Fusilamiento de los culpables.
Desarme de todos los Cuerpos armados.
Socialización de la economia.
Disolución de los Partidos políticos que hayan agredido a la clase trabajadora.
No cedamos la calle. La revolución ante todo.
Saludamos a nuestros Camaradas del P.O.U.M. que han confraternizado en la calle con nosotros.

VIVA LA REVOLUCIÓN SOCIAL... ¡ABAJO LA CONTRAREVOLUCIÓN!

La taula de Porrera

Noves formes de terrorisme urbà: una cervesa a la fresca

Artur Sardà

En torn a els festes de Sant Joan, a Reus, es van produir uns fets lamentables però probablement habituals, tot i que aquesta vegada van tenir especial transcendència per les seves circumstàncies específiques.

Els fets: un noi que sortia d'un concert portava un got de plàstic amb restes de cervesa a la ma, la qual cosa va cridar l'atenció de la policia local i, basant-se en les ordenances, sovint denunciades des d'aquests articles, segons les quals beure al carrer és un crim intolerable, van intervenir a la seva manera, provocant aldarulls, lesions als afectats i intercanvis de denúncies als Jutjats.

Les circumstàncies: un dels acompanyants del cervesero, també agredit i maltractat per la policia, és regidor de l'Ajuntament (CUP) i s'ha caracteritzat per les seves denúncies de corrupció que han portat als jutjats a part de l'equip municipal actual i anterior i als gestors d'Innova.

El que ha deduït tothom és que es tracta d'un muntatge destinat a perjudicar-lo, una mena de vendetta de la "casta". És molt possible. Però hi ha una explicació més senzilla: la persecució de la festa amb excuses sobre salut pública i bona imatge és una cosa que ve de lluny i que, fins a cert punt, l'hem anat construint entre tots. Així que si es tracta d'un muntatge, malament; però si es tracta de fets quotidians que ens poden afectar a qualsevol en qualsevol moment, pitjor.

Per exemplificar com de lluny ve, així com per mostrar que no és només una cosa del PP, recupero una part d'un article inèdit de fa vora 10 anys, als temps del tripartit, quan la moda del botellón, i que en el seu dia vam titular "Reflexions sobre el Botellón i els veïns de la Vall d'Hebron" Dèiem el següent:

"Em pregunto per què la consellera Tura i la resta de (i)responsables polítics van decidir que la millor manera d'afrontar els eventuals riscos de la convocatòria multitudinària d'un "botellón" espontani a Barcelona, era fer un desplegament policial desmesurat, com si estessim esperant un atemptat d'Al-Qaeda. Tots sabem com va acabar la cosa: amb una resposta violenta també desmesurada! Hi ha algú que pensi que si s'hagués abordat d'una altra manera, o fins i tot si no s'hagués fet res en absolut, les coses haurien anat pitjor? Podien anar pitjor?

Paral·lelament, front l'Hospital de la Vall d'Hebron, també a Barcelona, i des de fa mesos, s'han vingut manifestant un grup de radicals (una cèdula autodenominats "veïns de la Vall d'Hebrón", tot i que em pregunto si, en realitat, són representants d'alguna cosa) que, un dia si i un altre també, es dedicaven a tallar el trànsit, provocant un autèntic caos circulatori. Tot això ho feien per reivindicar una causa tan "noble" com que es negui l'atenció a un col·lectiu de malalts en aquell hospital. Podeu concebre una reivindicació més extremista? D'aquí a demanar que els exterminin en camps de concentració ja només hi ha un pas! O és que la toxicomania no és una malaltia? O és que els malalts no han de ser atesos en hospitals?

Doncs be, les nostres autoritats mai han muntat cap desplegament policial per impedir que els malalts i els professionals que els atenen poguessin sentir-se protegits dels insults i les vexacions d'aquests carques amb coartada de veïns! Tot el contrari, els han tractat (als carques) amb guants de seda, els han tolerat, han dialogat amb ells i, finalment, han cedit a les seves reivindicacions! Deu ser que les nostres autoritats consideren moralment i políticament més acceptable assetjar malalts que beure cervesa a la fresca!"

L'actitud general de la ciutadania sembla que anava en la mateixa línia: condemna dels joves que beuen i comprensió vers els feixistes veïnals. Per això estem com estem!

El far

Proudhon, la propietat i el federalisme

Ferran Aisa

Pierre-Joseph Proudhon va néixer a Besançon (França) el 15 de gener de 1809. Fins els dotze anys va viure al camp amb els seus pares fent de pastor de vaques. A partir dels 12 anys ingressà a una escola de Besançon combinant els estudis amb les seves feines al camp. El jove descobreix la desigualtat social en què viuen els camperols i aviat s'aficiona a la lectura. Precisament la lectura de la *Demostració de la inexistència de Déu* de Fenelon li obre els ulls cap a la raó en contra de la fe. Als setze anys entra a treballar en una impremta on aprendrà els oficis de corrector i de tipògraf.

Proudhon continua freqüentant la biblioteca de la seva escola i devorant llibres de filosofia: Kant, Descartes, Voltaire, Diderot, Saint-Simon, Rousseau... Entre els seus autors preferits hi ha Fourier, del qual composa el llibre *El nou món industrial* a la impremta on treballa. Viu una temporada a París i fa una gira per ciutats franceses i suïsses i de nou a casa, el 1836 funda una impremta amb dos companys que, dos anys més tard, haurà de tancar per falta de recursos. Proudhon torna a París gràcies a una beca i obté la menció honorífica del Premi Volney per un estudi gramatical. Encara aconseguirà un altre premi, aquesta vegada al seu poble, per un treball sobre la utilitat de la celebració del diumenge vers la higiene, la moral, les relacions familiars i de societat.

Però en el seu interior ja està tramant la seva gran obra: *La propietat.* Proudhon es pregunta i alhora es contesta: "¿Què és la propietat? La propietat és un robatori". En aquesta obra exposa amb tot detall la seva opinió sobre la propietat: "La propietat no és filla del treball. El dret al producte individual, exclusiu; el dret a les eines, al mitja comú. No pot haver-hi més que la possessió permanent del treball, per el qual únicament s'adquireix la propietat dels fruits. La propietat no es funda en el treball perquè tots els treballadors no són propietaris. Encara més. El treballador conserva encara després d'haver rebut el salari, un dret natural de propietat sobre la cosa que ha produït. No per caritat, sinó per dret natural. El treball dels obrers ha creat un valor, per tant aquest valor es de la seva propietat.

Proudhon manté bona relació amb els socialistes utòpics, en una carta

a Blanqui, li diu: "Totes les causes de la desigualtat social es redueixen a tres: l'apropiació gratuïta de les forces col·lectives; la desigualtat en els intercanvis i el dret al lucre." També es relaciona amb Victor Considerant, de l'escola fourierista.

El 1843, Proudhon publica un nou llibre sobre els principis d'organització política, *De la creació de l'ordre a la humanitat.* Proudhon considera que l'home aconsegueix la seva màxima expressió a la societat: "Els individus no poden viure sinó a l'interior d'un grup, associats, i el grup genera una força col·lectiva que es distinta en cadascú dels seus components. (...) El treball és el nucli de l'ordre industrial i la seva organització seria la clau de l'ordre social."

El 1844 s'instal·la a París on es relaciona amb Marx, Guillaumin, Grün, Herzen, Stirner i Bakunin. Dos anys més tard apareix el seu assaig S*istema de les Contradiccions Econòmiques o Filosofia de la misèri*a. Carles Marx, a *La Sagrada Família*, lloa el pensament de Proudhon, sobretot el seu treball *Què és la propietat?* Malgrat que el jove Marx convida a Proudhon a unir-se al seu projecte revolucionari, aquest aviat s'allunya del pensament filosòfic de l'alemany, després que Marx publiqués *Filosofia de la misèria*, contestant l'assaig del francès. Proudhon planteja el seu pensament des de les idees socialistes en llibertat, cosa que l'allunya definitivament de Marx.

Proudhon fa girar tota la seva filosofia a l'entorn de la llibertat: "La llibertat és principi espiritual de la creació i crítica, produeix tot en el món, encara el que ve a destruir, religions, govern, noblesa, propietat. És enemiga de tot dogmatisme intolerant." El pensament de Proudhon es posa en línia dels socialistes utòpics francesos com Louis Blanc i Lammenais.

Proudhon es manifesta partidari del mutualisme i proposa la creació de bancs del poble que han d'atorgar crèdits gratuïts als obrers i camperols associats. Aquest concepte econòmic l'exposa en el seu treball: *La capacitat política de la classe obrera.* El 1847, Proudhon funda el periòdic *Le représentant du peuple.* Aquell mateix any és pintat ell i les seves filles per Coubert.

Durant de la Revolució de 1848 és elegit representant de l'Assemblea Constituent i el 1851 és tancat a la presó per l'emperador Lluís Bonaparte. A la presó escriu *La Revolució Social.* Al sortir de la presó s'exilia a Bèlgica, fins que una amnistia li permet tornar a França on escriurà *El Principi federatiu.* La idea federalista omplirà la resta de la seva obra, Proudhon considera que, a l'interior de cada nació, s'hauria d'establir l'equilibri econòmic per la federació de grups, la federació agrícola-industrial, i, en el pla internacional, s'hauria d'establir l'equilibri polític a través de la federació de municipis i petits estats.

El federalisme integral de Proudhon es manifesta contrari als Estats monstruosos, doncs aquests mantenen l'esperit de conquesta i absolutisme, en canvi els Estats petits oposen menys obstacles al federalisme. Proudhon sentencia: "El segle XX obrirà l'era de les Federacions o la humanitat començarà un purgatori de cent anys."

El pensador francès manifesta que la llei fonamental del federalisme és la següent: "En la federació els atributs de l'autoritat central s'especialitzen i es limiten, disminueixen en número i en intensitat, mentre que en els governs centralitzats, les atribucions del poder suprem es multipliquen i s'estenen.

El principi federalista té per primer punt la independència administrativa de les comunitats adherides; per segon punt, la separació dels poders en cada Estat sobirà; per tercer punt, la constitució de la federació agrícola-industrial que ha de moure l'economia local i mundial. Proudhon, afirma: "Totes les meves opinions polítiques es redueixen a una formula semblant: federació política o descentralització. Totes les meves idees econòmiques poden resumir en aquestes tres paraules: federació agrícola industrial. En resum, qui diu llibertat diu federació o no diu res. Qui diu república federal diu federació o no diu res. Qui diu socialisme diu federació o tampoc diu res."

Proudhon no dubta a pensar que amb la federació desapareix la vella llei de la unitat. En virtut de l'adhesió de les diverses parts de l'Estat al pacte d'unió, el centre polític està a totes les parts. Cada grup de població, cada raça , cada llengua reina sola i senyora en el seu territori; cada ciutat és solidària amb les seves veïnes.

La unitat ve indicada per la promesa que es fan uns a altres els diversos grups sobirans de governar-se per si mateixos mutualment a través d'un pacte federal, i, d'aquesta manera, tractar amb els seus veïns en conformitat a diversos principis; de protegir-se contra l'enemic de fora i la tirania de dins i de concentrar-se a treballar en interès de les seves respectives explotacions, així com d'ajudar-se en les seves desgràcies; constituir un consell nacional integrat per representants dels diversos estats que tenen al seu càrrec vetllar per el compliment del pacte.

Proudhon acaba definint el mutualisme federal: "Així, el que hem anomenat mutualisme, a l'esfera política pren el nom de federalisme. A través d'una simple harmonia tenim la revolució sencera, la revolució política i la revolució econòmica."

Proudhon imagina una societat en què els homes intercanvien el producte del seu treball amb aquells altres bens que necessiten. Les institucions necessàries per fer real l'intercanvi sorgirà dels acords establerts per els grups comunitaris corresponents. Proudhon insinua una organització mínima de govern format per representants de les diferents comunes que composen l'Estat. Però, la clau de la seva organització és, sobretot, el federalisme, idea que va absorbir per complet Proudhon durant els darrers anys de la seva vida.

Dos anys després d'haver publicat el seu assaig sobre el federalisme, P. J. Proudhon mor el 19 de gener de 1865 al seu poble de Besançon.

Cinema Vigo

Joan Canyelles Amengual

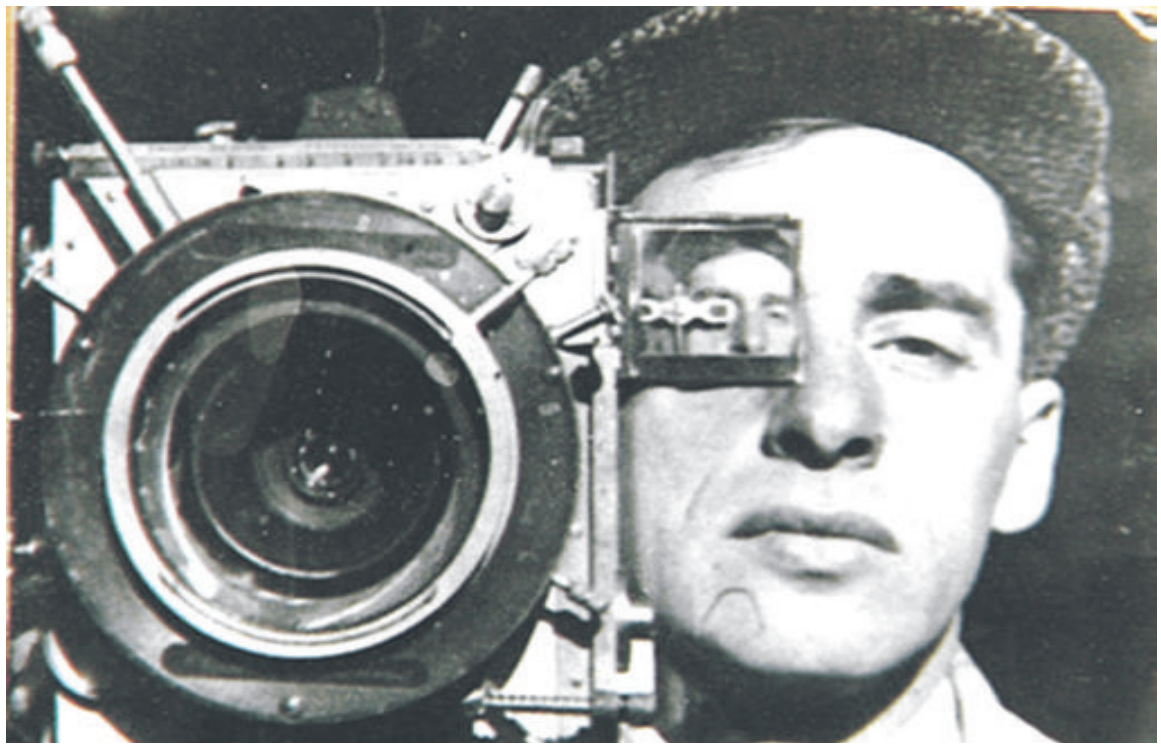

Vaig començar a fer feina al Cinema Vigo l'any 1953. Les primeres entrades que vaig rompre van ser de la pel·lícula "Ladrón de bicicletas", una obra mestra de De Sicca, a la qual la censura franquista li va afegir al final, unes paraules que intentaven, sense aconseguir-ho del tot, eliminar la seva intensa càrrega social. I les darreres, quaranta anys més tard les de "Rompiendo las olas", un intens i inoblidable melodrama de Lars von Trier. Tot i que l'última pel·lícula que es va projectar va ser "Johny cogió su fusil" de Dalton Trumbo. Fou un acte antimilitarista organitzat per la Coordinadora per la Insubmissió. El cinema es va omplir de gom a gom. Va ser una tarda-nit molt emotiva, amb una mescla de tristesa perquè el local tancava definitivament les seves portes, i joia per tota la gent que va venir.

La feina me la va donar el Santi, un gallec gran i gros amb una veu particularment greu i cavernosa. Era el millor amic del meu pare. El meu pare es deia Miquel. El van venir a cercar a casa una gelada nit de febrer de l'any 37. Era militant de la CNT i l'afusellaren amb dos companys més. Jo només tenia tres anys. No record res. Tan sols conservo una vaga sensació d'esglai, una mena de crit esmorteït que sent de molt lluny. El Toni, germà meu en tenia vuit d'anys i mai va poder oblidar aquella nit.

La meva mare, la Margalida, ho va passar molt malament per poder tirar endavant. Va començar a treballar a una fàbrica de galetes, però no hi havia prou i més d'un cop ens anàrem a dormir sense haver acabat la gana.

A vegades, a les nits, la sentia plorar a la seva habitació. Jo volia anar a abraçar la però el Toni em deia que si hi anava, encara es posaria més trista. Però si ell estava adormit no li feia cas i de puntes, sense fer gens de renou arribava a la seva habitació i pujava al seu llit. Llavors ella m'abraçava i em besava. Jo notava les seves galtes humides i càlides i em sentia la persona més trista del món.

A poc a poc ella deixava de plorar i un somriure apareixia als seus llavis i als seus ulls. I amb veu baixeta em parlava del meu pare. Em deia que era la persona més bona que havia conegut. I que sempre feia bromes i contava acudits. Que era sabater i que feia les sabates més boniques de la ciutat. Que ens estimava molt i que estava orgullós de ser el nostre pare. Estic segur de què el dia que es va morir, encara estava enamorada d'ell. Després me contava una rondalla molt curta i em feia tornar al meu llit. Però a vegades s'adormia abans d'acabar el conte i jo em sentia feliç de poder dormir al seu costat.

Va fer un esforç molt gran per no transmetre'ns l'odi i la ràbia que portava dintre seu. Molts anys després, quan vaig veure "La vida es bella" de Benigni em va emocionar pensar que durant un temps, ella va intentar fer el mateix.

La família del Santi, ens va ajudar molt. Havien emigrat a l'Uruguai dos anys abans del cop d'estat del 1936. El seu pare, va obrir a Montevideo algunes sales de cinema i li va anar força bé. Molt sovint ens enviaven queviures i roba en unes precioses capses de fusta que la meva mare obria amb els ulls a punt d'aigua.

L'any 1944 el Santi va tornar per obrir el Cinema Vigo i ja es va quedar. Situat al principi d'un barri obrer, però tan sols a quatre carrers de les Avingudes, ben aviat es va convertir en un dels més importants de la ciutat. Les autoritats polítiques militars i religioses varen venir a inaugurar-lo. El local va ser ostensible i públicament beneït.

Però el règim mai va sospitar que allà es van amagar armes i membres de la resistència antifranquista. Alguns i algunes, com l'Horacio i l'Àngela hi passaren gairebé un mes sencer abans de poder partir amb vaixell cap a França.

Bastant abans de començar a fer feina, el Santi em va parlar de tot allò. Em va dir que la meva mare ho sabia, però que naturalment ningú més ho podia saber ni sospitar-ho. I també em va explicar els riscos que correria si algún dia hi feia feina.

A la Maria la vaig conèixer poc després d'un any de fer feina al Vigo. Era un 27 de setembre, al final d'un estiu especialment sufocant. Havíem estrenat "Cantando bajo la lluvia", tal vegada, el millor musical de la història del cinema, i jo anava com sempre rompent les entrades que la gent em donava. Quan la vaig veure, vaig quedar paralitzat, hipnotitzat sense poder deixar de mirar la, amb les entrades que m'havia donat el seu pare a la mà. També l'acompanyaven la seva mare i la seva germana. El seu pare em va dir amb un somriure: "Es na Maria, i no li agrada gens veure les pel·lícules començades". Vaig notar que les galtes i les orelles em cremaven com si estiguessin enceses. "Perdoni, senyor" vaig dir amb un fil de veu mentre xapava les entrades. "No et preocupis home, jo també trobo a la meva filla molt guapa". Varen passar i em va semblar que ella també s'havia posat un poc vermella. Unes passes més envant es va girar i el somriure més preciós que havia vist en ma vida es va possar els seus llavis.

Al cap d'una setmana va tornar només amb la seva germana. Aquell cop va ser ella la que em va donar l'entrada. Ens mirarem i les nostres mans es van fregar un instant. I en aquell petit instant de glòria, vaig estar segur de que no podria viure amb cap altra dona.

Ens casarem vuit mesos després. Junts varem testar el gust dels niguls i de la lluna. Tinguèrem la sort dels amants que mai es topen amb el tedi i que sempre conserven la frisor de les carícies. Quan li vaig contar el que passava al Cinema es va sentir orgullosa. Vàrem imaginar revoltes i temps de llibertat

El seu pare era un dels millors pastissers de la ciutat. I la Maria va heretar una mena de talent natural per a la cuina. El Santi ens va permetre vendre al Cinema, els seus crespells, rubiols, coques i pastissos. Quan arribava la darrera sessió quasi mai quedava res.

Tres anys després de casar-nos vàrem tenir la Marta. Quan em varen venir a cercar al cinema, teníem a la cartellera "Calle Mayor", una gran pel·lícula de Bardem en el millor moment de la seva carrera.

La Marta va néixer petita, prima, raquítica i fràgil. Tenia els ulls grans i negres com els de la seva mare i les mateixes llarguíssimes parpelles. Era preciosa.

Que ho passarem de malament els primers anys. Mai tenia gana i gairebé res li queia be. Un bon dia va provar el pa amb oli i tomàtiga fregada. Es va menjar una llesca sencera i allò per noltros, va ser tota una festa.

Tenia el caràcter alegre i una mirada lluminosa que enamorava. I al riure, se li posava a cada galta un foradet. També com a la seva mare.

Una horabaixa, quan a la cartellera hi reestrenàvem "Casablanca", el Santi va baixar de l'oficina. Amb la cara blanca com la paret i l'expressió crispada, tremolant em va dir: "Tomeu, la Maria ha tingut un accident amb el cotxe, has de sortir correnços cap a l'hospital".

Havíem comprat el 600 feia només un any. La Maria havia començat a fer els pastisos i la rebosteria per a un luxós hotel de Valldemossa. Al principi de forma esporàdica, però ben aviat es va anar fent molt habitual. En realitat aquesta feina va ser l'excusa perquè ella es tragués el carnet de conduir i poder anar per on volguéssim sense estar pendents dels horaris dels autobusos.

Quan vaig arribar a l'hospital, la Maria s'aferrava a la vida només per despedir-se de mi. Quan vaig entrar a l'habitació estava adormida. Li vaig agafar la mà i quan les meves llàgrimes la banyaren, es va despertar. Va dir el meu nom i ens vam abraçar plorant. Amb aquesta abraçada va perdre la meitat de les forces que li quedaven.

- Perdonam la putada que et faig Tomeu. Et deix sol amb la Marta. Com t'ho faràs?.

Varen poder parlar una bona estona. La Maria va tenir la saviesa de saber aprofitar aquell temps que ens quedava. Vàrem riure i plorar. Ens mirarem i recordarem...

D'una cosa així no et recuperes mai. A la Marta se li va acabar de cop la infantesa. Varen passar vuit mesos abans de que tornés a somriure. Va ser mirant a la televisió que ens havia regalat el Santi, "Una noche en la ópera". En l'escena de la cabina es posà a riure quan a Grouxo li demana l'al·lota que li fa la pedicura: "Las uñas largas o cortas, señor" i ell contesta "Cortas, que va faltando espacio".

Em va costar entendre i explicar-li a la Marta, que el que havia passat no tenia cap explicació. I també arribarem a comprendre que havíem tingut sort de tenir-la entre nosaltres. No era de cap manera resignació. Era una manera d'intentar recuperar la joia de viure que ella ens havia transmès.

I els anys anaren passant. Aquell fet va quedar incorporat a les nostres vides, però no va ser per omplir-les de tristor sinó per tenir la certesa de què ella ens acompanyaria sempre i ens ajudaria a ser feliços.

Sense que em donés conta, la Marta ja anava a l'institut i estava políticament implicada. I després a la Facultat d'Història on hi va conèixer el Jordi, que encara és el seu company. I les primeres detencions. El meu orgull era més gran que la meva ràbia quan l'anava a cercar a Comissaria o el Jutjat.

Amb relativa freqüencia venia al Cinema quan faltava poc per acabar l'ultima sessió. Mirava acabar la pel·lícula i després partíem junts cap a casa. A vegades ens aturàvem a menjar o prendre alguna cosa i parlàvem de com havíem passat el dia. Estàvem tot l'unit que poden estar un pare i una filla. I encara més.

Quan va acabar la carrera tenia claríssim que volia donar classes i dos anys després va treure les oposicions.

Set mesos després de què el Vigo tanqués les portes, es va convertir en un Cinema Okupat. La Marta havia participat indirectament en altres okupacions. Jo també, encara que, de manera molt més puntual i esporàdica. Bé, més que participar-hi, diria que les havia visitat.

Aquella va ser la més engrescadora de totes. Després de quatre mesos ja començava a estar bastant ben organitzada. A poc a poc, la gent del barri hi va anar participant i es va convertir en el seu més important centre social i cultural.

Es clar que hi va haver problemes i tensions. No sempre ben resoltes. Però durant gairebé sis anys, es va convertir en una autèntica illa de llibertat i creativitat cultural i democràtica, decidida i insubornablement assembleària. Es va demostar que l'autogestió no solament és possible, sinó que és la millor manera que té una societat d'organitzar-se. Només hi fa falta la convicció i la determinació de tirar-la endavant. I naturalment molta implicació i esforç perque funcioni bé.

Per l'Estat, les okupacions són més perilloses i incòmodes que un grup armat. Aquest desafia la seva força i pot ser el seu poder i naturalment pot ser vençut militarment. Però les okupacions desafien el seu significat, la seva raó i la seva naturalesa. Són la concreta i precisa expressió dels anhels de llibertat duits a la pràctica. I contra això, ni els canons ni les porres hi poden fer res.

El cinema Okupat Vigo es va convertir en una referència. S'hi feren tota classe de tallers: de cuina, de ioga, de ceràmica, de sexualitat, de teatre...I naturalment, cinefòrums que jo organitzava. Algun director i algun actor i actriu vingueren a comentar i a parlar de les seves pel·lícules.

Va ser fantàstic. Potser el millor de tot fou la naturalitat amb la qual gairebé sempre es feien les coses. Totes i tots vàrem assimilar que algunes podien sortir malament, com de fet va passar, però que la forma de funcionar, era la correcta.

Dues televisions alemanyes, i una de francesa varen venir a fer-mos un reportatge. I amb relativa freqüència ens desplaçàvem a la península i més enllà per explicar la nostra experiència.

Però feia anys, l'Oscar, el fill del Santi havia hipotecat el cinema per participar en la producció d'una pel·lícula. Era molt bona. De fet, amb el temps s'ha convertit en un film de culte. Però la distribució va ser penosa i poques sales la tengueren en cartellera. Les pèrdues van ser quantioses i al final el banc es va quedar el local.

A partir d'aquell moment, sabíem que el Cinema Okupat Vigo tenia les hores contades. L'Oscar va venir a explicar-mos que li sabia molt de greu, però que ja no hi podia fe res.

El dia del desallotjament els carrers pròxims al local es tellaren a les sis i mitja del matí.

En una multitudinària assemblea s'havia decidit que feríem resistència passiva. Tot i que bastants companyes i companys, l'Oscar entre ells, volien fer alguna cosa més.

A les balconades de les seves cases, i a les finestres, molta gent del barri hi va penjar llençols i teles amb el símbol de l'okupació i frases com "Vigo sempre okupat. Vigo sempre al kor".

A les set la policia ens va dir que ens donaven una hora per abandonar el local. A dintre tothom es va posar a cridar "Després del Vigo, un altre okupació" i "Després del combat, el Vigo seguirà okupat".

Només vint minuts després d'aquella advertència, els primers pots de fum entraren per les finestres. La majoria de la gent tenia tovalloles humides. Però molt aviat vàrem haver d'obrir les portes. I la policia va entrar a carregar amb una fúria i una ràbia que no tenia cap sentit.

La Marta va ser de les primeres en rebre. Li tenien moltes ganes. No suportaven el seu coratge, la seva superioritat. La seva mirada tranquil·la i invulnerable, el seu somriure provocador sempre que en alguna acció l'identificaven.

Em costa llevar-me del cap les imatges. Les veig com en càmera lenta. Ella tenia els braços alçats i els punys tancats. Una porrada al costat va fer que es doblegués, un altre al cap la va tirar a terra. Dues potades a les cames la varen fer rodolar i una bota va trepitjar la seva mà. Algú va tomar en terra al policia que li tenia el peu sobre la mà. I entre uns quants poguèrem aixecar-la, sortir a fora i còrrer.

Entrarem a un bar on hi solíem anar sovint. La Marta va demanar un cafè. "Perquè se'm passem els nervis" va dir. I una botella d'aigua. A fora hi veiem corredisses i sentíem crits. Però no tenia cap sentit exposar-se més.

Tenia un dolor molt fort al costat i vàrem anar cercar un taxi per partir cap a l'hospital.

La primera metgessa que la va veure, va dir que com a mínim tenia una costella trencada i que haviem de fer radiografies.

Varem estar a la sala d'espera una estona no massa llarga. Quan vingueren a cercar la amb una cadira de rodes va arribar un grup de companys. Un d'ells sembla que podia tenir un braç romput. Els altres tan sols l'acompanyaven. Ens digueren que allò estava sent un infern i que hi havia més ferits. "No vos preocupeu -va dir la Marta-. Ben aviat el tornarem a okupar. Ànims companys".

Quan enfilàrem el passadís cap al despatx de radiografies es va possar a plorar.

En arribar hi, quan va baixar de la cadira de rodes, va perdre el coneixement. A partir de llavors tot van ser preses i corredisses.

Avui fa nou dies que està en coma. Els metges diuen que ha tingut molta sort i que segurament en qüestió d'hores o de dies es despertarà i es recuperarà sense que li quedin seqüeles. Però es volen curar en salut i no descarten que es mori o que qedi en estat vegetatiu.

L'autogestió no solament és possible, sinó que és la millor manera que té una societat d'organitzar-se

El millor de la meva vida ja ha passat. I em pensava que el pitjor també. No crec que pugui continuar vivint si ella es mor. No podré suportar un altre cop com aquest. No em queda vida per poder-li posar tanta pena i tanta tristesa.

El Jordi i jo passam molt de temps a l'Hospital. Ell menys que jo perquè s'ha d'ocupar de la Margalida, la meva, neta que d'aquí un mes, el tres de juny, complirà cinc anys. Pobre al·lot. Està desfet. Però ha de fer el cor fort per la seva filla.

Hi ha, allà afora molt de renou. Durant tres vespres hi va haver manifestacions, càrregues i detencions. La Marta ha sortit molt a la premsa i a la televisió. Tothom demana la dimissió del Delegat del Govern.

A les portes de l'Hospital, cada dia hi ha companyes i companys amb una pancarta que diu "Prou de repressió. Totes estam amb tu Marta". I el símbol de l'okupació.

Moltes vegades el Jordi i jo baixam i passam una estona amb ells. Ell i jo estam orgullosos de saber fins a quin punt la Marta és estimada.

Ara mateix no puc. Però algun dia m'agradaria poder explicar la importància de que el Vigo, com es podia llegir al llençol d'una façana, sempre el tinguem al cor. No sé si l'experiència es podrà repetir. Estic segur de que hi haurà altres okupacions que tal vegada no funcionaran tan bé o potser ho faran millor. Però és molt important que la gent no oblidi el que ha sigut capaç de fer. Per un temps la utopia es va fer concreta real i precisa. Entre totes i tots la construïren. I era tan natural, que semblava que no podia ser d'altra manera. Algun dia ens voldran fer creure que va ser només un somni. Però amics i amigues, nosaltres hi vàrem ser. Sabem que va passar. Tot ha valgut la pena. Cap esforç, cap anhel s'haurà perdut si ho entenem així.

Però això segurament ho sabrà explicar millor la Marta. Quan es desperti. I probablement, molta gent ja ho sap o ho intueix.

I conte contat, conte explicat, si tu vols és realitat.

La recepta

Albergínies farcides de carn (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:
4 albergínies
250 g carn capolada
1/2 ceba
1 ou
all
julivert
moraduix
sal i pebre bo
galeta picada
Oli d'oliva

Elaboració:
Xapam les albergínies en dos bocins de dalt a baix i els treim la popa, deixant amb la pell un gruix de mig dit. Això ho feim en cru (Hi ha gent que hi fa un parell de talls i les deixa amb sal perquè perdin s'amargor). Bullim llavors la popa amb aigua i sal i deixam refredar. Tallam els trossos de popa ben petitona. Mentrestant començam a sofregir la carn capolada dins una greixonera, i hi afegirem el julivert, moraduix, sal i pebre bo així com la popa de les albergínies que havíem reservat. Acabat aquest sofregit serà l'hora de afegir-hi la ceba rallada, un poquet d'all i l'ou. Ho barregerem tot i començarem a omplir les meitats de les albergínies amb aquesta pasta. Finalment per damunt hi posam la galeta picada. Les fregim pels dos costats dins una paella i les col·locam dins una rostidora. Les enfornam a foc moderat, no més de 180º, uns 15 minuts. Mentrestant dins la mateixa greixonera que hem fregit la carn férem un poc de salsa de tomàtiga. Dins un poc d'oli daurarem un all i afegirem les tomàtigues, prèviament pelades, una fulla de llorer i un pelinoi de sucre, sal i pebre bo. Un 10 minuts de chuff chuff a foc moderat. A continuació hi posarem un poc d'aquesta salsa (una cuaredeta) damunt cada tros d'albergínia i deixarem confitar. La resta de la salsa es pot treure a taula dins un bol pels qui vulguin afegir-ne. Bon profit!!

(*) Hi ha moltes maneres de fer les albergínies farcides. N'hi ha que les bullen i les posen al forn sense fregir. N'hi ha que les les fan farcides sense carn. N'hi ha que fan una salsa de ceba i ametlles en lloc de salsa de tomàtiga, etc. Cada cuiner aporta el seu toc particular que les fa diferents de les altres, però totes les albergínies són bones.

Llibres

Antonia Maymón. Anarquista, maestra, naturista

María Carmen Agulló Díaz i María Pilar Molina Beneyto

Virus editorial, 2014, 278 pàg.

«... dir-se anarquista no costa gens; hi ha èpoques que sembla estar de moda; el dificil és ser-ho; la dificultat està a estar sempre sobre un mateix, procurant que els seus actes estiguin d'acord amb les seves paraules, a ser rebel sense crueltat, just sense parcialitats, moral sense hipocresia i a viure dintre dels múltiples inconvenients de la societat actual el més anàrquicament possible»

Antonia Maymón (Madrid, 1881 – Beniaján, 1959) va ser una promotora de l'ideal anarquista des de la primera dècada del segle XX i va dedicar la seva vida a la creació d'escoles racionalistes en diferents llocs de l'Estat espanyol, i va posar tota la seva energia a practicar una docència d'acord amb els seus pensaments i en una intensíssima labor periodística per a multitud de publicacions llibertàries.

La present investigació ens ofereix un recorregut per la vida d'aquesta fervent naturista, mestra llibertària i sindicalista conseqüent i una selecció dels seus textos, fidel reflex dels debats que es donaven en el sí del moviment llibertari durant la primera meitat del segle passat. En aquests anys, que ser dona i independent era gairebé una heretgia, Antonia Maymón va optar per viure com una lluitadora lliure de pensament i d'acció: Testimoni d'una vertiginosa etapa de la nostra història i dona avançada al seu temps, Maymón va ser assenyalada, perseguida, bandejada, jutjada i empresonada. I, a pesar dels exilis i la presó, mai va abandonar la seva rebel·lia ni les seves ganes d'acompanyar als més joves en la seva formació com persones lliures i autònomes.

El imperativo energético

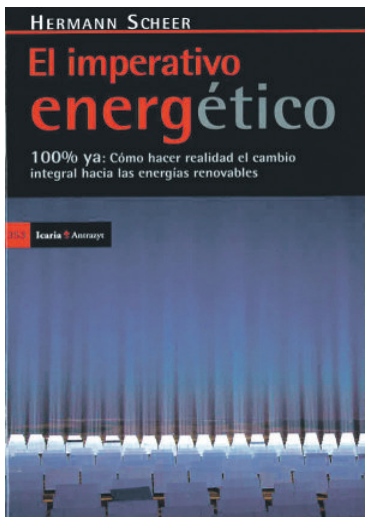

Herman Scheer

Icària, 2011, 296 pàg.

L'octubre de 2010 va morir repentinament Herman Scheer, economista, sociòleg, diputat al Parlament alemany (per l'SPD), president de l'associació Eurosolar i president del Consell Mundial d'Energies Renovables. Principal impulsor de la llei alemanya d'energies renovables i iniciador de l'Agència Internacional de les Energies REnovables (IRENA). La llista de càrrecs i guardons podria continuar: Premi Nobel Alternatiu, Premi Solar Mundial, Premi Mundial de Bionergia i Energia Eòlica, Solar World Einstein Award, etc. En resum, possiblement un dels impulsors més importants de les energies renovables en general i de l'energia solar en particular de tot el món.

Poc abans de morir l'autor va deixar escrit el llibre "Der energetische imperativ" (l'imperatiu energètic), així amb l'ètic en negreta, deixant ben clar que la transformació de model energètic no és només una qüestió de supervivència, de disponibilitat de combustibles, de rendibilitat econòmica. No, també és una qüestió ètica, una qüestió de quina mena de món deixarem als que vindran després, un món amb residus nuclears que poden ser perillosos durant desenes de milers d'anys i que no se sap ben bé on i com emmagatzemar? un món que patirà un escalfament global de diversos graus amb conseqüències desastrosses per a milions de persones?

El subtítol del llibre tampoc no és equívoc: "100 % ARA: Com fer realitat el canvi integral cap a les energies renovables". L'autor té molt clar que el canvi energètic és el repte definitiu de la humanitat. Al llarg dels primers capítols l'autor fa un balanç de la situació actual, un món on els defensors dels combustibles fòssils i nuclears tenen construït un imaginari on a les energies renovables són aquella cosa simpàtica i progre, i se'ls hi reserva un paper merament anecdòtic o decoratiu. Així el búnker energètic i els seus defensors mediàtics defensen un model energètic centralitzat, amb centrals nuclears i tèrmiques amb captura de carboni com a la gran alternativa que ofereixen per a la més que previsible transició energètica. Com a molt defensen models renovables centralitzats, grans centrals solars al Sahara (que per cert es comunicarien amb Europa via la MAT) o grans centrals eòliques al Mar del Nord, fortament criticades per l'autor perquè si bé és cert que serien alternatives renovables, deixarien intacte un model centralitzat de decisió i planificació, un búnker energètic depredador del territori (com per exemple instal·lant infrastructures com la MAT).

Davant d'aquest model depredador i centralitzador l'autor defensa un desplegament lliure de les energies renovables enlloc de la planificació tecnocràtica existent fins ara. Un model descentralitzat, on aquestes centrals es despleguin lliurement pel territori,, reconvertint poc a poc l'economia fòssil cap a una economia solar. Els mitjans hi són, i l'autor enumera les alternatives existents de producció, distribució i emmagatzematge d'energia, captura de CO2, etc.

La visió global i alemana de l'autor no té en compte les particulars circunstàncies duríssimes que han patit i estan patint les energies renovables a l'estat espanyol, amb les actuacions primer de l'anterior ministre d'energia socialista Miguel Ángel Sebastián amb la seva retallada a les primes de producció fotovoltàica (un cas flagrant de retroactivitat jurídica, i aquí sí que fent caure la confiança dels grans inversors estrangers) fins a la surrealista actuació del Partit Popular amb el seu vergonyós peatge al sol, fent pagar als usuaris per connectar-se a xarxa i fent inviables multitud d'instal·lacions. Per a l'autor el futur global, més enllà de les nostres particulars misèries ibèriques, és l'economia solar, i es mostra optimista en la possible creació una economia no depredadora ni de recursos ni del territori.

El llibre va ser editat per Icària editorial de Barcelona el setembre de 2011. Revisat tècnicament pel Dr. Josep Puig, la traducció del llibre va ser possible gràcies a Eurosolar Espanya i la Fundació Terra, com a homenatge al missatge compromès de l'autor a favor de les energies renovables.

Xavi Rojals

Revistes

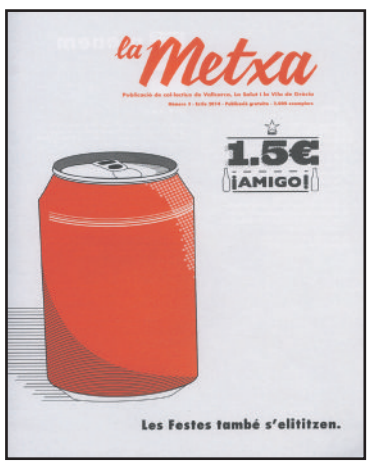

LA METXA

Publicació autogestionada de col·lectius de Vallcarca, La Salut i la Vila de Gràcia, contactes a lametxa_vdg@riseup.net

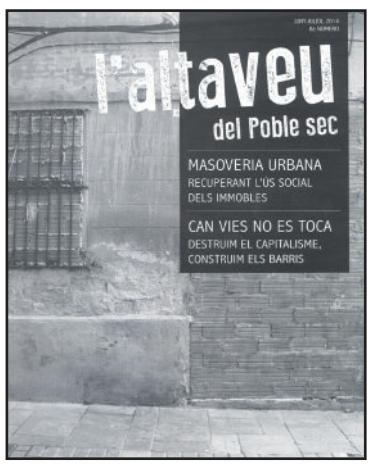

L'ALTAVEU DEL POBLE SEC

Una revista per a mostrar la realitat del barri barceloní del Poble Sec, http://www.altaveu.barripoblesec.org

ECOLOGISTA

Revista trimestral d'Ecologistes en Acció a nivell estatal, l'actualitat de les lluites ecologistes, http://www.ecologistasenaccion.org

THE OCCUPIED TIMES OF LONDON

Publicació anticapitalista feta a Londres per OT collective, http://www.theoccupiedtimes.org/

"Que no visquem com esclaus": Un documental sobre la resistència a Grècia

Redacció

Emanant de les catacumbes gregues d'Europa, un murmuri a través del continent devastat, "Que no visquem com a esclaus" (pronunciat "Na min zisoume sant douli" en grec) és el títol d'una pel·lícula documental de 89 minuts de durada rodada per Yannis Youlountas i estrenada a Grècia el 28 d'agost de 2013.

Tracta de les diverses iniciatives de resistència al capitalisme, responent a la crisi que en aquell país ha dut a l'atur a la meitat dels assalariats, ha reduït dràsticament els sous i les pensions, ha expulsat de les seves cases a milers d'hipotecats i ha deixat sense recursos a bona part de la població grega. El títol reprodueix una consigna popular nascuda en el barri anarquista de "Exarcheia", a Atenes, que s'ha difós per tota Grècia i ha traspassat fronteres.

La pel·lícula, publicada sota llicència de Creative Commons, es va estrenar en diverses places públiques d'Atenes i Salónica, i ha estat exhibida en multitud de centres socials i espais autogestionats europeus. El visionat de la pel·lícula és gratuït, doncs la gratuïtat presideix totes les experiències veritablement anticapitalistes, incloses, per descomptat, les culturals. En la web resultarà fàcil trobar-la subtitulada en diversos idiomes.

A les parets de la ciutat i les roques de campanyes, en les cartelleres buides o devastades, en diaris alternatius i ràdios rebels, en cases okupes i centres auto-organitzats que es multipliquen ... aquest és el lema que la resistència grega difon, dia rere dia, i ens convida al seu costat amb les melodies d'aquesta pel·lícula.

La majoria dels entrevistats són anarquistes, i el seu anticapitalisme és al mateix temps antiestatisme. En conseqüència, la pel·lícula no advoca per la formació d'un partit, ni per votar a una coalició electoral determinada, per a desplaçar dels seus seients als polítics tradicionals i desenvolupar una burocràcia similar que es recolzi igualment en les palanques de l'Estat. No es vol formar part de l'espectacle, es pretén abolir-lo.

Un gran alenada d'aire fresc, emoció i utopies en marxa que va venir del mar Egeu.

Més informació:
http://nevivonspluscommedeses-claves.net/

Soledad Bengoechea, historiadora

“Les associacions patronals i les colònies eren eines de control”

“Tant els sindicats com els patrons defensaven que l’acció directa era la fórmula ideal per a tractar els problemes laborals”

LA FRASE

“Les estratègies patronals es basaven en els “sindicats lliures” i els compromisos amb els militars”

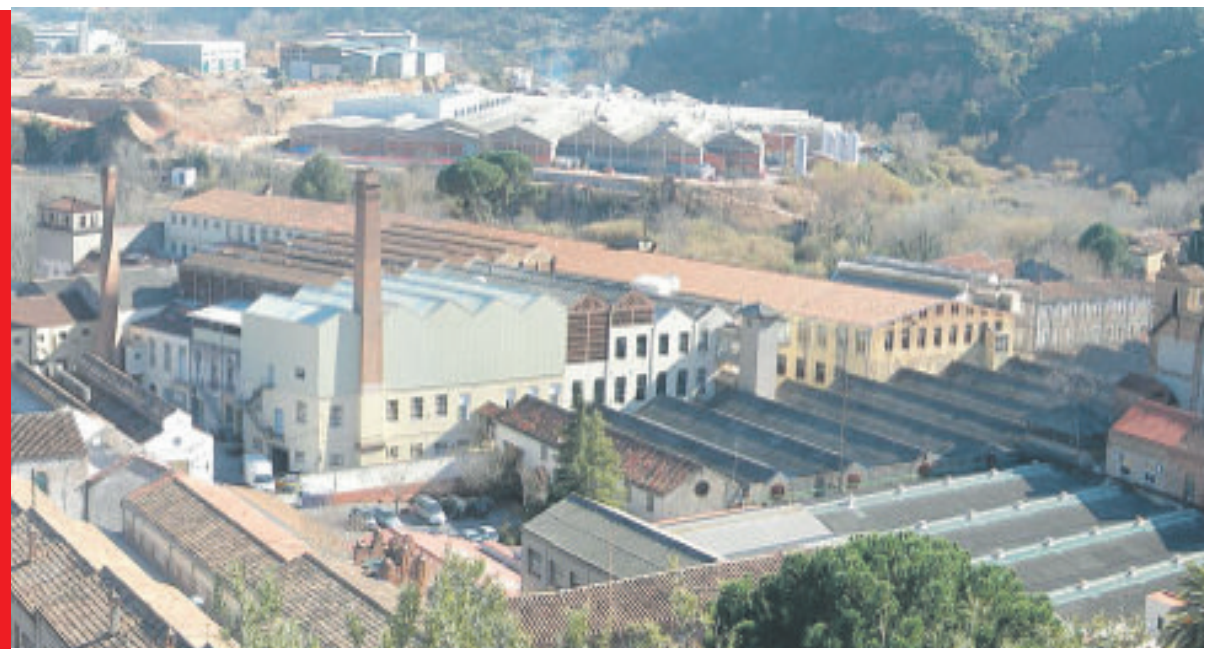

Josep Estivill

Soledad Bengoechea és doctora en Història per la Universitat Autònoma de Barcelona. Entre la seva bibliografia destaquem “Organització patronal i conflictivitat social a Catalunya” i “El locaut de Barcelona (1919-1920)”.

- Quins són els orígens de les primeres associacions patronals catalanes i quines eren les seves reivindicacions?

Els orígens de l’associacionisme a Catalunya se situen cap a l’any 1780. L’objectiu principal de les associacions que es foren creant era el de promoure el cotó industrial, però també la defensa d’una política econòmica proteccionista. Així, el 1799, es formà a Barcelona l’Associació d’industrials cotoners catalans. El 1821 adoptà el nom de Comissió de Fàbriques de Filats, Teixits i Estampats de Cotó. Quan, el 1847, hom anuncià una reforma dels aranzels en sentit lliurecanvista, la comissió fou modificada per tal d’integrar-hi altres activitats industrials i adoptà el nom de Junta de Fàbriques, al costat de la qual no tardà en aparèixer l’Institut Industrial de Catalunya.

- En quin moment podríem situar la creació de la patronal catalana tal com l’entenem en l’actualitat, per exemple, en el cas de Foment del Treball?

El Foment del Treball Nacional es va crear el 1879 a partir de la fusió entre el Foment de la Producció Nacional i l’Institut Industrial de Catalunya, unes associacions integrades majoritàriament per industrials tèxtils. Amb 2.000 socis cap a l’any 1890, era l’organització patronal més important de l’època.

- Explica’ns què eren les colònies industrials? En quina mesura permetien als empresaris anul·lar la conflictivitat social?

Les colònies industrials eren un conjunt d’instal·lacions industrials separades dels nuclis de població, amb cases per als obrers i els encarregats; església, escola, economat i altres dependències. Sota l’aparença de lluitar contra el pauperisme i les miserables condicions de treball i d’habitatge, els amos de les colònies controlaven els treballadors, tant per la impossibilitat d’aquests de canviar de feina com pel fet de no poder-los fornir a preus abusius els aliments a través dels economats. Les condicions de treball i les socials eren molt dures i permetien als patrons evitar la conflictivitat social: obligació, tant dels obrers com dels seus familiars de treballar exclusivament per a l’empresa, condicionament fins i tot en els matrimonis (eren afavorits els que es produïen entre els treballadors de la mateixa colònia), acomiadament i pèrdua de la casa si no complien aquestes condicions, impossibilitat d’associar-se o d’organitzar vagues.

- Quins altres mecanismes adoptaven els empresaris per acabar amb les reivindicacions obreres?

Un dels més importants mecanismes de control foren les associacions patronals de resistència, creades als nuclis industrials a començaments del segle XX. Complien diferents papers: el d’enfrontament directe amb l’element obrer, creant caixes de resistència que permetien aguantar vagues i locauts; establint controls entre els treballadors: per exemple, aprofitant els contactes que els empresaris mantenien entre si a la seu de les societats, bescanviaven llistes dels obrers considerats com a agitadors professionals o que causaven problemes; servint com a entitats que dirimien els conflictes plantejats entre els propis patrons, obligant-los a resistir en cas d’una vaga i a no cedir individualment davant les peticions dels seus obrers. I, per últim, fent de grup de pressió davant dels poders locals —Ajuntament i Diputació— i d’un govern que es mostrava més reformista en un intent de controlar la conflictivitat social.

- Quines similituds presentava el model d’organització dels empresaris respecte del que tenien els sindicats?

L’estructura que van prendre aquestes associacions seguia l’entramat organitzatiu utilitzat pels treballadors. Ambdues parts s’imposaven les mateixes estructures organitzatives; ambdues, també, empraven mesures coercitives respecte a membres de la seva classe per tal que s’organitzessin i, per últim, tant els confederals com els patrons, des dels seus sindicats de resistència, defensarien que l’acció directa —negociar les dues parts sense la intervenció estatal— era la fórmula ideal per a tractar els problemes laborals.

- Com interpretes l’assassinat del Noi del Sucre per part de la patronal ja que es tractava d’un líder sindical moderat?

Seguí va ser víctima de las bandes de pistolers dels sindicats lliures que actuaven al servei del poder polític i de la burgesia. A principis del 1919 els conflictes socials es van incrementar, culminant en la vaga de La Canadenca, que fou exponent de la capacitat dels sindicats. D’aquí que la patronal induís elements provocadors per a tal d’instigar els obrers a actituds desesperades. Seguí se’n va adonar d’aquest intent de portar els treballadors a uns actes que eren un pretext per a una massacre i per tancar definitivament la CNT, i utilitzà la seva influència moral per a conduir el final d’aquella vaga per uns terrenys legals i directes. És en aquest sentit que Seguí era moderat.

- Quina relació estableix la patronal durant el primer terç del segle XX amb els militars, el pistolerisme i el sometent?

La vaga de La Canadenca, que esclatà a Barcelona durant la primavera de 1919, i la vaga general de quinze dies que la seguí, van ser els motors que portaren les classes benestants a l’elaboració de dues estratègies encaminades a salvar el sistema; d’una banda, enfortir el sindicat patronal (la Federació Patronal de Barcelona) i, de l’altra, establir una sèrie de compromisos entre els patrons i un militar: el capità general de Catalunya, Joaquín Milans del Bosch. La compenetració dels patrons i els militars va arribar al punt màxim quan milers d’homes armats sortiren al carrer enrolats en la milícia burgesa del sometent sota les ordres del mateix Milans. Al mateix temps, des de la Federació Patronal es va impulsar un cos de policia paral·lela, que restaria sota les ordres de Bravo Portillo, home de confiança del capità general.

Triomf de l’autogestió i el suport mutu a Can Vies

Secretariat Permanent CGT Catalunya

Els fets dels darrers mesos a Can Vies han traspassat l’àmbit de les parets, del barri i de la ciutat per esdevenir un símbol de la confrontació entre dos models d’organització social: D’una banda l’ anomenada “democràcia autoritària”, marioneta de la burgesia, que entén el diàleg a cop de decret i repressió.

De l’altra, la força dels moviments populars de base, horitzontals i que practiquen l’autogestió, el suport mutu i la solidaritat com a part del seu ADN vital.

El primer error de càlcul de l’Ajuntament va ser creure que el poble pot aguantar indefinidament actituts xulesques, amenaces i injustícies. Can Vies, Sants, barris de Barcelona i d’altres ciutats es van rebel·lar contra la prepotència i destrucció d’un espaï referent pel barri. Es va patir ocupació policial dels carrers, 73 detingudes i muntatges policials incriminatoris.

Però es va resistir i una part de Can Vies segueix dempeus. En pocs dies, tota l’energia del voluntariat veïnal es va posar en marxa i s’iniciaren les tasques de desenrunament. Amb el mateix esperit de construcció positiva d’allò que el regidor de Sants-Montjuïc va decidir enderrocar, es posava en marxa un ambiciós projecte de mecenatge.

Avui, podem dir que s’han aconseguit amb escreix els objectius. Més de 1600 persones i organitzacions han fet possible arribar a 90000€ , superant ampliament la xifra necessaria inicial de 70000€. L’autogestió es un motor que genera solidaritat i suport mutu, massa potent com per intentar aturar-ho. Can Vies tornarà a seguir sent el referent que sempre ha estat.

Des de CGT de Catalunya els hem recolzat tot el que hem pogut aquests mesos, a molts nivells de l’organització. Hem fet un esforç de difussió, aportacions i solidaritat. Portem un món nou en els nostres cors i és el món que es construeix amb el ciment de Can Vies. Un nou món que entra en conflicte amb una classe política i un Estat al servei del Capital, l’especulació i el negoci amb la vida de les persones, com s’ha vist amb les actuacions dels diferents governs municipals de Barcelona en relació Can Vies.

Volem finalitzar aquest escrit recordant el conpromís de la CGT de Catalunya amb l’autogestió, compromís que comporta també la defensa dels espais alliberats i l’okupació.